

C:\Users\Plazma\Desktop\A_Archer Nathan - Vražedná past Mart'anů.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vražedná past Mart'anů

Nathan Archer

PROLOG

V posledních letech dvacátého století nikdo nevěřil, že Zemi intenzivně a podrobně pozorují inteligentní bytosti, které samy sebe pokládají za mnohem vyšší, než jsou pouzí lidé, a že tyto inteligentní bytosti nepocházejí z nějaké vzdálené hvězdné soustavy, nýbrž z blízkého nebeského souseda Země, z planety Marsu. Nenavštívily snad Rudou planetu americké a ruské sondy a neodhalily ji jako těleso bez života?

Teprve tehdy, když po celém světě začaly vypovídat službu počítače, polovina světového jaderného arsenálu selhala a zůstala k nepotřebě a z oblohy se s pálicími zbraněmi začala snášet marťanská útočná plavidla, Pozemšťané zjistili, že byli podvedeni, že Mart'ané skryli před kamerami sebe i svou civilizaci a během přípravy na svůj přepad ovládli počítače i přenosové sítě a poskytovali lidstvu falešné informace.

Pozemšťané, zcela nepřipravení a nachytaní v nedbalkách, se nemilosrdnému útoku bránili, jak nejlépe dokázali — nejen armáda, ale všichni lidé v tisících roztroušených šarvátek a izolovaných střetů.

Toto je příběh několika takových obyčejných lidí, postavených tváří v tvář marťanskému běsu...

1. SMRT NA DVOU KOLECH

Bud Garcia vzhlédl k obloze nad sebou a zamračil se. Sešlápl brzdu a smykem zastavil Harleje na krajnici před oprýskanou tabulí, na níž stálo napsáno GELMANOVO SÍDLO 4 MÍLE. Nechal motor běžet, ale nohy ve vysokých těžkých botách spustil na zem a upřeně se zadíval vzhůru.

Lenny, Blitz a Trhlý Joe zarejdovali za ním. Za Blitzem a Lennym na tandemu seděly jejich holky, ale nikdo nesesedal; všichni zírali na Buda. „Co je, vole?“ zeptal se Lenny, oči ukryté za zrcadlovými slunečními brýlemi, a nervózně otáčel hlavou sem a tam k Budovi a oběma směry po prázdné dálnici. „Proč zastavuješ? Tady široko daleko nic nejní!“

Bud se po něm ohlédl. „Hod' vokem támhle na to,“ řekl a ukázal tím směrem, „a řekni mi, co to, sakra, je za letadlo.“ Vysoko nad stromy před nimi se pohybovalo jakési zelené a žluté samokřídlo.

Lenny se tam zadíval a pokrčil rameny. „Kurva, nevím, vole. Nejsem expert.“

„Ale já jo,“ opáčil Bud. „Fotr byl u letectva, než ho vylili, že chlastal ve službě, takže já letadla znám, a nic takového sem'eště neviděl.“

„Letí to sem,“ oznámila Blitzova buchta jménem Nancy.

Seděla napasovaná za Blitzem; ti dva byli na jednu motorku moc. Blitz byl surový blondátý hromotluk v černém koženém oděvu, který vždycky prohlašoval, že potřebuje kus ženské, a Nancy jeho představy splňovala — černé vlasy, těsné džíny a černá kožená bunda, které obepínaly překypující hojnost ženského těla.

Bud“ zašilhal vzhůru skrze své vlastní sluneční brýle. Podivné letadlo skutečně změnilo směr a mířilo nyní přímo k motorkářům ve výšce jen o málo přesahující vrcholky stromů.

„No, aspoň si ho budete moci dobře prohlídnout,“ poznamenala Lennyho holka Marcie. Byla hubená, světlovlasá a nervózní, čímž k Lennymu pasovala ve všech ohledech.

„Neřek' bych, že bysme vo to moc stáli,“ ozval se Blitz. „Nepřipadá vám to jako nálet?“ Nečekal na odpověď; odpíchl se a vyrazil pryč, přičemž zcela ignoroval Nancyiny výkřiky protestu proti tomu nečekanému pohybu. Sotva se ho stačila pevně chytit kolem pasu, když sjel ze silnice a na plný plyn se řítit po vzrostlé louce.

Ostatní tři těkali očima od blížícího se letadla k Blitzovi a zpátky. Motor toho stroje vydával podivné pronikavé kvílení, nepodobné ničemu, co Bud dosud slyšel.

„Já ne...“ spustil Lenny.

V tom okamžiku letoun zahájil palbu a Bud odstartoval.

Zelenavé paprsky zanechávaly na dálnici bublající černé čáry roztaveného asfaltu, a když se jeden dotkl nádrže stroje Trhlého Joea, nádrž vybuchla oranžovým ohněm. Výbuch Joea odhodil a rozprskl kusy motocyklu na všechny strany.

Lenny měl větší kliku; nedokázal uhnout úplně, avšak hodil sebou i s motocyklem stranou. Paprsek přejel jeho nohu

a obě pneumatiky.

Když Lenny převrátil motorku, Marcii to odhodilo bokem; Blitz a Nancy už byli v louce sto stop daleko a Bud se odpíchl právě včas, aby ho palba o několik palců minula.

Lennyho motorka ztichla, když dopadla na zem, Bud o kus dál stáhl plyn a Blitz už byl daleko; když dozněl zvuk exploze Joeovy Suzuki, nastalo několik vteřin téměř naprostého ticha. Joe sám byl mrtvý nebo v bezvědomí a tvář a hrud' měl sežehnuté do černa.

Pak se Lenny podíval na pahýl své nohy a začal ječet. Marcie, pádem mírně omráčená, začala nadávat. A Bud se podíval nahoru, aby spatřil, že ta tajemná věc na obloze vybírá zatačku, aby zahájila další nálet.

„Co to je?“ zavěštila Marcie.

„Co mi to udělalo s nohou?“ řval Lenny. „Ježíšikriste, 'dyť mi to ustřelilo nohu! Co to sakra je za kanón, ňákej lejzr nebo co?“

Bud neodpověděl; rozhlížel se kolem a hodnotil situaci. Joe to měl nadobro spočítané. Lenny byl také hotový — nohu měl v kotníku uříznutou, a třebaže rána nekrvácela tak, jak by normálně měla, Budovi bylo jasné, že Lenny hned tak někam nepůjde. Blitz vzal roha a dal se na motokros.

„Hej, Marcie,“ zahulákal Bud. „Nepotřebuješ stopa?“

Marcie se ohlédla po vražedném létajícím stroji, který vyrovnal let k novému útoku, mrskla očima po Lennym, zmračeném a přimáčknutém pod vrakem svého motocyklu, a zastavila se pohledem na Budově Harleyovi. Ani se neobtěžovala s odpovědí, jen se vyhrabala na nohy a rozběhla se k Harleyovi, seč mohla.

„Ty čubčí...“ zařval Lenny.

Pak ho paprsek z útočícího letounu přet'al vejpůl. Když Marcie naskakovala, Budův Harley už se rozjížděl, ale udržela se a oba jen tak unikli z palběné linie.

Bud nezaváhal; otočil plynem na doraz a zamířil za Blitzem, aby zjistil, co má v plánu, pokud nějaký má.

Ani nemusel jezdit moc blízko k němu, aby viděl, co Blitz chystá. Hromotluk shodil Nancy z motorky, aby měl prostor, a ze své speciálně upravené boty vytáhl krátkou brokovnici. Teď řídil jen jednou rukou a druhou divoce mával zbraní.

Bud se rozhodl, že se raději bude Blitzovi držet z cesty; nicméně se rozjel přes louku k Nancy, aby zjistil, jestli je ještě celá.

Letoun vybíral zatačku ke třetímu náletu a Bud si byl náhle na beton jistý, že si s nimi pilot jen tak pohrává. Jeden motorkář při každém průletu... to není útok naplno, to je cvičná střelba na živé cíle.

Co je ten pilot vlastně zač? Třebaže Budovi lezli krkem ti frajeři od stíhačů, se kterými jeho otec kdysi pracoval, a třebaže opovrhoval všemi úředními osobami, neznal žádného amerického pilota, který by takhle jakoby nic odstřeloval americké občany. To by si nedovolili ani venkovští poldové — riziko, že by se na ně přišlo a že by si to pěkně odskákali, bylo příliš velké.

A jaký cizí pilot by se tu mohl poflakovat nad americkým pobřežím? Když si jejich parta před pár hodinami dávala pozdní snidani v motelu „6“ v Toppwoodu, Spojené státy nebyly ve válce; ve zprávách, co běžely v televizi nad barem, o ničem takovém nemluvili...

Co to vlastně je za typ letadla? Vytácelo prudké obraty, jaké Bud ještě v životě u ničeho neviděl. Neneslo žádné výsostné znaky, které by znal, ačkoliv na zeleném bříse byl jakýsi vzor ze žlutých čar. Také konstrukce nepřipomínala nic, co Bud dosud spatřil — celý stroj tvořil vztlakové těleso, jehož křídla plynule přecházela v trup, ale nebylo to žádné ze známých samokřidel, která se objevují v leteckých časopisech. Co to střílí za paprsky? Nebyl to žádný druh laseru, se kterými se Bud zatím setkal, a kromě toho, kdo vlastní použitelné laserové zbraně?

Letoun zahájil třetí nálet, zatímco Blitz se řítí po zarostlé louce s brokovnicí namířenou a připravenou ke střelbě.

Paprsky smrti, či co to bylo, zableskly v témže okamžiku, kdy Blitz stiskl spoušť — a minuly motorkáře o pouhé milimetry, jak se motocykl po zpětném rázu brokovnice zakymácel.

Blitzův výstřel také minul — nebo alespoň nezanechal žádné škody.

Blitz znovu získal rovnováhu, vyjel se svou motorkou na dálnici a zamířil s ní přímo proti letounu. Opřel brokovnici pažbou o stehno a trhnutím za závěr naládoval ze zásobníku další náboj.

„Podťe si pro nadílku, vy zasraný vrahouni!“ zahulákal.

Letoun tentokrát neopsal ten úhledný oblouk; namísto toho se s ječícím motorem vzepjal k přemetu a Bud dospěl k závěru, že se pilot naštvál, když minul Blitze, a už si nebude hrát.

„Nancy, naskoč si,“ štěkl a prudce zastavil přímo před ní, až hlína vystříkla.

Pochybovačně si ho změřila. „Tři na jedený motorce?“

„Je to Harley,“ opáčil Bud. „Zvládne to. Dělej!“

Brokovnice třeskla znovu, ale Bud v tom okamžiku neměl čas se dívat, protože Nancy se právě snažila vmáchnout mezi něj a Marcii. Kromě toho pochyboval, že by i přímý zásah té věci třeba jen poškrábal nátěr.

Nemyslel si už totiž, že to je letadlo.

Nebylo pravděpodobné, že by někde na světě mohli vyrobit takové letadlo, a i kdyby, určitě by neútočilo na motorkáře tady uprostřed Ničeho ve Spojených státech. Z toho Bud vyvodil, že to nepochází ze Země. A nějak si nebyl úplně jistý, jestli brokovnice je opravdu účinná zbraň proti útočníkům z vesmíru.

Nancy se usadila. Bud pustil spojku do záběru a vyrazil, přičemž si dovilil na vteřinku se ohlédnout přes rameno v riflové bundě, aby se podíval, co se děje.

Mimozemský létající stroj nad dálnicí tentokrát zpomalil; Bud si pomyslel, že si pilot dává záležet. Pak vyšlehly paprsky — ne ty ostré zelené, podobné laserovým, které prořezávaly ukazatele směru a tavily asfalt, nýbrž široké modré, které na dálnici a okolní terén neměly žádný viditelný účinek.

Jeden z těch modrých paprsků však zasáhl Blitze. Hromotluk zařval a začal se zmítat v prudkých křečích, které ho shodily z motocyklu. Stroj sklouzl bokem, zastavil se na silnici o třicet yardů dál a začal z něj stoupat kouř, zatímco Blitz sebou ještě několik vteřin divoce škubal a kroutil a bil hlavou a končetinami o vozovku, až nakonec zůstal tiše ležet.

Nancy Zavřiskla a Bud sebou trhl — zaječela mu přímo do ucha. To už jel, jak nejrychleji mohl, pryč od cesty a z otevřeného prostranství; měl v úmyslu dostat se mezi stromy. Ty jim sice před tou létající příšerností! velký úkryt neposkytnou, ale bylo to lepší než nic.

Když se věc otáčela k dalšímu náletu, Bud a obě dívky už byli z dohledu, zakrytí rozložitým starým dubem.

2.

LÉTAJÍCÍ HRŮZA

Na palubě bitevního letounu MPI—AG „Vlna smrti“, střemhlav se snášejícího nad pobřežní dálnicí, se mart'anský pilot zamračil. Byl si jistý, že se dole nacházely čtyři ty zvláštní malé jezdící stroje, ale nyní viděl jenom ty tři, které zasáhl.

Nu, od toho tu má skenovací systémy...

„Pole, co to tam vyvádíte?“ ozval se z komunikátoru hlas jeho velitele. „Ve vaší oblasti přístroje neukazují žádné vojenské jednotky.“

Pol zaváhal. „Ehm, pohybovaly se tu ve formaci čtyři terranské stroje,“ odpověděl. „Myslel jsem, že bych je měl pro jistotu zlikvidovat.“

„A zlikvidoval jste?“

„Tři vozidla jsou vyražena a jejich piloti jsou podle všeho mrtví, pane. Chystal jsem se právě najít skenerem čtvrtého, který se ukryl někde mezi těmi přerostlými rostlinami.“

„Nestarejte se o něj,“ prohlásil velitel. „Máte zaměst pobřeží a připojit se k našemu útoku na hlavní cíl, ne odstřelovat jednoho nepřítele po druhém. Musíme zničit město!“

„Ale ten zbývající...“

„Jeden Terran nás nemůže ohrozit.“

„Mohl by varovat ostatní.“

Velitelův hlas už zněl zřetelně podrážděně. „Pole,“ upozornil ho, „ti lidé už vědí, že jsme tady.“

„Ale ty rostliny, pane... tam se může skrývat cokoliv.“

Velitel si povzdychl. „Jestli vám to udělá radost, Pole, nařídím, aby do té oblasti poslali pár biogenetických modulů. A teď se vraťte na původní kurs!“

„Jak si přejete.“ Waxtad Pol obrátil svůj MPI—AG k severu, avšak když zhruba sedminásobnou rychlostí zvuku odlétal z místa bitvy, neodpustil si, aby ještě naposledy letmo nepřejel terén rozrušovači neuronů.

Když se modravé paprsky prodraly listím a na zlomek vteřiny zasáhly Buda Garcii, projela jím křeč. Jak sebou jeho svaly zaškubaly a stáhly se, ztratil kontrolu nad Harleyem, a když pak zuřivě zápasil s přetíženou motorkou, aby ji udržel v rovnováze, Marcii i Nancy to shodilo dolů.

Stroj se mu vyrovnat nepodařilo. Skulil se stranou těsně předtím, než Harley vletěl do kmene padlého stromu.

Přistál tvrdě, a když se mu v hlavě vyjasnilo, Marcie a Nancy už byly na nohou a utíkaly k němu.

Marcie poklekla vedle Buda a zeptala se: „Seš v pořádku?“

Nancy se zastavila u Harleye a prohlásila: „Do prdele.“

„Co je?“ vyzvídal Bud a zvedal se do sedu.

„Koukni se sám,“ máchla Nancy rukou k přednímu kolu Harleye.

Bud vstal a uviděl, co má Nancy na mysli.

Harley se napíchl na ostrý pahýl ulomené větve a z přední pneumatiky zůstaly cáry.

„Do hajzlu,“ zavrčel Bud. Pak se rohlédl po obloze. „Eště tady ta popelnice někde poletuje?“

Marcie vzhledla. Nancy zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla. „Ať nás to trefilo čímkoliv, proletělo to už naposled — zamířilo to tímhle směrem a už se to nevrátilo.“ Ukázala na sever.

„No dobře,“ uzavřel Bud. „Nejste zraněný, že?“

„Pár modřin,“ pokrčila Nancy rameny.

„Co budeme dělat?“ vyzvíдалa Marcie.

„Vypadneme vodsad,“ odvětil Bud. „Možná i zavoláme poldy — konečně, ta věc voddělala Lennyho, Trhlýho Joea i Blitze. A zjistíme, co se to tu, sakra, děje, jestli budeme moct.“

„Je Lenny opravdu mrtvej?“ zeptala se Marcie nejistě.

Bud přikývl.

„A jak se vodsad dostaneme?“ otázala se Nancy. „Koukni na svoji mašinu!“

Bud motorku znovu přejel pohledem a uznal, že se s ní daleko nedostane. „Co ostatní mašiny?“ nadhodil.

„Joeova vybuchla,“ vypočítávala Nancy. „A Lennyho mašina... no, přefízlo to pneumatiky a Lennyho s nima.“

Marcie si rukama ucpala ústa a do očí jí vstoupily slzy.

„Blitzova by měla bejt oukej,“ pokračovala Nancy, „ale nevím, jak se na ni vejdemo všichni tři.“

„Já na tu dálnici zpátky nejdu,“ prohlásila Marcie třesoucím se hlasem. „Lenny je... chci říct, co když se to letadlo vrátí?“

„A co? To chceš snad jít pěšky?“ vyjela na ni Nancy.

„Jo, chci jít pěšky!“ odsekla Marcie.

„Heleďte,“ zasáhl Bud, „dejte si pohov! Já tam doběhnu a motorku seberu; vy dvě tady počkejte.“ Obrátil se a

vykročil k silnici.

V tom okamžiku zaslechl tichý vysoký hvizd, který stále sílil. Zamračil se. Ten zvuk znal z televize, ze stovek starých válečných filmů.

Byl to zvuk padající pumy.

„Co to, sakra...“

Zvuk se znásobil — těch věcí na ně padalo víc.

První dopadla s chrupnutím kdesi nalevo od nich. Další sebou praskla na dálnici a třetí zuchla kamsi daleko. První a třetí Bud neviděl, ale popoběhl, aby se podíval na tu druhou, na tu, která přistála na asfaltu.

Vypadalo to, jako by na dálnici praskl mosazný sud s pivem, až na to, že místo pěnivé spršky ta věc chrlila oblak hustého fialového kouře, který se valil po cestě a zcela zakrýval to, co zůstalo z Lennyho, Joea, Blitze a jejich motorek.

Bud to přelétl jedním pohledem a rozběhl se nazpět k dívkám. „Plyn!“ zařval. „Nákej plyn!“

„Ale odkud se tu vzal?“ podivila se Marcie.

„Nevím,“ uryl Bud. „Honem, poběžte!“ Vyrazil do lesa, navzdory své velikosti docela svižně, a dlouhé černé vlasy mu padaly do očí a vlály za ním — pokud v tomto státě zákon nařizoval povinné nošení ochranné přilby, pak jej Bud nerespektoval.

Nancy a Marcie se rozběhly za ním. Nancy se řtila jako tank s ústy pevně sevřenými do tenké čáry, zatímco Marcie lapala po dechu a zajíkala se a vypadala jako změř hubených končetin, mávajících na všechny strany.

Když uběhli několik set yardů, všichni tři se se supěním složili u paty obrovského dubu.

„Už jsme dost daleko?“ ptala se Marcie.

„Doufám,“ řekl Bud a ohlížel se. Žádné to fialové svinstvo neviděl — což ovšem ještě neznamenalo, že je právě nevdechuje.

Co to vůbec bylo? Nervový plyn? Co mají ty příšery z vesmíru za lubem?

„Co budeme dělat?“ otázala se Marcie.

Nancy na ni upřela pohled. „Pudeme pěšky,“ zavrčela. „Vracet se pro Suzinu, hádám, nebudeme.“

„Já teda určitě ne,“ potvrdil Bud.

„Tak kam pudeme?“ nadhodila Nancy.

Bud vstal, přemýšlel a rozhlížel se kolem. Odhrnul dozadu svou riflovou bundu a zastrčil si ruce do zadních kapes džín.

„No,“ spustil, „Toppwood je dvacet mil tímhle směrem.“ Ukázal rukou. „Brownsberg je třicet mil támhleudy.“ Ukázal opačným směrem. „A mezi tím není lautr nic, kromě Gelmanovic baráku. Gelmanovejm patří většina těchhle pozemků a není to právě sousedská rodinka.“

„Jak moc nesousedský jsou?“ zajímala se Nancy. „Když se jim ukážeme u dveří, pomůžou nám nebo koupíme hrst broků do kožichu?“

Bud si odfrkl. „Stará Gelmanová v tom baráku nebydlí,“ informoval ji. „Nikdo tam nebydlí. Je to lákadlo na turisty. To jsi nevěděla?“

„Nejsem z okolí,“ bránila se Nancy. „Výrostla 'sem v Texasu. Blitz mě sbalil u Mardi Grass a vzal mě s sebou.“

Rozhlédla se po lese a zachvěla se. „Bude mi chybět.“

„Mně taky,“ souhlasil Bud. „A Lenny zrovna tak.“ O Trhlém Joeovi se nezmínil. Trhlý Joe nebude chybět nikomu a Bud na toto téma nechtěl lhát.

Marcie popotáhla, jako by se měla dát do breku, ale dokázala se ovládnout.

„Tak mi pověz něco vo tom Gelmanovic zázraku,“ vybídla Nancy Buda.

Bud se zašklebil. „Můžu ti toho povědět daleko víc, než budeš chtít vědět,“ řekl. „Pracoval 'sem tam dvě léta za sebou jako průvodce. Možná si 'eště pamatuju celej ten proslov.“

„Prosila bych zkrácenou verzi,“ řekla Nancy.

Bud pokrčil rameny. „Stručně řečeno, ten maník Ebenezer Gelman byl totální pošuk. Nadělal majetek na půl tuctu pochybných vynálezů, koupil asi sto čtverečních mil lesů, pobřeží a bažin a pak utratil skoro všechny ty prachy tím, že nechal postavit ten svůj hrad. Povedlo se mu oženit se s dámou 'eště zazobanější, než byl sám, a měli spolu jednu holku. Umřel v roce 1943. Vdova tam bydlela 'eště asi dvacet let, než natáhla bačkory, a dneska to patří dceři, ale ty je už kolem devadesáti a žije v Miami. Nechce prodat pozemky, ani na nich nechce dovolit stavět, takže na nich pořád je docela pěkná divočina. Barákem provádějí turisty, čímž vydělávají peníze na to, aby se jim nerozpadl. Kdyby to nebylo v takovém zapadákově, vytřískali by na tom možná víc — ani na vrcholu turistický sezóny 'sme nepotřebovali víc než dva průvodce a jednoho prodávče ve snack baru.“

„Ale bude tam telefon a lidi, ne?“ ujišťovala se Nancy.

„A možná si vysomrujeme, aby nás někam hodili,“ navrhla Marcie.

„Jo, jasně,“ přisvědčil Bud. „Starej Gelman měl dost telefonů na to, aby si pořídil vlastní ústřednu, a když 'sem tam byl naposled, tak 'eště fungovaly. A v týhle roční době tam určitě bude průvodce a pokladní.“

„Jak je to daleko?“ otázala se Nancy.

„Na pobřeží. Tak tři, čtyři míle,“ ukázal Bud. „Tudy.“

„Tři nebo čtyři míle?“ zaprotestovala Marcie. „Vy chcete pochodovat čtyři míle?“

„Já nechci“ zdůraznil Bud, „ale nemáme, sakra, moc na vybranou, ne? Blíž tady nic nejní.“

„Tak 'deme,“ rozhodla Nancy.

„Jo,“ souhlasil Bud a podal Marcii ruku, aby jí pomohl vstát. „Deme.“

SÍDLO ZKÁZY

„Ježíšmarjá,“ pronesla Nancy, když se vynořili ze stromů a ona spatřila místo, kam směřovali, „tohle je dům?“

„Původně byl,“ potvrdil ji Bud. „Teď je to spíš muzeum.“

„Vypadá to zatraceně spíš jako pevnost!“ řekla Nancy.

Bud pokrčil rameny. Po téhle stránce měla Nancy pravdu — přicházeli od jihu přes pláž, která lemovala konec malé zátoky a tato část budovy víceméně napodobovala středověký hrad. Severní křídlo bylo postaveno spíš jako francouzský zámek a hlavní nádvoří imitovalo městečko z dob tudorovské Anglie s některými gotickými prvky, zatímco východní a západní křídla byla... nu, jakási zmatená směs.

„Je to obrovský,“ ozvala se Marcie a valila oči na vížky a cimbuří.

„Sto vosumdesát vosum místností,“ oznámil Bud. „Aspoň si to myslej.“

„A je to na vršku skály,“ poznamenala Nancy. „Jak se tam máme, sakra, dostat?“

„Schody,“ vysvětlil stručně Bud a ukázal nalevo.

Marcie se obrátila a probodla ho očima. „Chceš říct, že se napřed hodiny plahočíme lesem, abysme teď 'eště lezli po milionech schodů?“

„Po devadesáti devíti schodech,“ upřesnil Bud. „A šli 'sme asi hodinu a půl.“

„Mně to připadalo dýl,“ prohlásila Marcie.

Bud se s ní nehodlal přít — úprk lesem v hrůze, doprovázený záhadnými vzdálenými záblesky a několika přehradami z čehosi velice připomínajícího nervový plyn, které se za ním rozlévaly, to nepatřilo právě k jeho představám o dobré zábavě, a než se konečně octli na úpatí skály, zdálo se to jako věčnost.

Nicméně jeho hodinky ukazovaly hodinu a půl.

„Podťe,“ řekl a zamířil ke schodům.

„Víš určitě, že je to bezpečný?“ zeptala se Marcie, která šla poslední.

„Vůbec ne, do prdele,“ odpověděl Bud, ale nezastavil se. Hulákal v chůzi přes rameno. „Nevím určitě vůbec nic. Proboha, Marcie, já 'sem jenom viděl, jak tři mý kámoše vodstřelilo něco, co vypadalo jako mart'anská kosmická kocábka, a jak se potom staly všemožný další divný věci — to s tím plynem a s těma světly na vobloze... to nebyly blesky.“

„Co...“ spustila Marcie a pak zmlkla.

„Bude,“ ozvala se těsně za ním Nancy, „co si myslíš, že se děje?“

„Nevím,“ řekl, protože jí nechtěl vykládat, jaké má doopravdy podezření.

Nechtěl ji to vykládat, protože věděl, že by mu to samotnému znělo šíleně, kdyby to slyšel někoho říkat.

Myslel si, že Zemi napadli útočníci z vesmíru.

Do prdele, to zní šíleně, i když si to jenom myslí!

Útočníci z vesmíru? Jeho táta byl mechanik u vojenského letectva a miloval velké stroje — aspoň do té doby, než se zamíloval víc do chlastu — a malý Pedro Esteban Garcia y Gonzalez vyrostl uprostřed povídání o nejnovější technice, o tryskách, kosmických lodích a laserech. Přečetl všechny časopisy o žhavých novinkách v letectví a o tajných projektech a věřil každému slovu, ale útočníci z vesmíru pořád zněli bláznivě, asi jako kdyby věřil na tanečky s vílami.

Ale co jiného dávalo nějaký smysl?

Zastavil se asi o deset schodů výš a obrátil se, aby houkl na Marcii: „Deš?“

„Jo, sakra!“ vyhrkla, zatímco je dobíhala.

Po celou dobu, co stoupali po schodech nahoru, Bud přemítal, jestli má nebo nemá dívkám něco říkat o útočnících z vesmíru. Když konečně dosupěli na poslední schod a do zeleninové zahrady před kuchyní, rozhodl se, že to neudělá, alespoň pro tuto chvíli.

Marcie upřela pohled na vstupní dveře do kuchyně s těžkou závorou a visacím zámkem, a zeptala se: „Jak se dostaneme dovnitř?“

„Zepředu,“ vysvětlil Bud a vedl je tam.

Když se vypořádali ze zahrady po plochých kameny dlážděné cestičce, procházející tisovou alejí, na přední trávník, Marcie a Nancy přes své vyčerpání nedokázaly v posvátné bázni odtrhnout oči od bludiště věží, ochozů, vížek a ozdob, které se tyčilo do výše tří pater po jejich pravici — tři pater, věže nepočítaje.

„Ježíšmarjá,“ opakovala Nancy, „tohle je dům?“

Bud neodpověděl; více ho zajímala parkoviště. Na malém parkovišti pro zaměstnance hned u východu z tisové aleje stála jediná otlučená stará fordka, ovšem na velkém parkovišti pro návštěvníky před průčelím stál rodinný kempingový automobil, černá Toyota a bílý Lincoln.

Takže uvnitř někdo je; není tu zavřeno. Bud si nebyl jistý, jaké jsou návštěvní hodiny, a vidět ta auta znamenalo ohromnou úlevu.

Konečně dorazili ke vchodu — ne k nepoužívaným obrovským předním dveřím, nýbrž k vchodu pro turisty, který kdysi sloužil dodavatelům.

Bud se neobtěžoval klepáním; jednoduše otevřel a dívkám řekl: „Nejspíš 'sou někde na prohlídce, ale já vím, kde 'sou telefony.“

„Ty si myslíš, že tady pořád ještě prováděj?“ zeptala se Marcie.

„Jasně, proč ne?“ opáčil Bud. Vstoupil dovnitř do toho setmělého světa bohatých struktur. Když se rozhlédl kolem sebe, uvědomil si, že už zapomněl, jaké to tady je, jak překypující je to místo.

Stěny byly obložené tmavým dřevem s pozlacenými detaily; dveře, kterými právě vešli, byly osazené velkou tabulí barevného skla, kterým se linulo zabarvené světlo na leštěnou podlahu z tvrdého dřeva a na vybledlý orientální

koberec. V rohu stála alabastrová socha nymfy či bohyně v životní velikosti. Svítidla na vzdálené zdi zářila skrze stínidla z broušeného skla. Dveře ve třech vnitřních zdech byly zdobené řezbami satyrů, hrajících si mezi ovocnými stromy a vodopády.

A to byl vchod pro dodavatele!

Jedinými ústupky modernosti byly ražené tabulky vedle všech vnitřních dveří — na dvou stálo VSTUP ZAKÁZÁN, na třetí bylo napsáno SNACK BAR & DÁRKY A UPOMÍNKY a na tabulce u čtvrtých dveří, které, jak si Bud pamatoval, vedly do malého salónu, stálo ZAČÁTEK PROHLÍDKY. Poslední tabulka byla ještě doplněna mnohem větší vývěskou s cenami vstupenek a rozvrhem prohlídek.

Na jednom konci haly byla mezi dvěma mosaznými stojany natažena červenohnědá sametová šňůra, která přehrazovala jedny z oněch vyřezávaných dveří s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN. Bud zamířil přímo k nim.

„Fiha,“ vydechla Marcie, rozhlížeje se kolem.

„Jo,“ souhlasila Nancy. „Bude, kam to 'deš?“

„Do kamrlíku průvodců,“ odpověděl Bud, vzal za kliku a dveře otevřel.

Marcie nejprve zaváhala, zaražená tím přepychem a nápisem VSTUP ZAKÁZÁN; potom, jak se dveře otevřely, zaslechla zpoza nich odkudsi z dálky hlasy.

Toužila vidět jiné lidi. Neboť posledních několik hodin neviděla ani človíčka kromě Buda, Nancy a jejich nyní mrtvých partáků. Když zaslechla ty hlasy, rozběhla se, v polovině místnosti předběhla Nancy a dohnala Buda. Musela se vši silou držet, aby nepředběhl i jeho, jen aby se už dostala k tomu, kdo tam mluvil.

Protlačit se kolem Buda v úzké chodbě by ovšem asi nebylo právě snadné. Bud nebyl žádné ořezávátko. Po pravdě řečeno, měl tradiční motorkářskou postavu — to znamená, že byl rozložitý. S Marcii nalepenou těsně za sebou prošel patnáct stop chodbou; Nancy se držela váhavě za nimi.

Na konci chodbičky vstoupili do velké, moderně zařízené a světlé místnosti, kde spatřili dvě děti a půl tuctu dospělých, nahloučených kolem malého televizoru.

„Hej,“ oslovil je Bud.

Nikdo se ani nehnul; viseli očima na obrazovce.

„Hej!“ ozval se Bud hlasitěji.

Nyní vzhledl jeden mladík. „Hej,“ odvětil. „Tebe znám, ne?“

„Bud Garcia,“ připomněl mu Bud. „Kdysi 'sem tu pracoval.“

Mladík odfrkl. „Jestli sis přišel pro šek s vejplatou, tak sis vybral dost špatnej den!“

„Ne, vejplatu 'sem dávno dostal,“ řekl Bud. „Chtěl bych si jen zatelefonovat — na co to všichni zíráte?“

„Na zprávy,“ informoval ho mladík. „Ostatně to je to jediný, co kde dávaj.“

Bud se zamračil. „Jak to?“ zeptal se. „Co se stalo?“

Mladá blondýnka v lesklých stříbřitých minišatech se po něm ohlédla. „Kde žijete, pane?“ otázala se. „Přepadli nás Mart'ani!“

„Neví se, jestli to jsou opravdu Mart'ani,“ upozornil další muž.

„Přilétli z vesmíru, takže pokud jde o mne, jsou to Mart'ani,“ odsekla blondýnka.

Bud se zahledl na televizi.

Takže se nezcovkl. Jeho teorie, příliš divoká na to, aby se s ní někomu svěřil, se ukázala jako správná. Přikročil blíž a zíral na obrazovku na záběr Washingtonu, v plamenech, nad jehož hořícími troskami křížovaly tucty těch zelených a žlutých vražedných strojů jako byl ten, který zabil Lennyho, Trhlého Joea a Blitze.

Takže to všechno byla pravda. Zemi přepadli mimozemšťani!

4.

CÍL: ZEMĚ

Velitel družstva Quisaz Hadrak se opřel a zatoužil, aby se tak nemačkal. Tech/Odd tvrdilo, že do transportéru MAFB—2 „Vraždící přízrak“ se dá nacpat až třicet příslušníků Družstev smrti, jakým byl on sám; ti idioti z Tech/Odd se očividně v životě nezeptali výsadkářů, co si o tom myslí oni.

„Pilote!“ zahulákal náhle velitel výsadku a Hadrak sebou trhl. „Proč jsme zpomalili?“

„Vozidla na silnici pod námi, pane,“ hlásil pilot. „Podle stávajících rozkazů máme pátrat po všech těžkých vojenských zařízeních a zničit je.“

„Tak se do toho dejte,“ štěkl velitel. „Máme rozkaz připojit se k severnímu útočnému seskupení, jakmile vyčistíme tuhle oblast, a nechci už žádná další zbytečná zdržení!“

„Jak si přejete,“ odvětil pilot. Hadrak téměř slyšel, jak si velitel v duchu mumlá něco nelichotivého o nadřízených důstojnících. Přesuňte se co nejrychleji do cílového města, ale po cestě proveďte a zničte každé terranské vojenské postavení — kdo může vydávat tyhle rozkazy?

Lampasáci, samozřejmě. Možná někdo z těch pomatených paeckých politiků.

„Veliteli, jedno z vozidel odpovídá našemu identifikačnímu schématu pro lehký pěchotní transportér,“ ohlásil pilot. „Zahajují útok.“

„Hlavně si s ním pospěšte,“ zavrčel velitel. Transportér se zachvěl a zakolébal, jak se snášel střemhlav a rozsával paprsky smrti. Pak opět nabral výšku a vyrovnal.

„Cíl zničen, veliteli,“ hlásil pilot. „Bylo zasaženo i několik doprovodných civilních vozidel. Některá však unikla — máme pronásledovat?“

„Civilisty?“ zachrčel velitel. „O ty se nestarejte. Ti pro nás neznamení žádné ohrožení.“

„Jedno z nich zabočilo z hlavní silnice na vedlejší cestu, kterou nemáme zaznamenanou na mapách,“ informoval pilot. „Je ukrytá pod těmi velkými rostlinami, které tu všude mají — naše průzkumné mapování ji muselo přehlédnout.“

„Nepotřebujeme znát každou zapadlou cestičku na celé téhle mokré planetě!“

Pilot zaváhal a pak se ozval: „Ale, pane, tahle vede k nějaké neidentifikovatelné stavbě, která neodpovídá našim standardním schémátům, ani vojenským, ani civilním.“

„Co tam zase...“ Velitel se naklonil, aby se podíval na displeje.

Vytřeštil oči.

„Co to je?“ vypravil ze sebe.

„Nevím, pane,“ oznámil pilot. „Proto na to upozorňuji. Mám se pokusit to zničit?“

„Ne,“ řekl velitel a zamračil se. Obrátil se a rozhlédl se po výsadbářích, připoutaných ve svých sedadlech. Jeho pohled se zastavil na Hadrakovi.

„Hadraku!“ vyštěkl. „Ihned se se svými muži připravíte k vylodění!“

„Jak si přejete!“ odvětil Hdrak automaticky. Pak mu smysl rozkazu došel. „Ehm.. vylodění, pane?“

„Správně. Narazili jsme tam dole na stavbu, která si vyžaduje prozkoumání, ale mám rozkazy dostat tuhle rotu co nejrychleji na frontu a průzkum může chvíli trvat. Takže vysadím vás a vaše družstvo, abyste to prohlédli, a až budete hotovi, vydáte se na sever na vlastní pěst, jakýmikoliv dostupnými prostředky, a znovu se k nám připojíte.“

„Jak si přejete,“ odpověděl Hdrak o něco méně nadšeně.

„Dejte najevo trochu ducha!“ houkl velitel. „Jste Mart'an, jste Gnard a jste příslušník Družstev smrti!“

„Připravený na všechno,“ přisvědčil Hdrak předepsanou formulí. „Jak si přejete.“

„Mám je vysadit na tu dlážděnou plochu vedle stavby?“ zeptal se pilot.

„Hmmm.. ne, ať se přiblíží skrytě. Jenom pro případ. Vysadte je na cestu.“

„Jak si přejete.“

O pět minut později stál Quisaz Hdrak na vozovce a sledoval vzletající talířovitý MAFB—2. Ten několik vteřin pod úhlem stoupal a pak odsvištěl na sever.

Hdrak se díval, jak odlétá, a pak se obrátil ke svému družstvu — šesti po zuby ozbrojeným výsadbářům, z nichž většina se nemohla dočkat, až změní síly s nepřítelem.

„Co teď, pane?“ zeptal se Slithree Di a potězkával svůj KA—77. „Kde jsme? Co máme za úkol?“

„Myslel jsem, že nás vysadí v jednom z terranských měst,“ ozval se Tenzif Kair. „Tohle nevypadá jako město.“

„Také to není město,“ informoval je Hdrak. „Velitel chce, abychom prozkoumali támhleto stavbu za těmi velkými rostlinami.“ Ukázal tím směrem. „A co když potkáme Terrany?“ otázal se Kair. Hdrak vydal podrážděný zvuk.

„Samozřejmě je zabijeme,“ řekl.

5.

MASAKR NA DÁLNICI

„Kde to vážně, mami?“ zeptala se Katie Wintersová, která seděla na zadním sedadle. „Proč zpomaluješ?“

„Houstne provoz,“ odvětila Betsy Wintersová.

Katie se rozhlédlá po nepřetržitých řadách stromů na obou stranách auta. „Tady?“ podívala se. „V téhle divočině?“

„Podívej se,“ vybídla ji Betsy.

Katie se podívala. Šinuly se za dvěma dalšími osobními auty a přívěsem kamiónu... a co bylo před ním, se nedalo říci, protože přívěs blokoval výhled.

„Nemůžeš je předjet?“ zeptala se Katie.

„Ne všechny najednou,“ odpověděla jí matka. „Aspoň dokud nebudeme na rovném úseku.“

Katie musela připustit, že cesta se tady hodně zatáčela; asi opravdu nebylo bezpečné předjíždět všechny naráz. Kdyby někdo jel v protisměru...

Ovšem každý, kdo věděl, co se děje, by tím směrem nejel. Matka a dcera Wintersovy prchaly před mart'anským útokem. Katie předpokládala, že i všichni ostatní na této cestě dělají totéž, a každý, kdo by jel druhým směrem, by mřil přímo doprostřed chaosu a zkázy, které se přehnaly přes ono území.

To ovšem někdo v protisměru nemusel nutně vědět, protože rádio a podobné nesmysly fungovaly s přestávkami.

Nebo by ten někdo mohl prchat před ještě horším útokem. Katie si přála, aby ji myšlenka na tuto možnost nebyla napadla, ale když už se stalo, nedokázala ji vypudit z hlavy.

Právě v tom okamžiku o auto cosi zaskřípělo a Katie se

podívala ven.

Míjely otevřené prostranství s velkou tabulí, na které stálo GELMANOVO SÍDLO 4 MÍLE. Na krajnici silnice se prostírala velká spálená plocha a na ní očazené trosky, které kdysi mohly být motocyklem.

Také tam ležely nějaké zuhelnatělé pozůstatky, které mohly kdysi být motocyklistou. „Úúúú, fuj,“ prohlásila Katie — ačkoliv v Toppwoodu, který nechaly za sebou, ve skutečnosti viděla horší věci, když jim nad hlavou prosvištěl létající talíř a všechno rozstřílel.

Usmažil snad toho motorkáře také jeden z těch létajících talířů? Nevypadalo to nijak čerstvě, nic už nehořelo, nicméně Katie přesto vyhlédla zadním oknem vzhůru. A spatřila talíř.

„Mami!“ zaječela. „To jsou oni!“

Betsy se otočila přes rameno. Neviděla, na co Katie ukazuje, ale ani to vidět nemusela; obrátila se zase kupředu, aby zjistila, že kolona vozidel před nimi se stále plazí rychlostí nějakých dvaceti mil za hodinu. Dosud doufala, že zpomalení způsobil někdo na začátku kolony, kdo byl příliš precitlivělý, než aby přejel mrtvé motorkáře, avšak ani nyní nebylo

vidět žádné známky toho, že by ten někdo před kamiónem přidával, nebo se k tomu chystal. Takže buď vpředu ležely další mrtvoly, anebo byl důvod zpomalení jiný.

Ať už byl důvod jakýkoliv, ať už se vpředu dělo cokoliv, Betsy se rozhodla. Navzdory riziku provozu v protisměru tady nebude sedět poslední v řadě, než ten pekelný létající disk rozstřílí celou kolonu. Trhla volantem doleva a sešlápla pedál plynu k podlaze.

Chevrolet se otřásl, trhl sebou a vyrazil prudce vlevo, než jej zase ovládla a smýkla jím zpět na silnici. Katie visela na klíce dveří a na opěradle sedadla před sebou, a jak Chevrolet prolétl podél obou aut a přivěsu, přála si, aby si byla zapnula bezpečnostní pásy.

To už Betsy viděla, co zácpu způsobilo. Kolona čítala asi dvacet vozidel, v jejichž čele jel terénní automobil Humvee Národní gardy s těžkým kulometem na střeše; za ním seděl připravený střelec a upřeně sledoval terén po stranách cesty.

Určitě hledají Marťany, uvědomila si Betsy. Proto jeli tak pomalu — aby postřehli Marťany v lesích podél dálnice a mohli je odstřelit.

Betsy neměla zájem o střelení Marťanů, jenom o útěk před nimi. Sešlápla ještě ostřeji pedál a snažila se předjíždět, a pak dupla na brzdu, když jedno auto před ní začalo vybočovat z řady.

Pak nad nimi přelétl stín, talíř zahájil palbu a Humvee explodoval.

Auta se ihned rozprchla nalevo i napravo, na krajnici, do protisměru, na všechny strany, a talíř změnil směr a střemhlav se k nim snášel zpět. Betsy už byla s Chevroletem na levé krajnici; nyní opět šlápla na plyn a snažila se objet zdemolovaný Humvee, než jí cestu zablokuje jiné auto.

Nestihla to; vedral se před ní velký modrý Oldsmobile a ona strhla volant prudce doprava, aby se mu vyhnula.

Dálnice se změnila v automobilové bojiště, když tu se znovu zableskly paprsky smrti z talíře. Betsy postřehla záři paprsků a přišlápla pedál k podlaze, nestarajíc se o to, kam auto míří.

Pravá část předního nárazníku Chevroletu udeřila do šedivé Hondy, což sice bylo Betsy a Katie proti mysli, ale nezastavilo je to. Betsy držela nohu na plynu a razila si cestu skrz. Protlačila se kolem Hondy a seděla lak na boku Chevroletu.

Chevrolet přelétl přes pravou krajnici a žuchl do trávy; přímo před nimi náhle vyvstal ohromný žlutý obrys a Betsy trhla volantem prudce doleva.

Někde za nimi explodovalo auto, zatímco Betsy poznala v té žluté věci orientační tabuli.

Odbočka ke Gelmanovu sídlu, hlásala tabule, ozdobená rozmáchlou červenou šipkou a vyobrazením čehosi, co vypadalo jako hradní věž. Betsy neměla tušení, co je to Gelmanovo sídlo, nicméně slovo „odbočka“ znamenalo vedlejší cestu, a ta znamenala cestu pryč od narůstajícího masakru na dálnici. Divoce se rozhlédla kolem a spatřila odbočku třicet yardů daleko.

„Drž se,“ řekla, když nutila odřené auto poskakovat po nerovném povrchu ve stopu vysoké trávě.

Katie se držela a o chvíli později se vykodrcaly na příjezdovou cestu k sídlu, do úkrytu pod vzrostlými duby, z dohledu marťanského útočnicka. Zpod kapoty chevroletu začínal stoupat dým nebo pára, avšak Betsy si toho nevšímal; o stav auta si může dělat starosti později.

Za sebou slyšely křik a výbuchy, ale ani matka, ani dcera tomu nevěnovaly žádnou pozornost; obě se dívaly přímo před sebe. Betsy se soustředila na to, aby udržela auto na cestě, když to páčila rychlostí pětadesát mil za hodinu po vozovce, která byla stavěná nanejvýš na třicet, a Katie pozorovala oblohu a vyhlížela další útočné diskovité stroje.

Asi o dvě míle dál Betsy zpozorovala, že řízení je obtížnější, než by mělo být, a že něco příšerně tluče. Zaskřípěla zuby, sevřela ruce pevněji na volantu a jela dál.

Konečně ječící vůz vjel na parkoviště na konci cesty a Betsy zabrzdila těsně před kamennou zídou na jeho vzdálenějším konci, až odlétl šterk. Motor zmlkl a zpod kapoty se vyvalila pára.

Když se prach usadil, Betsy se rozhlédla, aby se podívala, kde to jsou. Postřehla okraj útesu, oceán pod ním, mohutnou napodobeninu hradu a tři další auta na parkovišti.

„To je nějaká zatracená turistická atrakce!“ prohlásila.

„Znamená to snad, že se s ní Marťani nebudou obtěžovat?“ zeptala se Katie.

Betsy po ní chystala střelit pohledem, ale pak se zarazila a zamyšleně se zadívala na budovu.

„Možná máš pravdu,“ řekla. „Možná si jí nebudou všímat. Tím chci říci, že tu nikdo nebydlí, takže tu není nic, co by mohli chtít...“

„Jasně!“ vpadla jí do řeči Katie s nuceným veselím. „Budeme v bezpečí!“

Obě se opatrně vysoukaly z auta. Betsy se obrátila, aby vozidlo prozkoumala.

Pravý bok předního nárazníku byl promáčklý po nárazu do Hondy na dálnici a jeho ostrý ocelový okraj rozřezal pravou přední pneumatiku na kousky; odhadla, že asi tak poslední míli jely po ráfku. Z motoru se valila pára a neustále kapající horká voda tvořila loužičku pod pokrouceným nárazníkem — zjevně byl zničený chladič.

„Budeme muset někoho poprosit o svezení, až se věci uklidní,“ řekla Betsy.

„Jasně, mami,“ souhlasila Katie. „A co teď?“

Betsy se rozhlédla kolem a pokrčila rameny. Sebrala z předního sedadla kabelku a pověsila si ji přes rameno. „Teď půjdeme dovnitř a podíváme se...“ začala. Zmlkla uprostřed věty, s pohledem upřeným směrem, odkud přijely.

Talíř, který napadl kolonu na dálnici, nebo jiný, stejně vypadající, nízko a pomalu přelétal nad lesem — že by je hledal?

„Pojď,“ řekla. „Neutíkej, mohla bys klopýtnout a upadnout. Rychle běž. Jdeme dovnitř, rychle.“

Když se octly na prahu, talíř klesl tak nízko, že se octl z dohledu. Zjevně přistál v lese.

„Panebože,“ prohlásila Betsy. Sáhla po klíce velkého hlavního vchodu, aniž se na ni dívala — stále upírala zrak na

vrcholky stromů, za nimiž talíř zmizel.

Dveře byly zamčené. Západka se ani nehnula. Tlačila kliku dolů, ale ta se vzpírala a dveře se neotevřely.

„Mami, přečti si tu ceduli,“ řekla Katie.

Betsy se otočila a zjistila, že její dcera má pravdu — na dveřích visela úhledná tabulka, těsně pod ozdobně zkosenou skleněnou tabulí. Stálo na ní Vcházejte vchodem pro turisty a pod tím byla namalovaná šipka.

„Pojď,“ vyhrkla Betsy, chytila Katii za ruku a táhla ji směrem, kterým šipka ukazovala.

6.

SBÍRÁ SE BOUŘE

„Je to opravdovský!“ vyjekla Marcie. „Je to opravdu opravdovský!“

„Viděla's tu věc, co voddělala Lennyho a Blitze,“ řekla Nancy. „Co teda myslíš?“

„Jo, ale Mart'ani!“

„To říkaj' v telce,“ upozornila ji Nancy.

Právě v tom okamžiku zmizel obraz.

„Sakra, už zase,“ řekl mladík.

„Zase?“ zeptal se Bud.

„Jo,“ řekl mladík. „Tak to šlo celý ráno, chvíli hrála, chvíli ne. José si myslí, že to dělají Mart'ani — a možná má pravdu.“

„Kdo je to José?“

„Kluk, který dělá ve snack baru. Šel do sklepa něco zkontrolovat, neřek' ale co. Měl by se vrátit každou minutu. Mimochodem, já se menuju Steve.“ Napřáhl ruku a Bud tnu s ní potřásl.

„Jsem zdejší průvodce,“ pokračoval Steve. „Tihle ostatní se sešli na ranní prohlídce, a když jsme se vrátili do snack baru, José poslouchal rádio s vejstrahama ohledně Mart'anů. Nejdřív jsem si myslel, že to vopakujou tu starou rozhlasovou hororovou inscenaci Orsona Wellese z roku 1938, ale pro jistotu jsem si to chtěl zkontrolovat v televizi, a tak jsem se šel sem podívat, jestli funguje, a ona fungovala. Když jsem viděl, co se děje, napadlo mě, že by to měli vidět všichni, a tak jsme se dívali, dokud jste se neukázali vy.“

Bud přikývl. „Je to skutečný,“ potvrdil. „Napadli nás a zabili naše kámoše.“

Právě tehdy k nim dolehl přibližující se zvuk motoru; Bud zvedl hlavu.

„Jel José někam autem?“ zajímal se.

Steve zavrtěl hlavou. „Ne, ráno jsem ho vezl, takže tu ani nemá auto. Je dole v budově.“

„Ať už to jede, kdo chce, má na turistu děsně naspěch,“ prohlásil Bud.

Steve přikývl na souhlas a přes hromady krabic se vstupenkami a brožurkami pro turisty přešel k jedinému okénku místnosti, aby se podíval ven. Všichni uvnitř mohli slyšet zakvilení brzd. Steve oznámil: „Je to Chevrolet. Ale neznám ho.“

„Proč sem přijel tak rychle?“ vyzvídala Nancy.

Steve pokrčil rameny.

„Třeba jej honí Mart'ani!“ nadhodila blondýnka vesele.

Steve a Bud si vyměnili pohledy.

„Radši se podívám, kdo to je,“ navrhl Steve. „Chci říct, že za to tady odpovídám a vůbec.“

„Du s tebou,“ prohlásil Bud. Oba muži spolu prošli chodbičkou zpět do haly.

Nikdo tam nebyl. Oba čekali, avšak dveře zůstávaly zavřené a nikdo neklepal.

„Třeba zůstali v autě,“ nadhodil Bud. „Třeba 'sou raněný.“

Steve se zamračil a nervózně se rozhlédl kolem sebe.

„Já to zkontroluju,“ řekl Bud. „Ty nemáš chodit ven, když seš ve službě, že jo?“

„Jo,“ přisvědčil Steve ulehčeně.

Bud otevřel dveře, vyklonil se ven, a podíval se na obě strany — a spatřil utrápeně vyhlížející ženu v blůze a v kalhotách a asi dvanácti — nebo třináctileté děvče v džínách a flanelové košili, které se rychle blížily od velkého hlavního vchodu.

„Sem!“ zavolal na ně Bud. „Pod'te dovnitř!“

Když ho žena uviděla, trhla sebou, a Bud si uvědomil, že asi nevypadá právě nejdůvěryhodněji — měřil bez jednoho palce šest stop, vážil 250 liber, měl dlouhé kudrnaté černé vlasy a dvoudenní strniště, oblečený byl do džín Levi's a riflové bundy, s černou koženou čapkou, obutý ve vysokých černých botách a na těle černé tričko s reklamou Coors — ne, že by pil Coors, ale to tričko se mu líbilo.

Nebo možná prostě jen nečekala, že vůbec někoho uvidí. Rychle se vzpamatovala a ukázala za sebe na příjezdovou cestu.

„Mart'ani!“ vykřikla. „Létající talíř!“ Bud začal kývat hlavou, chystal se říci, že už o tom ví, a tu ta žena dodala: „Přistál támhle!“

Bud se prudce rozhlédl. „Přistál? Kde?“ Přejížděl upřeným pohledem stromy, ale po mimozemském plavidle neviděl žádnou stopu.

„Támhle“ trvala na svém a bodala prstem do vzduchu stále tímž směrem.

Bud se zamračil a ohlédl se do dveří na Steva, který pokrčil rameny.

„Pod'te dovnitř,“ mávl Bud na ženu a děvče.

Obě si pospíšily od hlavního vchodu kolem Buda do vestibulu. Bud zaváhal, a než se sám stáhl dovnitř, ještě se

naposledy rozhlédl kolem.

Byl rád, že to udělal, protože když pohlédl směrem, který žena ukazovala, ozval se odtamtud prudký hvízdavý zvuk. Zpoza stromů se bleskově vznesl létající talíř — ne to samokřídlo, které napadlo jejich partu na dálnici, nýbrž klasický diskový útvar, jako z filmu, avšak technicky zřetelně mnohem pokročilejší — na zlomek vteřiny se vznášel na místě a pak neuvěřitelnou rychlostí odsvítl k severu.

„Ježíšmarjá,“ zamumlal Bud. „Von vopravdu přistál.“ Svrátil čelo. Přistál a zase odletěl — ale proč? Naložil někoho nebo naopak někoho vysadil?

Nelíbilo se mu to.

Vešel dovnitř a našel Steva, jak se představuje a ze zvyku se pouští do naučené tirády o Ebenezeru Gelmanovi.

„To může počkat, Steve,“ skočil mu Bud do řeči. „Tahle dáma viděla jeden z mart'anskejch talířů přistát u příjezdovky. Já 'sem ho zrovna viděl vodlítat. Nevím, co to má znamenat, ale asi bysme se měli všichni slízt do kamrlíku a hodit vo tom řeč, co ty na to?“

„Jasně,“ vzpamatoval se Steve.

„Děkuji,“ řekla žena. „Já jsem Betsy Wintersová a tohle je moje dcera Katie.“

„Mně říkaj' Bud,“ představil se Bud. „Podťe.“ Nasměroval je do místnosti průvodců.

Když Bud zavedl nově příchozí dovnitř, shromážděný hlouček zvědavě vzhlédl.

„Tohle jsou Betsy a Katie Wintersovy,“ oznámil Bud. „Já 'sem Bud Garcia. Máte někdo šajn, 'esli fungujou telefony?“

Steve, který právě vešel za nimi, zavrtěl hlavou. „Jsou mimo provoz,“ řekl. „José i já jsme to párkrát zkusili.“

„Zkuste to znova,“ navrhla Nancy. „Třeba je spravili.“

Steve přikývl.

„Já 'sem Nancy,“ pokračovala Nancy a napřáhla ruku. Betsy jí potřásla. „Tohle je Marcie.“

„Já jsem Tiffany,“ oznámila ta blondýnka v minišatech s křiklavým make—upem. „Jsem tady s Tonym.“ Velký uhlazený černovlasý muž v drahém obleku přikývl na souhlas.

„Bill Edwards,“ ozval se hezký hnědovlasý muž v obleku očividně méně drahém, než byl Tonyho.

„Stan Rubens,“ představil se poslední z mužů v kostkované sportovní košili a hnědých kalhotách. Kývl hlavou směrem k buclaté hnědovlásce a dvěma chlapcům. „To je moje žena Susan a naši kluci Bobby a Sid.“

„Fajn, takže se známe,“ shrnula Katie. „A teď: můžeme něco udělat s tím létajícím talířem, který právě přistál támhle venku?“

„Přistál?“ vyjekli jednohlasně Bobby a Sid a sáпали se k oknu.

„Už zase vodlít,“ zchladil je Bud. „Viděl 'sem to.“

„Mohli bysme někam zavolat a někomu to vohlásit,“ navrhla Marcie a ukázala na telefon na psacím stole v rohu.

„Nefunguje,“ řekl Steve.

Bill Edwards zvedl sluchátko a přiložil si je k uchu a pak několikrát poklepal na vidlici. „Má pravdu,“ potvrdil. „Je hluchý. Žádný oznamovací tón. Nic.“

„Tak bysme se prostě měli dostat vodsad,“ přišla Marcie s dalším nápadem. „Kdyby nás někdo svez'...“

„A kam bysme jeli?“ otázala se Nancy. „Vidělas telku! Mart'ani 'sou všude!“

„Nemůžou bejt všude“ namítla Marcie.

„Já se žádných Mart'anů nebojím,“ prohlásil Tony. „Já tě odvezu, děvče.“

Tiffany na něj vrhla vražedný pohled.

„Díky, pane,“ odvětila Marcie. Pohlédla na Nancy a Buda. „Dete taky?“

Bud z Tonyho znechuceného výrazu poznal, že to pozvání neplatilo všem třem. To by ho ovšem neodradilo od toho, aby nabízené svezení přijal, kdyby jet opravdu chtěl, avšak Nancyina otázka trefila do černého — kam by jeli?

A co by tam dělali, až tam dojedou? Jeho Harley ležel někde tam venku v lese se zničenou přední pneumatikou a představoval asi tak polovinu jeho pozemského jmění.

Potřeboval si to rozmyslet, než se někam vypraví.

„Já ne,“ prohlásil. „Ale přesto díky. Vy dvě jed'te, 'esli chcete.“

Tony pokrčil rameny a očividně se snažil netvářit se potěšeně. „Tak sebou hod'te,“ vybídl je.

Nancy přejížděla pohledem z Marcie na Buda, zachytila pohled, kterým se Tiffany dívala na Marcii a nakonec řekla: „Myslím, že to zkusím tady.“

Steve vypadal stísněně. „Já nevím, člověče. Tím myslím, že tohle není žádný úkryt. Starý Gelmanový by se asi nelíbilo, kdybyste tady okouněli.“

„Takže bychom asi měli vypadnout všichni,“ usoudil Stan Rubens.

„A kam?“ nadhodila Betsy Wintersová.

„Domů do Toppwoodu,“ odpověděla Susan.

Betsy zavrtěla hlavou. „Toppwood už neexistuje,“ oznámila. „Právě odtamtud jsme přijely.“

Susan, která stála před pohovkou, na ni zprudka dosedla.

„Vypadá to, že stará Gelmanová nás tu bude muset chvíli knýst,“ poznamenal Bud.

„Hej, podívejte se!“ vykřikl Bobby u okna.

„Na co?“ zajímala se Nancy a naklonila se.

„Vesmířani!“ ukazoval prstem Sid.

Ostatní se po sobě na půl vteřinky podívali a pak se masově nahnuli k okénku.

Z lesa se vynořily dvě zřetelné postavy a opatrně si z dálky prohlížely dům.

To bylo poprvé, co někdo z nich viděl útočníky samotné; až dosud lidé viděli pouze mart'anské bojové stroje. Nyní

měli příležitost si prohlédnout i Mart'any.

Byli stavění zhruba jako lidé — dvě ruce, dvě nohy a hlava — a měli přibližně lidskou velikost. Podrobnosti jejich těla se skrývaly pod hladkým zeleným kovovým pancířem, ale i v tom brnění bylo vidět, že jejich paže a nohy jsou o něco tenší, než by měly být. Hladký lesklý zelený povrch a hůlkovité končetiny jim dodávaly poněkud hmyzí vzhled.

Jejich hlavy však nepřipomínaly nic pozemského. Nekrylo je brnění; byly uzavřeny ve skleněných či plastových průhledných přilbách, které připomínaly baňaté džbány a dovolovaly, aby byly zřetelně vidět jejich odporné obličej.

Hlavy byly baňaté a holé, se skvrnitým povrchem, a připomínaly pozorovatelům lebku či obnažený mozek. Jejich pokožka měla hnědavě růžovou barvu, která sice přesně neodpovídala některé barvě lidské pleti, byla však znepokojivě podobná bělošské. Malé znetvořené obličejové byly natěsnány na spodních několika palcích hlavy. Mart'ané neměli ani rty, ani nosy — bylo jasně vidět několik tuctů ostrých dlouhých zubů, které ještě podtrhovaly lebkovitý vzhled.

A oči měli zlověstně červené, až se zdálo, že žhnou.

„Jůůů,“ prohlásila Tiffany.

Oba Mart'ané drželi lesklé zlatavé věci; zjevně zbraně. Přejížděli jimi ze strany na stranu, připraveni reagovat na jakoukoliv hrozbu. Katie se při tom pohledu otřásla.

„Tak proto tady ten talíř přistál,“ podotkl Bill Edwards. „Určitě ten páreček vyložil.“

„Eště pořád chceš vodjet?“ otázala se Nancy Tonyho.

Tony upíral oči na zbraně, kterými kolem sebe Mart'ané mávali. „Asi ne hned teď,“ polkl. „Nejspíš neuškodí, když tu ještě chvíli zůstaneme a počkáme, jestli ti chlapíci v klidu neodejdou.“

„Hej, Steve,“ ozval se Bud. „Nemáš tu náhodou nákou bouchačku?“ Poprvé vážně zalitoval, že nemá Blitzovu brokovnici.

„Ne,“ odpověděl Steve. „Pokud ovšem nepočítám starožitnosti ve velkém sále a v jižní galerii.“

„Toho 'sem se bál.“

„Co budeme dělat? otázala se Tiffany.

„Jsou jenom dva,“ poznamenal Bill.

„Cože? To si myslíte, že po nich máme skočit?“ vyjevil se Tony.

„Ne, ne. Jenom mě napadlo, že když jsou jenom dva, tak takhle velký dům nezvládnou prohledat důsledně. Kdybychom se schovali do některé z těch tajných místností, které nám Steve při prohlídce ukazoval, nejspíš by nás nikdy nenašli a my bychom prostě mohli počkat, až odejdou.“

Bud nad tím chvíli uvažoval a pak přikývl. „Mně to připadá jako dobrý nápad.“

„Ale jak budeme vědět, že jsou pryč?“ namítla Susan Rubensová.

„Steve vám neukazoval špěhyrky?“ podivil se Bud.

„Ale jistěže ukazoval, zlato,“ řekl Stan své ženě. „Vzpomeň si. Někdo se jimi může dívat a uvidí, kdy Mart'ani odejdou a budeme moci bezpečně vyjít.“

„Správně,“ prohlásil Tony. „Já na schovávání moc nejsem, ale kdo ví, co ty příšery dokážou. Pojdme.“

„Jdeme, kluci,“ řekl Stan a odtáhl Bobbyho a Sida od okna. „Vedte nás, Steve.“

Celý houf se vydal za Stevem a prošel chodbou a vestibulem do dveří nadepsaných jako SNACK BAR & DÁRKY A UPOMÍNKY.

Bud byl poslední, kdo se odlepil od okna. Ještě jednou se rozhlédl, zkontroloval, zda je vypnutý televizor, vyšel za ostatními a zavřel za sebou dveře místnosti.

Sotva vteřinu či dvě nato se z lesa vynořilo dalších pět Mart'anů.

7.

VLABYRINTU

„Určitě jsem viděl, jak se támhle něco hýbe, pane,“ opakoval Tenzif Kair a ukazoval do lesa.

„Nejspíš ano,“ souhlasil Hadrak. „Nevíme, jací živočichové se tady kolem mohou potulovat. Ale víme, že tak blízko u terranských obydlí není pravděpodobné, že by místní fauna byla nebezpečná. Pokud na nás něco zaútočí, můžete to bez rozpaků odstřelit, ale nebudeme lovit všechno, co se kolem šustne.“

Kair se dál nepřel, ale stále upíral zrak do stran.

Hadrak si toho nevšímal; plně soustředil pozornost na oba průzkumníky, které vyslal napřed. Bindar a Dundat dorazili na volné prostranství, přiléhající k oné neidentifikované stavbě; Hadrak to poznal podle jasného odrazu slunečního světla na jejich pancéřových oblecích, jasnějšího než jakékoliv sluneční světlo, které se kdy dalo spatřit doma na Marsu. Oba se ostražitě rozhlíželi kolem.

Pak jim Bindar dal znamení, že vzduch je čistý, a Hadrak se poněkud uvolnil.

„Pojďte,“ řekl a gestem vyzval celé družstvo k dalšímu postupu.

Všech pět jich kráčelo kupředu, Hadrak uprostřed, Di a Kair nalevo, Aif a Huzi napravo. Vyšli na parkoviště, zastavili se a hleděli na budovu.

„Je to větší, než to vypadalo ze vzduchu,“ podotkl Hadrak.

„Je to velké,“ souhlasil Slithree Di. „Vyrážíme tam, pane?“

„Není třeba tam vpadnout bez přípravy,“ odvětil Hadrak. „Rozhlédněte se, vojáci, a řekněte mi, co vidíte.“

„Pozemskou budovu,“ ozval se Ghetal Aif. „Budovu, kterou nedokážeme identifikovat, příliš velkou na soukromé sídlo, ale bez jiné zjevné možné funkce.“

„A co ještě?“ pobízel Hadrak a mávl rukou.“

„Vozidla,“ pravil Di. „Myslíte ta vozidla.“

„Přesně tak,“ potvrdil Hadrak. „Jsou na této ploše čtyři. Všimněte si, že z toho poškozeného se stále kouří, ačkoliv není v činnosti.“

„Takže jsou tu Terrané,“ usoudil Kair.

„Kde?“ otázal se Aif.

„Pravděpodobně uvnitř,“ odpověděl mu Di.

„To musíme předpokládat,“ přisvědčil Hadrak. „A třebaže žádné z vozidel nemá vojenské označení, je docela možné, že zdejší Terrané jsou ozbrojeni.“

„Takže vejdemo opatrně,“ řekl Di.

„To půjdeme přesto dovnitř?“ zeptal se Aif naříkavě.

„Samozřejmě!“ vyjel Hadrak. „Nikdo nikdy netvrdil, že ta stavba je opuštěná.“

„Doufal jsem, že je,“ zamumlal Aif.

Hadrak ho ignoroval a pokynem ruky poslal Diho kupředu. „Vyhod' do vzduchu dveře,“ nařídil mu.

„Neměli bychom nejdřív zjistit, jestli nepůjdou otevřít?“ zeptal se Di.

„Ne,“ odmítl to Hadrak. „Mohou tam být nějaké nástrahy. Raději si cestu dovnitř prostřílíme.“

„Jak si přejete,“ odvětil Di. Zdvihl svou útočnou zbraň KA—77, přestavil volič, pohlédl na průčelí stavby — a zaváhal. „Kde jsou dveře?“ zeptal se.

„Támhle,“ ukázal mu Hadrak. „Terrané téměř bez výjimky umísťují dveře na úroveň okolního terénu.“

Di přikývl. „Budu si to pamatovat.“ Pak zacíлил a vypálil.

Střela zasáhla velké dvojité dveře mezi obě křídla a při dopadu vybuchla; střepiny skla a roztržštěné dřevo létaly na všechny strany.

„Jdeme,“ zavelel Hadrak a vyrazil v čele s připravenou KA—77.

Sedm Martanů vyběhlo po schodech a zastřešeným vchodem přes kouřící trosky dveří do sluje vstupní haly Gelmanova sídla.

Zůstali stát jako omráčení.

Několik vteřin žádný z nich nepromluvil. Pak Ghetal Aif vydechl: „Co to je za místo?“

„Nevím,“ ozval se Slithree Di.

„Nelíbí se mi to,“ řekl Tenzif Kair.

Ani Hadrakovi se to nijak zvlášť nelíbilo, ale nechtěl to dávat najevo.

„A co jste čekali?“ vyštěkl. „Jsou to Terrané! Je samozřejmé, že jejich struktury jsou cizí!“

„Tohle nepřipomíná nic, co jsme viděli na projekcích při brífincích,“ namítl Aif.

„Rozvědka nemůže postihnout všechno.“

Aif se zatvářil, jako by o tom chtěl diskutovat, ale pak od toho upustil. „Co teď?“ otázal se.

Hadrak musel připustit, že ta otázka je na místě. Rozhlédl se kolem.

Stáli v hale asi dvacet stop široké, padesát stop dlouhé a nejméně třicet stop vysoké; vzadu uprostřed se zvedalo široké schodiště, pokryté rudým běhounem, uprostřed své výšky se z něho oddělovaly dvě postranní větve, které vedly k balkónům po obou stranách haly, zatímco hlavní větev pokračovala dál do druhého patra. Stěny byly na všech stranách obloženy jakousi tmavou rostlinnou substancí; všechna okna v místnosti byla vyrobena z barevného skla, takže jimi nebylo vidět ven, a světlo, které propouštěla, bylo kalné a zbarvené. Teplé denní světlo, které sem pronikalo zničeným vchodem, bylo mnohem jasnější.

A všechna tři podlaží toho místa byla plná věcí, avšak Hadrak žádnou z nich nedovedl s jistotou rozpoznat. Neviděl nic, co by se dalo pokládat za nějaký stroj nebo nástroj. Nebyly tu žádné obrazovky počítačů, žádná komunikační zařízení, žádné stoly, přepážky nebo pracovní prostory, žádná lůžka... jedna věc snad mohla být určena k sedění, avšak zdála se pro tento účel absurdně vyumělkovaná. Namísto toho všeho tu byly... prostě věci. Věci ležící na podlaze, věci visící na stěnách, věci zavěšené u stropu, věci naskládané jedna na druhou — umělé věci, jako různé řezby a skládačky; přírodní věci, jako rostliny rostoucí v nádržkách nebo kožešiny a opeření exotických terranských tvorů; a nakonec věci, které Hadrak nedokázal identifikovat ani rámcově.

Hadrak na to všechno zíral. Jeho oči se šeru uvnitř snadno přizpůsobily, a když se tak stalo, podívoval se, co mohou Terrané na takovém místě vidět, když jsou dveře zavřené. Jejich svět je tak jasný a horký, až by si byl myslel, že v takové místnosti budou slepí jako tuneloví hadi.

Možná tu i ve dne používali umělé světlo; složité trubkovité a krystalovité konstrukce, které visely od stropu a vyčnívaly ze zdí, mohly být jakýmsi druhem svítidel. Hadrak si byl docela jistý, že se zde lidé orientují skutečně zrakem a ne hmatem nebo instinktem, protože se zdálo, že věci, které visí na stěnách, jsou hrubým zpodobněním terranských tvář, vytvořeným nanášením pigmentů na jakýsi povrch. To by tu jistě nebylo, kdyby to Terrané nemohli vidět.

Pak mu hlavou bleskla myšlenka. Tato záhadná stavba možná je jakýmsi chrámem a tyto předměty mají vidět spíše bohové než smrtelníci. Pak by na nedostatku světla nezáleželo.

Plochá barevná ztvárnění terranských tvář nebyla jedinými věcmi v hale, které Hadrak pokládal za pokus o umění; po obou stranách místnosti byl rozestaven tucet rýhovaných válců a na vrcholku každého válce se nacházelo zpodobnění terranského těla, celého nebo jeho části, z jakési -tvrdé bílé hmoty.

Možná to jsou válečné trofeje, pomyslel si. Všechny ty podoby obsahovaly hlavu, ačkoliv rozsah zbytku těla byl různý; možná byly vytvořeny, aby připomínaly vítězství nad významnými nepřáteli. Možná, že uvnitř každé trofeje se nachází i lebka zabitého protivníka, a dokonce bylo možné i to, že ten bílý materiál jsou rozdrcené kosti mrtvého.

Nebo to snad byly oběti, přinášené krutým terranským bohům?

Tato představa podle všeho dávala nejlepší smysl — což se o této místnosti jinak říci nedalo. Primitivní náboženství mohou vyplodit projevy, které civilizovanějším kulturám nedávají mnoho smyslu, a toto místo bylo plné věcí, které se

vymykaly jakékoliv logice — například u jedné stěny stála vydlabaná noha jakéhosi ohromného zvířete, z jejíž dutiny vyčnívalo několik ohnutých předmětů, a z trubice v kamenné míse v jednom rohu místnosti bez přestání neúčelně tekla voda. Jak by vůbec někdo, byť by to byli Terrané, mohl takhle plýtvat vodou?

Čím více o tom Hdrak přemýšlel, tím více byl přesvědčen, že tato stavba je chrámovým komplexem.

To bylo zajímavé; studium absurdních barbarských náboženství Terranů by jim mohlo poskytnout užitečný pohled do jejich mysli.

Ted' však on a jeho muži mají vykonat jistou povinnost. Byli sem vysláni, aby toto místo prozkoumali a rozhodli, zda může znamenat nějakou hrozbu pro marťanskou invazi. Vědí, že tady uvnitř jsou Terrané; budou je muset najít a zneškodnit, a než je zlikvidují, nejspíš je ještě vyslechnou, aby si ověřili skutečnou povahu tohoto místa.

Jenom na tomto podlaží se nacházelo osm dveřních otvorů a další pak zřejmě byly ve vyšších patrech podél balkónů. Hdrak se zamračil. Kdyby zůstali pohromadě v jediné skupině, mohli by hledat věčně a Terrané by jim proklouzávali okolo, avšak na to, aby se rozptýlili a pokryli celou budovu, jich bylo málo. Bude muset vymyslet nějaký kompromis.

„Dobrá,“ řekl, „ted' prohledáme jednu stranu tohoto podlaží. Bindare a Dundate, vy půjdete tudy.“ ukázal na nejbližší dveře v pravé stěně. „Aife a Kaire, vy půjdete těmi dalšími dveřmi. Di a Huzi půjdou třetími a já si vezmu ty nejbzdálnější napravo. Prozkoumejte půl tuctu chodeb nebo místností a pak se sejďeme zase tady. Pokud uvidíte nějaké Terrany, hodili by se nám zajatci, abychom je mohli vyslechnout, ale zbytečně neriskujte — zastřelte každého, kdo bude mít zbraň a bude vypadat nebezpečně.“

Následovalo rychlé sborové „Jak si přejete,“ a pak se družstvo rozptýlilo.

8.

VÚKRYTU

Katie Wintersová fascinovaně sledovala, jak Steve odsunul stlanou panel, za kterým se skrývala páka, jež ovládala tajné dveře.

„Páni,“ vydechla. „Opravdový tajný pokoj?“

„Jako ve filmu,“ prohlásila Nancy.

Bud přikývl. „Tam taky nejspíš starý Gelman na ten nápad přišel.“

„Možná,“ připustil Steve a zatáhl za páku. Přilehlý panel lehce povyskočil — dveře byly na pružinu, a když se páka uvolnila, automaticky se o palec či dva otevřely a objevila se rukojeť.

Bud za ni vzal a maskované dveře otevřel dokořán, čímž odhalil útulnou místnostku uvnitř.

Místnost sama byla malá a bez oken, ale vypínala se jako komín přes pět podlaží až do jedné z věží na střeše a osvětlení poskytovalo denní světlo. Stěny byly namísto obvyklého dřevěného obložení bíle omítnuté, takže tu bylo docela jasno a příjemno.

Kolem stěn se vinulo lomené schodiště, zabírající tři stěny každého podlaží, a Bud věděl, že v každém podlaží je nejméně jeden východ, v prvních dvou podlažích pak dva, a všechny, s výjimkou dveří na střechu v nejvyšším podlaží, jsou zvenčí skryté. Prohlídka začínala pravidelně zde a používala tajnou místnost jako zkratku z přízemí do druhého patra, pak se vycházelo do třetího patra a cestou zpátky se používala viditelnější schodiště.

Na nádherném orientálním koberci v tajné místnosti stála dvě pohodlná křesla, čajový stůl, malá knihovna a starožitná stojací lampa s pergaménovým stínítkem, ale bylo tu méně zbytečnosti a ozdob než jinde v sídle.

Když se však dovnitř nahnulo tolik lidí, bylo tu notně plno. Bud rychle počítal, když všichni po jednom procházeli tajnými dveřmi — tři děcka, deset dospělých, celkem třináct lidí.

Když zaslechli výbuch, Steve právě zasunoval dveře.

„Co to bylo?“ vyjekla Tiffany.

„Nevím,“ přiznal Steve. „Asi bych se raději měl jít podívat...“

Bud ho zarazil paží, položenou přes hrudník. „Neblni, člověče,“ vyhrkl. „To 'sou Marťani! Nejspíš právě vyhodili do povětří hlavní vchod.“

„Ty krásné dveře vykládané sklem?“ vykřikla Susan. „Jak to mohli udělat?“

Betsy Wintersová vydala zvuk, který byl napolo odfrknutím a napolo hořkým smíchem. „Mohou udělat i horší věci,“ řekla. „Dělali je v Toppwoodu.“

„Byly zamčené,“ podotkl Bud. „Vsadím se, že je zkusili votevřit a rozhodli se, že je zámek nezastaví.“

„Ehm... nemohli bysme všichni držet klapačku?“ navrhla Marcie. „Co 'dyž nás uslyšej?“

„Jo, všichni zmlknout,“ podpořil ji Tony.

Hlouček ztlhl — na několik vteřin. Pak se Bobby s ječením rozběhl po schodech nahoru a Sid ho v těsném závěsu následoval.

Půl tuctu dospělých je okřiklo, aby byli zticha.

„Když on mě lechtal!“ ospravedlňoval se Sid.

Stan Rubens se od úpatí schodů chystal svým synům něco říci, avšak Bud se protáhl kolem něj a vyklusal nahoru. Popadl každého kloučka jednou rukou za košili na prsou a zvedl je, až měli oči v jedné rovině s jeho.

„A ted' mě poslouchejte,“ procedil Bud skrze zaťaté zuby. „Tohle nejní hra ani nácvik. Tady 'de vopravdu vo kejhák. 'Eště jednou někdo z vás udělá nákej rámus a já vám voboum zakroutím krkem.“ Vzpomněl si na své dětství, kdy nejdůležitější věc na světě, důležitější než život či smrt a dokonce i důležitější než Star Trek, bylo, aby starší sestře oplatil i s úroky každou lumpárnu, kterou mu provedla — jediný způsob, jak se dalo zabránit jejich vzájemnému pošťuchování, bylo držet je odděleně. Dodal: „Jeden z vás pude nahoru do druhého patra a druhé tady zůstane s dospělejma, a 'esli vás načapám, že se jeden na druhého jen podíváte, vlastnoručně vám utrhnu hlavu a nacpu vám ji

do krku a pak vás i s rodičema předhodím Mart'anům, aby vás zaživa stáhli z kůže a sežrali vaše játra. Jasný?" „Ano, pane," pípl starší chlapec.

„V pořádku." Položil oba chlapce na zem. „Ty teď běž do druhýho patra a tvůj brácha pude dolů. Pošlu za tebou nahoru někoho z dostatních — aspoň bude dole mň narváno."

Bobby odpelášil po schodech, až se mu za patami prášilo, zatímco Sid si pospíšil dolů ke svým rodičům. „To jste přehnal..." spustil Stan. „Držte hubu," ut'al ho Bud.

Protlačil se hloučkem ke dveřím, aby se ujistil, že je Steve pořádně zavřel. Bylo to v pořádku. A všichni byli zticha; přesně podle Budova předpokladu jeho proslov zapůsobil nejen na oba chlapce, nýbrž na každého.

„Marcie," vyzval ji, „mohla bys jít nahoru dělat tomu klukovi společnost?" Marcie přikývla a odešla.

„Špehyrky jsou támhle," pokračoval Bud a ukázal na výklenek pod schody naproti dveřím, kterými vešli. „Za posuvným panelem. Koukáte skrz zrcadlo v původní jídelně." Všiml si Katie a po tom, co se právě přihodilo s chlapci, se rozhodl, že ji zaměstná, aby působila co nejméně potíží. „Hele," oslovil ji. „Támhle je lavice, na kterou si můžeš stoupnout."

Katie přikývla, našla lavici zastrčenou napříč do výklenku a přitáhla si ji na potřebné místo. Stoupala si na ni, zjistila, že panel už je odsunutý, a přiložila oči k otvorům ve zdi.

„Vidím velkou místnost," zašeptala. „Je tam dlouhý stůl, spousta židlí a podél stěn fantastické vitríny..." „Vidíš Mart'any?" zašeptala Nancy.

„E—e," zavrtěla hlavou Katie. „Jenom..." Odmlčela se. „Dveře se právě otevřely," řekla. „A..."

Odmlčela se znovu a málem z lavice spadla, jak se od průhledů odtáhla.

„Mart'ani," vyhrkla. „Oba. Přimo tam"

„Co budeme dělat, jestli nás tu objeví?" zakvílela Susan tiše.

„Měli bychom mít zbraně," ozval se Bill Edwards. Pokud jsou jenom dva a nás je třináct, měli bychom se jim ubránit."

Steve zavrtěl hlavou. „Těm starožitnejm bouchačkám bych nevěřil," prohlásil. „Ani nevím, jestli je tu nějaký střelivo, ale i kdybysme ho našli, nikdo z nich nestřílel dobrejch padesát let. Navíc jsou některý z nich jenom atrapy, ne opravdový pušky, a já nevím, který to jsou."

„A jiné zbraně tady nejsou?" vyzvídal Bill.

„Jo, co takhle brnění a meče a tyhle krámy?" nadhodil Tony.

Steve sraštil čelo. „Jo, meče tady jsou," připustil. „Víte snad někdo, jak se s nima zachází?"

„A co ty velké sekery?" zeptal se Stan. „S těmi umí zacházet každý, ne? Prostě se s nimi seká."

„Halapartny?" otázal se Steve.

„Jestli se jim tak říká..."

„Možná bysme si jich pár mohli vzít," přemítal Bud. „Stará Gelmanová těžko může něco namítat — když už jí Mart'ani vyhodili do vzduchu hlavní vchod. Budeme se s nima cítit vo trochu líp."

„Oukej, oukej," prohlásil Steve. „Já pro ně dojdů." Rozhlédl se a snažil se vybavit si cestu — nyní nešlo prostě sledovat zavedenou trasu prohlídek.

„Jižní galerie," připomněl mu Bud.

„Jo. První patro," řekl Steve a zamířil ke schodům.

„Přes míčovnu na ochoz kolem nádvoří," navrhl Bud.

„To by mohlo jít," souhlasil Steve. Nahnul se přes zábradlí a zeptal se Katie: „Ještě tam jsou?"

Katie se vyšvihla zpátky nahoru a podívala se.

„Ještě tam jsou," hlásila. „Prohlízejí si vitríny."

Bud vzhlédl, ale on ani Steve nepromluvíli. Oba věděli, že jeden z tajných vchodů do místnosti, ve které se právě nacházejí, je umístěn za jednou z vitrín s porcelánem, ale nemělo smysl někoho děsit. Bylo málo pravděpodobné, že by jej Mart'ané našli.

Důležité bylo, že Mart'ané jsou v jídelně, a tudíž nejsou v prvním patře, ani nikde poblíž míčovny, ochozu kolem nádvoří, jižní galerie ani poblíž mezilehlých místností a chodeb.

„Běž," řekl Bud.

Steve přikývl a rychle se protáhl jedním z východů v prvním patře do prostoru pro hudebníky v míčovně.

9.

PRVNÍ KREV

„Všechny hlídky podávají hlášení," vyštěkl Quisaz Hadrak do komunikátoru ve své přílbě.

„Prošli jsme dvěma místnostmi a teď jsme v chodbě," odpověděl Bindar. „Všude vidíme nepochopitelné terranské artefakty. Mám za to, že tohle místo je jakési bizarní skladiště."

„Myslím, že by to mohla být pravda, pane," ozval se Kair. „Nejdřív jsem si myslel něco jiného, když jsme našli něco jako konferenční místnost, ale je tu několik jakýchsi skříní plných těchto zvláštních lesklých disků."

„Disků? Nějaký druh uskladnění dat?" otázal se Hadrak.

„Nemyslím, pane. Nejsou ploché a mají rozličné velikosti a vzhled. Některé vypadají jako rukodělné a mnoho jich je velmi zdobených."

„Jsou kovové?"

„Ne. Některé jsou z páleného jílu a jiné skleněné."

Hadrak tím byl zmatený, a tak oslovil svůj třetí tým.

„Di," vyzval podřízeného, „ohlase se."

„Ano, pane,“ odvětil Di. „Jsme právě v komplexu malých místnůstek a chodeb, jejichž povahu a účel nedokážeme určit. Žádné známky místního života.“

Hadrak se zamračil. „Kde jsou ti zpropadení Terrané?“ zamumlal si pro sebe.

On sám prošel místností s kamennou podlahou a vynořil se na osvětleném nádvoří — příliš osvětleném; ustoupil opět do stínu a prohlížel si je.

Z nádvoří vedl přinejmenším tucet východů — dveře, schody a průchody na všech stranách. Nevěděl, jak si má vybrat, kterým by se měl vydat dál, a právě proto se zastavil a vyžádal si hlášení.

Znovu se rozhlédl po nádvoří, po sloupových a ochozech, po květinách, fontánách a sochách — neviděl v nich ovšem to, co byly; všechno to pro něj bylo nepochopitelně cizí.

A postřehl pohyb.

Trhl sebou, obrátil se a podíval se na ochoz po své pravici právě včas, aby zahlédl Terrana, mizícího ve dveřích na vzdálenějším konci.

„Zatraceně!“ zamumlal Hadrak, když hledal cestu, kudy by se dostal do onoho podlaží budovy. Příležitost k jistému výstřelu už propásl.

Aspoň však zahlédl jednoho z domorodců.

„Di, Huzi,“ zavolal, „ihned sem přijďte! Vraťte se do místnosti, kterou jsme vešli dovnitř, a pak zahňte prvními dveřmi doprava.“

O chvíli později se k němu oba na nádvoří připojili a mrkali v jasném denním světle. Šero uvnitř budilo pocit domova; tato ostrá záře jim připomínala, že jsou na podivné, dosud nepodrobené planetě.

„Co je, pane?“ zeptal se Di.

„Jeden z Terranů,“ vysvětloval Hadrak. „Viděl jsem ho támhle nahoře, ale nedostal jsem se k jisté ráně. Všichni tři bychom ho měli být schopni zahnat do kouta.“

Di zamýšleně přejel pohledem ochoz. „Riziko nějakého přepadu ze zálohy, pane?“

„Přepad ze zálohy?“ zapochyboval Hadrak. „Tohle místo je tak rozlehlé, že nejspíš ještě ani nevědí, že jsme tady.“

Di o tom nebyl tak úplně přesvědčen, ale když Hadrak jako první vykročil, celkem rychle ho následoval. Tři vojáci vyběhli po jednom z nejbližších schodišť a kráčeli po ochozu k jižnímu křídlu.

Steve o svých pronásledovatelích vůbec nevěděl. Proplétal se spleť místností a chodeb do jižní galerie, kam proudilo slunce tuctem velkých oken a třeptalo se na tuctu nablýskaných středověkých brnění, která stála na mahagonových podstavcích s mosaznou destičkou, na níž nápis označoval původ každého exponátu. Podél severní stěny visely blýskavé řady mečů, rozdělené do skupin podle věku a země původu — Ebenezer Gelman se rád pokládal za odborníka stejně jako za sběratele. Na obou koncích galerie se v prosklených vitrínách nacházely staré muškety s kolečkovými a křesadlovými zámky.

Stojany s tyčovými zbraněmi stály v obou severních rozích a za každým třetím brněním a na každém stojanu se nacházelo šest různých zbraní — celkem třicet, od dvacetistopých sudlic až po cosi, co vypadalo jako meč se šestistopou rukojetí a o čem Stevovi řekli, že se jmenuje pika.

Většinou tu však byly halapartny — sedmistopé tyče, zakončené sekerovou čepelí, z níž vzhůru vybíhal bodec.

Steve žádnou z nich dosud neměl v ruce; paní Gelmanová to nedovolila a on nechtěl dostat padáka. Práce průvodce byl dobrý, stálý job, za který se slušně platilo a člověk se u toho nijak nenadřel. Nyní však překročil sametová lana a z nejbližšího stojanu jednu halapartnu vytáhl.

A málem ji upustil. Halapartna byla nečekaně těžká — čepel byla z poctivé oceli, ne hliníková nebo dutá, jako u mnoha moderních napodobenin. Železné pásky, které zpevňovaly ratiště, také přidávaly několik liber na váze. Potěžkal zbraň a přejel pohledem ostatní. Původně měl v úmyslu přinést těch věcí čtyři nebo pět — jednu pro sebe, jednu pro Buda a další pro Billa a Stana a snad i pro Tonyho. Teď se rozmýšlel. Ta, kterou držel, vážila dobrých deset nebo dvacet liber; pět by jich mohlo vážit až sto liber! S tím se nehodlal tahat. Řekněme tři halapartny.

Některé vypadaly, že jsou lehčí než ta, kterou držel, ale zdály se i křehčí, s čepelí zdobenou otvory, tvořícími jakousi kovovou krajku, namísto solidního kusu oceli. Steve se obával, že by se taková čepel mohla zlomit, a tak navzdory váze vybral tři halapartny, které vypadaly nejpevněji — masivní, důkladné, použitelně vyhlížející zbraně bez jakýchkoliv ozdob.

Hodil si je na rameno — tradiční způsob nošení takových věcí byl jediným, který dával smysl — a obrátil se k odchodu.

Tu z dálky uslyšel kroky.

Zamračil se a nervózně se rozhlédl. Kdo to, ksakru, je? Všichni ostatní zůstali v tajné místnosti...

Mart'ani. To jsou určitě Mart'ani.

A mříí sem.

„Do hajzlu,“ řekl si a usilovně přemýšlel, kde by se mohl ukrýt.

Pokud věděl, nebyly v tomto křídle žádné tajné místnosti — ačkoliv si nikdo nemohl být jistý, že starý Gelman neměl někde v zásobě pár překvapení, o kterých nikdo jiný nevěděl. Vzpomněl si na to, jak Mart'ané prohlíželi všechny vitríny s porcelánem v hlavní jídelně a dospěl k názoru, že schovávat se kdekoli asi není nejlepší nápad.

Ale pokud byla pravda, že Mart'ané jsou jenom dva, mohl by je někudy tím bludištěm místností obejít a dostat se za ně.

Přibližovali se k západnímu konci galerie, kudy vešel i on; nyní zamířil k východnímu konci.

Dvojitě dveře na východním konci galerie se otevřely do chodby vyzdobené gobelíny; Steve si pamatoval, že na jejím konci je gotická rotunda, jejímž vnitřkem se vine kamenné točité schodiště nahoru do jedné z věží a dolů do sklepení — ale ta bývala zavřená a dubové, železem pobité dveře bývaly zamčené, protože schody neměly zábradlí a

byly proto považovány za nebezpečné pro turisty.

Steve podržel halapartny jednou rukou a druhou sáhl do kapsy; pak si vzpomněl, že velký kruh s klíči nechal na psacím stole v místnosti průvodců.

Přesto dveře vyzkoušel, ale jak předpokládal, byly zamčené.

Takže nebude moci vyjít rotundou do druhého nebo třetího patra a stříhnout to tamtudy.

Ovšem podél chodby se nacházelo šest ložnic pro hosty, na každé straně tři navzájem propojené spojovacími dveřmi. Jestliže se schová v jedné z prostředních a Marťani ho zpozorují, bude moci proběhnout ven některým z bočních pokojů. Pokud jsou jenom dva, neuhlídají všechny tři dveře.

Pospíšil si do druhých dveří nalevo a do ložnice za nimi, vyzdobené červenými sametovými tapetami a krémově zbarvenými starožitnými krajkami.

Průhledné krajkové závěsy kolem postele znamenaly, že se nemůže schovat v ní, a zalézt pod ní by také bylo zrádné — kdyby ho tam objevili, neměl by vůbec žádnou šanci. Namísto toho se vmáčkl do kouta mezi spojovací dveře a bok velkého, zlatě intarzovaného secesního šatníku a čekal. Dvě halapartny opřel o šatník; třetí pevně uchopil oběma rukama za ratiště a jeho spodní konec opřel o podlahu.

Z chodby za dveřmi slyšel kovové znějící kroky Marťanů.

Quisaz Hdrak opatrně prosel dveřmi z dlouhé galerie do chodby.

Stavba stále vzdorovala pochopení. Exponáty primitivních zbraní vyhovovaly jak teorii skladiště, tak teorii chrámu, avšak obě teorie nepostihovaly všechno, s čím se zatím setkali. Proč by kultura schopná vyrobit jaderné zbraně skladovala tyto barbarské sečné zbraně? Jaký typ náboženství by je takhle vystavoval?

A teď stěny této chodby, které jsou pokryty tkaninou, do níž jsou vyšity hrubé dvourozměrné obrazy, chybně vybarvené a znázorňující nepoměrné množství rozmnožovacích orgánů rostlin.. Jaký to může mít náboženský význam? Nebo jakou mohou tyto závěsy mít hodnotu, jež by ospravedlnila jejich uložení zde?

Odsunul tuto záležitost stranou a soustředil se na naléhavější záležitost. Terran nebyl v dohledu. Slyšel je přicházet?

Ví vůbec, že někde v této oblasti jsou nepřátelské bytosti? Spíš si jen šel po své práci.

Di prošel dveřmi, těsně následován Huzim, a všichni tři si prohlíželi chodbu.

„Dalších sedm dveří,“ podotkl Di.

Hdrak tuto poznámku slyšel prostřednictvím svého komunikátoru v přilbě, ale napadlo ho, jak je asi řeč slyšitelná vně přilby. Mohl je Terran slyšet mluvit?

Terran by samozřejmě nerozuměl slovům, protože byla pronesena marťansky, nicméně...

„Žádné zbytečné žvanění,“ nařídil Hdrak. „Di, vyzkoušejte támhleten průchod.“ Ukázal na těžké dveře z kovu a rostlinné tkáně, které jediné nebyly otevřené.

Di poslechl. „Zamčeno,“ odpověděl.

Terran jimi mohl projít a zamknout je za sebou; v tom případě by se museli prostřílet skrz, ale Hdrak váhal působit zbytečný hluk.

„Prověříme ostatní,“ řekl. „Nejdřív tuto stranu, potom druhou.“ Přistoupil k prvním dveřím a nahlédl do místností za nimi.

Ihned si všiml spojovacích dveří do vedlejší místnosti.

„Di,“ vybídl podřízeného, „zůstaňte zde a my prověříme ty ostatní.“ Di přikývl a zaujal hlídkovou pozici u prvních dveří.

U dalších Hdrak opět postřehl spojovací dveře do další místnosti.

„Huzi, vy se postavte k dalším,“ nařídil. „Pak všichni pomalu vejdemo dovnitř, a jestli tam něco je, máme to v pasti.“

O chvíli později už všichni tři Marťané zaujímali vyčkávací pozici každý u jedné dveří; na Hdrakův pokyn vstoupili do ložnic.

Steve opatrně vyhlédl zpoza rohu šatníku a spatřil ve dveřích Marťana. Zatajil dech; ta věc byla hnusná! Ta tvář s červenými očima, jehlovými zuby a skvrnitou lebkou byla jako vystřižená z těžké noční můry.

Pootočil hlavu a podíval se do dveří sousedního pokoje. Tam byl také jeden Marťan!

To by tedy byli oba — jestli dokáže nepozorovaně proklouznout do třetí ložnice, mohl by uniknout. Sevřel halapartnu — ty druhé dvě tu bude muset nechat, se všemi třemi by se nemohl pohybovat dost rychle, ale jednu z nich si pro všechny případy nechat chtěl.

Marťan popošel do místnosti a blížil se k posteli — ještě Steva nezahlédl. Vzal do ruky krajkový závěs a prohlížel si jej — to je jeho příležitost!

Steve se vrhl k třetí ložnici, tak rychle a tiše, jak to jenom dokázal, s halapartnou napřaženou před sebe — a stanul tváří v tvář třetímu Marťanovi.

Oba vyjekli; pak Marťan pozdvihl svou zbraň a Steve máchl halapartnou velkým šikmým obloukem.

„Ty tu nemáš být!“ zařval. „Jste tu přece jenom dva!“

Čepel sekery plnou silou třeskla o Marťanovu přilbu, po níž se rozeběhla pavučina prasklinek, avšak nedokázala víc, než odštípnout nepatrný úlomek. Marťan pod tím úderem zavrával stranou.

„Pomoc!“ vykřikl Huzi. „Je ozbrojený! Zasáhl mne!“

Hdrak se vymotal ze sítě podivného spletného závěsu a rozběhl se ke spojovacím dveřím právě včas, aby spatřil, jak se Steve rozpráhne halapartnou k druhému úderu, tentokrát svisle.

Hrot halapartny se zasekl do stropu a dolů se snesla sprška sádrového prachu, avšak Hdrakovi bylo jasné, že to zbraň zadrží nanejvýš na jednu či dvě vteřiny. Ačkoliv by byl Terrana raději zajal kvůli výslechu, neměl na vybranou. Vystřelil ze své KA—77, nastavené na zápalnou intenzitu.

Téměř minul; neměl dost času, aby správně zamířil. Paprsek pouze škrtl o Terranův oděv.

Stevova košile vzplála a on pustil halapartnu, zaječel, vrhl se na zem a válel se po tlustých koberecích ve snaze uhasit plameny.

Hadrak vypálil znovu a tentokrát zasáhl cíl naplno; Stevův hrudník vybuchl v ohnivou spršku spáleného masa. V poslední křeči ještě rozhodil rukama, pak se zkroutil a zůstal tiše ležet.

Huzi zatím vrávorál pozpátku, neschopný se sebrat, a nyní se zhroutil u zdi. „Pane?“ zalapal po dechu.

„Huzi?“ vykřikl Hadrak. „Co se děje?“

„Nevím,“ vypravil ze sebe Huzi. „Moje hrud... nemohu dýchat... aiiíí...“

Jak jeho jakot sílil, přeběhl Hadrakovi mráz po zádech. Věděl, co se stalo.

Zbraň toho tvora prorazila Huzimu přilbu a dovnitř pronikly jedovaté plyny atmosféry Země — fluorokarbony, kyseliny, sloučeniny síry, pro Terrany pouhé stopové příměsi, avšak pro Mart'any vražedné. Pokud nedostanou Huziho během několika vteřin k medicínské jednotce, je odsouzen k smrti.

A v této oblasti nejsou žádné medicínské jednotky.

„Vydrž, Huzi,“ řekl Hadrak. „Zkus se uvolnit. Přivedu pomoc.“

Jejich zdravotníkem byl Tenzif Kair; snad by mohl něco udělat, i kdyby měl jenom zmírnit Huzimu utrpení. Jenže Kair byl na opačném konci stavby.

A pak Huziho smrtelný křik ustal a už na tom nezáleželo.

Právě v tom okamžiku se halapartna uvolnila ze stropu a s rachotem spadla na podlahu.

10.

HRA NA SCHOVÁVANOU

„Kde se ten Steve courá?“ ptala se Marcie zlostně, pomalu sestupovala ze schodů a nervózně se rozhlížela kolem.

„Je to daleko,“ objasnil Bud. Nenamáhal se jí nařizovat, aby se vrátila do druhého patra; Bobby tam byl podle všeho spokojeně zabrán do jakési hry, kterou si sám vynalezl.

„Jo?“

„Jasně. Jižní galerie je až na druhém konci baráku.“

„Možná tam neměl chodit.“

„Hele, přestaň se starat, jo? Bude oukej.“ Bud střelil pohledem po Katie. „Nějaký stopy po Mart'anech tam venku?“

„Ne,“ zavrtěla Katie hlavou. „Už jsou dlouho pryč.“

Bud se zamračil a pak se ohlédl po ostatních. „Už to je dlouho,“ řekl.

„Jo, už by měl být zpátky,“ pravila Nancy. „Heleďte, 'esli je všechno oukej a Mart'ani vypadli, neměli bysme vypadnout taky a vrátit se do civilizace?“

„Pokud jsou Mart'ani pryč, beze všeho,“ prohlásil Tony. „Ale jestli jsou pryč, kde je potom, sakra, Steve?“

„Neměli jsme ho posílat samotného,“ řekl Stan.

„Bude,“ ozval se Bill Edwards, „asi bychom se spolu měli jít podívat, co ho zdrželo.“

„Jdu s vámi,“ přidal se Tony.

Bud přelétl pohledem z Billa na Tonyho a zase zpátky. „Oukej,“ souhlasil.

„Já zůstanu tady a budu střežit ženy,“ prohlásil Stan.

Susan se zaculila; Betsy si odfrkla; Marcie a Nancy se na sebe otráveně podívaly, ale neřekly nic. Tiffany se na Stana podívala a pak se obrátila k Tonymu a zeptala se: „Mohu jít s vámi, zlato?“

„Raději bys měla zůstat tady,“ odpověděl Tony.

Tiffany našpulila rty, ale nehádala se. Bud se zašklebil.

„Deme,“ zavelel, když se vydal po schodech do prvního patra.

„Kolik jich tam ještě je?“ otázal se Di, když se díval na Přiškvařené zbytky Stevova hrudníku, ze kterého děsivě trčela zčernalá žebra. „Byl tady sám?“

„Nevím, kolik jich tu je,“ řekl Hadrak. „To je jedna z věcí, kterou máme zjistit. Myslím, že před stavbou jsou čtyři vozidla.“

„Takže jsou tu ještě nejméně tři a pravděpodobně i tucet nebo víc.“

„Vypadá to tak,“ souhlasil Hadrak.

„Nás je jenom šest, pane. Pokud jich tu je tucet a všichni jsou tak odhodlaní jako tenhle... nu...“

Větu nedokončil, avšak významně pohlédl na Huziho obrněnou mrtvolu. Už vykonali zkrácenou verzi tradičního obřadu smrti, kterým světili Huziho jeho předkům, a to ztrátu ještě zdůraznilo; v bojových situacích často na tento malý obřad nebyl čas, ale tentokrát si těch několik potřebných okamžiků vyhradili.

Tělo však nechali tam, kde leželo, protože je neměli jak dopravit na vhodnější místo.

„Ano,“ přisvědčil Hadrak.

Rozhlédl se po té bizarní místnosti se záhadným nábytkem.

„Di,“ spustil, „poslali nás sem, abychom určili, zda tato stavba může mít nějakou vojenskou hodnotu nebo zda může skrývat nějakou hrozbu. Já si nemyslím, že by měla jakoukoliv vojenskou hodnotu — nejpokročilejší zbraně, jaké jsme tu viděli, byly sotva o něco víc než velké zahrocené tyče. Nezdá se, že by zde byly počítače, palné zbraně nebo vozidla.“

„Bindar si myslí, že to je skladiště, pane.“ „Slyšel jsem to,“ řekl Hadrak. „Moje teorie však je, že jde o jakýsi chrám. Mám za to, že fanatismus, jaký projevil tento Terran, když ozbrojen pouhou okovanou tyčí zaútočil na ozbrojeného Mart'ana, je projevem náboženského zápalu. Myslím, že tohle—“ ukázal na postel s nebesy, „—je cosi jako oltář.“

Di o tom chvíli uvažoval a pak prohlásil: „To můžete mít pravdu, pane.“

„Pokládám za významné, že jsme pronikli hluboko do komplexu, aniž bychom narazili na odpor. Naše jediné střetnutí s nepřítelem se odehrálo, když jsme Terrana pronásledovali a obklíčili. Myslím, že můžeme bezpečně ohlásit, že toto místo nemá žádný význam, a pokračovat v cestě.“

Di nyní zaváhal na dobu povážlivě delší, než odpověděl. „Jak si přejete, je-li to vaše vůle.“ „Vy nesouhlasíte?“

„Nu, pane,“ řekl Di, „raději bych některého z domorodců vyslechl, než bych spoléhal na náhodné důkazy.“

„Já také,“ souhlasil Hadrak. „Ovšem když jsme toho Terrana zahnali do rohu, zuřivě na nás zaútočil a neměli jsme jinou možnost, než ho zabít. Nevidím důvod, proč by naše zkušenost s jinými měla být jiná, a cenu, kterou jsme za ni museli zaplatit, mi připadá příliš velká, než abych si přál ten experiment opakovat.“ „To je vynikající úsudek, pane,“ připustil Di. „Takže odsud odejdeme, než se z těch bizarních terranských artefaktů zblázním?“ „Jak si přejete,“ odvětil Di.

Oba se obrátili a vypochoďovali do chodby a zpět k jižní galerii. Hadrak se za chůze spojil komunikátorem s ostatními. „Už jsme viděli dost,“ oznámil. „Odcházíme. Sejdeme se na dláždění před stavbou.“ Bindar, Dundat, Aif i Kair potvrdili rozkaz.

„Viděli jste někdo nějaké stopy po dalších Terranech?“ Nikdo žádné nepostřehl. Postupovali ven.

Bill Edwards se vyklonil kolem rámu dveří a pátral v chodbě za nimi. „Žádné stopy po nich,“ řekl. „Ani po Stevovi.“

„Mart'ani jsou nejspíš někde vzadu v kuchyni,“ prohlásil Tony. „A Steve se na zpáteční cestě mohl někam schovat.“

Bud si všiml podivného způsobu, jakým Bill stále držel ruku na klopě svého saka, jako by se zpod něj chystal něco vytáhnout. Ale neřikal nic.

Když byli v polovině chodby, Bud se zastavil a chytil Billa a Tonyho za ramena. „Poslouchejte,“ zasyčel.

Druzí dva muži se zastavili a naslouchali. V dálce před sebou zaslechli kroky.

„To musí být Steve,“ řekl Tony.

„Jsou dva,“ zavrtěl hlavou Bill a ruka mu tentokrát skutečně zajela pod sako.

„Tak potkal Josého,“ hádal Tony. „Proto mu to trvalo tak dlouho — zastavili se na kus řeči.“

„Steve nosí tenisky,“ upozornil Bud.

Tony se znovu zaposlouchal a ani on nemohl popřít, že těžký krok, který bylo slyšet, nepatří nikomu v teniskách.

„Jsou to Mart'ani,“ řekl Bill. „Zpátky!“

Všichni tři muži rychle ustupovali chodbou zpět a snažili se pohybovat co nejkraději.

„Támhle!“ zašeptal Bud. „Můžeme se schovat v sauně!“

„Tady je sauna?“ podivil se Bill. „Při prohlídce jsme v ní nebyli!“

„Bejvala tady,“ odvětil Bud. „Možná ji Steve přeskočil.“

„Záleží na tom?“ popohnal je Tony. „Prostě tam padáme!“

Všichni rychle vklouzli do malé místnůstky, obložené sekvojovým dřevem a zařízené pouze otvory pro vhnání páry a sekvojovými lavicemi. Bud za nimi opatrně zavřel dveře.

Ve dveřích bylo malé čtvercové okénko o straně asi osm palců, do jehož skla byla vyleptaná secesní kytice; Bud zaujal polohu, ze které mohl vidět ven.

Sledoval, jak kolem procházejí dva Mart'ané v lesklém zeleném krunýři, pod jejichž bublinovitými přilbami byly zřetelně vidět ty ohavné klenuté hlavy.

„Jsou zpátky!“ vyjekla Katie tiše.

Marcie a Nancy se okamžitě otočily. „Kde?“ vyzvíдалa Nancy.

„V jídelně přece,“ řekla Katie. „To je jediné místo, kam odsud vidím!“

„Co dělají?“ zeptala se Betsy. „Zpozorovali tě?“

„Vůbec se sem nedívají,“ hlásila Kate. „Jenom procházejí přímo zpátky do vstupní haly.“

Ženy se na sebe podívaly.

„Třeba odcházejí,“ nadhodila Susan.

„Nebo možná maj' nějaký pátrací přístroj, zachytili chlapy a teď po nich 'dou,“ prohlásila Marcie.

„Myslíte?“ otázala se Susan nejistě. „To by je měl někdo varovat.“

„Já půjdu!“ vřískl Bobby ze svého místa ve druhém patře — lelkoval na vrcholku schodů a sledoval všechno, co se dělo pod ním. Ted' seběhl v předklonu po schodech a vyřítil se ven dveřmi, kterými odešel Steve a ostatní.

„Bobby, ne!“ volala Susan, ale už bylo pozdě. Chlapec už byl pryč.

„Já ho přivedu zpátky!“ vykřikl Sid a zamířil ke schodům, aby bratra pronásledoval — ale otec ho chytil za paži dřív, než vyběhl na třetí schod.

„Nepůjdeš nikam,“ řekl Stan. „Počkáš tu s námi. Nemůžeme tu všichni pobíhat po celém domě a hledat jeden druhého!“

„Ale Bobby...“

„Bobby je starší. Zůstane v pořádku... doufám.“

„Stane, víš to určitě?“ zeptala se Susan.

„Samozřejmě,“ vybuchl Stan. „Doběhne pro ostatní a budou tady živí a zdraví za pár minut. Nestarej se.“

Katie vzhledla k matce a zašeptala: „Má to spočítané, že jo?“

„Doufejme, že ne,“ odvětila Betsy. „Ostatně, jsou tu jenom dva Mart'ané a ti už možná odcházejí.“

„Viděli jsme jenom dva Mart'any,“ opravila ji Katie. „Mohlo jich sem přijít víc.“

Betsy na to neodpověděla; místo toho přejela pohledem zbývající Rubensovy, Stana, Susan a Sida, a pak dceru prudce přitiskla k sobě.

V ZAJETÍ!

Hadrak a Di se zastavili nad ústředním nádvořím a dohadovali se, kudy mají jít.

„Vyšli jsme po tamtéž schodech,“ ukazoval Di.

„To je pravda,“ přikývl Hadrak, „ale já bych šel zpátky raději jinudy, abych z tohoto místa viděl víc. Možná bychom se dověděli víc o jeho účelu.“

„Jste si jistý, že nezabloudíme? Tahle budova není uspořádaná podle žádné zřejmé logiky.“

„Myslím, že to zvládneme,“ řekl Hadrak. „Když nebude vyhnutí, prostřílíme si cestu zdí.“

„No dobrá, vy velíte,“ prohlásil Di pochybovačně.

„Takže tudy,“ ukázal Hadrak na chodbu, která vedla z galerie nad nádvořím do míčovny.

V tom okamžiku stál Bobby Rubens uprostřed míčovny a snažil se vzpomenout si, kudy má jít. V téhle velké místnosti bylo tolik dveří! A protože při prohlídce nedával příliš pozor, nebyl si jistý, kudy muži šli. Měli namířeno na jižní galerii, ale kde to je?

Pak zaslechl z dálky kroky. Usmál se; támhle jsou! Teď jim může vyběhnout naproti a vítězoslavně je přivést zpátky. Zamířil za zvukem.

Okamžik nato, když byl Bobby ještě několik stop od dveří, vypochovali zpoza rohu Mart'ané.

Samozřejmě ho ihned zpozorovali. Bobby ztuhl a zíral na příšery v lesklých skafandrech.

„Malý Terran!“ vyhrkl Di. „A neozbrojený!“

„Chyťte ho!“ vykřikl Hadrak a skočil kupředu. Až potom ho napadlo, že může jít o past s malým Terranem jako návnadou.

Chlapec se obrátil na útěk, když uviděl, že Mart'ané míří k němu, ale neudělal ještě ani dva kroky, když se mu na ramenou sevřely mimozemšťanovy prsty v kovových rukavicích.

Bobby zaječel, ale jen krátce, protože mu Hadrakova ruka zakryla zprudka ústa, rozsekla mu horní ret a zdusila jeho křik.

V tajné místnosti Marcie náhle vzhledla. „Neslyšeli 'ste něco?“

„Možná,“ řekla Betsy opatrně.

„To se musí vracet ostatní,“ prohlásila Susan.

„Pokud to nejsou Mart'ani,“ podotkla Katie. „Mně to nepřípadalo lidsky.“

Susan se zachvěla. „Někde tam je můj kluk!“

„Bude v pořádku,“ zamumlal Stan chlácholivě.

Hadrak držel jednou rukou Terranovu paži, druhou mu zakrýval ústa a rozhlížel se po velké místnosti. Neviděl žádné známky toho, že by tu měla být nějaká past. Ovšem opatrnost vyhrála víc válek než pošetilost, jak říká staré přísloví.

„Tudy zpátky,“ pokynul hlavou k nádvoří.

Di přikývl a oba Mart'ané se vydali zpět na ochoz, přičemž táhli zmítajícího se Terrana mezi sebou. Tam se na okamžik zastavili, aby se znovu zformovali. Di teď nesl zajatce pod paží s rukama přitisknutými k bokům a volnou rukou mu do úst nacpal látkový přehoz z blízkého stolku, aby ho umlčel.

Hadrak sebral obě KA—77 — svou předtím při skoku po Terranovi upustil — a nyní je vedl po schodech dolů. Když procházeli po klikaté cestě zpět do vstupní haly, Hadrak zavolal ostatní.

„My čtyři jsme bezpečně venku ze stavby,“ hlásil Kair. „Vozidla tu ještě jsou — nikdo nepřijel ani neodjel.“

„My budeme venku hned,“ oznámil Hadrak. Pohlédl na Diho břemeno; Terran se stále zmítal. Paličatí tvorové!

„Zničte vozidla,“ rozkázal. „Nechceme, aby nás pronásledovali a mstili se nám za znesvěcení jejich svatyně nebo něco podobného.“

„Jak si přejete,“ odpověděl Kair. Dal znamení ostatním.

Ghettal Aif si vybral do otlučené a kouřící, Bindar malé černé, Dundat velké bílé a sám Kair to velké hranaté. Vypálili téměř zároveň.

Ve třech případech byla následující exploze uspokojivá, ale nijak výjimečná. Avšak Kairovi se náhodou podařilo zasáhnout palivovou nádrž skříňového vozu a výsledná ohnivá koule byla docela působivá.

Všichni čtyři s příjemným překvapením zírali.

„Jak jsi to udělal?“ zeptal se Aif.

„Já nevím,“ přiznal Kair.

„Já to zkusím znovu,“ prohlásil Dundat a zacílil na kouřící vrak Lincolnu. Poprvé mířil na před, protože poznal, že tam je motor; nyní mířil na zad, protože z auta už nic jiného nezbývalo. Nacházela se tam také palivová nádrž, a tak vznikla další působivá ohnivá koule.

Bindar potřeboval dva další výstřely na to, aby našel palivovou nádrž Toyoty, zato Aif rozstřílel Chevrolet téměř na kousky, než dosáhl slušného výbuchu.

Čtyři Mart'ané právě halasně vítali tento poslední ohňostroj, když se Hadrak a Di konečně objevili. Di stále svíral zmítajícího se Terrana pod paží.

Hadrak přehlédl planoucí vraky a zašklebil se. „Doufám, že jste se všichni bavili,“ prohlásil.

„Jak si přejete,“ odpověděl čtyřhlasý sbor.

„Dobrá,“ řekl Hadrak. Pak se obrátil k Dimu. „Polož Terrana na zem, ale drž ho.“

Di poslechl, postavil chlapce na nohy a pevně ho držel za paži. Bobby si okamžitě vyškubl ubrousek z úst a zahulákal: „Pusťte mě!“

Ze šestice Mart'anů prošel nejrozsáhlejším jazykovým výcvikem Hadrak, ale protože mu nevěnoval tolik pozornosti, kolik by býval měl, tak mu trvalo několik vteřin, než se dobral přesného smyslu toho, co Terran říkal. Naštěstí mluvil

místním jazykem, který se družstvo učilo, a ne jedním ze stovek dalších, které Terrané používají.

Hadrak zkontroloval, zda jeho vnější reproduktor funguje, vybavil si namáhavě nastudované učivo a řekl: „Podej nám žádané informace.“

„Ne!“ zavřeštěl Bobby. „Pusťte mě! Jste zlí!“ Prudce kopl Diho do opancéřované nohy; Naštěstí pro Diho bylo brnění vyztužené, aby kompenzovalo vyšší gravitaci Země, a úder je nijak nepoškodil.

„Zdá se, že nejedná racionálně,“ poznamenal Di.

„Ano,“ souhlasil Hadrak a zamračil se. Pak přešel zpět do angličtiny.

„Podej nám žádané informace,“ řekl. „Pak my tě necháme jít.“

Z Terranových očí vyprýštila tekutina. „Co?“ vypravil ze sebe.

„Ty nám řekneš věci,“ opakoval Hadrak. „My pak tebe necháme jít. Ty neřekneš, my ti ublížíme.“ Pomalu se rozpomínal na své lekce a byl si už docela jistý, že se k něčemu propracují. Dal znamení Dimu, který pevněji stiskl Terranovo rameno.

Terran sebou zakroutil, pohlédl vzhůru na Diho a potom na Hadraka. „Jaké věci?“ zeptal se.

„Řekni nám, co je tohle místo,“ nařídil Hadrak. „Kdo tady je? Proč?“

„Tohle místo?“ otázal se Terran a mávl volnou rukou směrem ke stavbě.

„Ano.“

„To je Gelmanovo sídlo,“ odpověděl Terran.

Hadrak se zamračil. „Co je to Gelmanovo sídlo?“

„Tohle!“ prohlásil Terran a znovu se snažil vyškubnout ruku ze sevření.

To nám příliš nepomohlo, pomyslel si Hadrak. „Je to chrám?“

Terran se přestal kroutit a zíral na něj. „Chrámy? Ne, to není chrám!“

To bylo pro Hadraka zklamání; byl si svou analýzou tak jistý. „Skladiště?“ zeptal se.

„Tady není žádné letiště!“ řekl Terran.

To nebyla přiměřená odpověď a Hadrak to zkusil znovu s důrazem na správnou výslovnost. „Je tohle místo skladiště?“ otázal se.

„To je dům,“ prohlásil Terran zmateně.

To nedávalo smysl. Hadrak věděl, co je to „dům“ — nezávislá sídelní jednotka pro malou skupinu Terranů. Tahle budova ale nebyla dům; na to byla příliš velká.

„Příliš velký,“ namítl.

„Jasně, je velký,“ přisvědčil Terran. „Postavil ho nějaký bláznivý milionář. Pusťte mě!“

Slovo „milionář“ se v Hadrakově dost jednostranně zaměřeném slovníku nevyskytovalo, ale po jistém přemýšlení se mu podařilo vylovit z paměti slovo „bláznivý“. Bez významu podstatného jména si nebyl jistý, jak přesně duševní choroba do vysvětlení zapadá. Také účel, který měla věta vyjadřovat, mu unikl.

Postavili to pro nějakého duševně nemocného Terrana nebo to postavil nějaký duševně nemocný Terran sám?

Druhá možnost byla dost nelogická; proč by nějakému šílenci měli dovolit stavět takovou stavbu? Proč by ji uchovávali? Proč by v ní teď mělo být několik Terranů?

Hadrak to svádělo k závěru, že zajatec má na mysli, že jde o útulek pro duševně choré Terrany, ale to se s jeho slovy přece jen úplně neshodovalo.

Vlastně na tom nezáleží; důležité je, že budova není ničím významným pro mart'anské dobytí planety. Náboženství ani šílenství nejsou důležité, pokud to místo nemá vojenský význam.

Chtěl si být ovšem jistý ještě několika detaily.

„Jsou tam lidé?“ Nebyl si jistý, zda si Terrané sami říkají „Terrané“ a slovo „lidé“ se mu zdálo vhodnější.

„To se vsaď, ty přišero! Je tam můj táta a máma a pan Edwards a celá parta dalších a jestli mě nenecháte jít, tak si vás podají!“

„Jsou tam vojáci?“

Terran zamrkal a odhrnul si z očí ta nechutná vlákna, která mu vyrůstala na hlavě. „Vojáci?“ zarazil se. Pak vyhrkl.

„Jo! Jasně! Jsou tam vojáci s velkými bouchačkami a všechny vás postřílejí, když mě hned nepustíte!“

Hadrak vzdychl. „Dosáhl bodu, kdy lže a doufá, že tím dosáhne zlepšení svého postavení,“ prohlásil. „Už nám není k ničemu; zabijte ho a půjdeme odsud.“

„Nech ho jít, Di,“ řekl Dundat. „Já se o něj postarám.“

Di pustil Terrana; ten přešel šestici Mart'anů pohledem, obrátil se a rozběhl se ke vchodu.

Dundatův paprsek smrti ho zasáhl přímo do zad a on sebou škubl, zhroutil se a zůstal rozhozený ležet na předních schodech té záhadné budovy.

„Jdeme,“ zavelel Hadrak a mávnutím ruky dal družstvu pokyn směrem k cestě.

12.

PRÚZKUMNÍCI

Bud ostražitě otevřel dveře a vyhlédl ven.

„Vypadá to, že vzduch je čistej,“ řekl a otevřel dveře dokořán.

V tom okamžiku všichni tři zaslechli vzdálenou explozi.

„Co to, sakra, bylo?“ vyjekl Tony.

Zazněl druhý výbuch, o chvíličko později třetí a pak čtvrtý.

To bylo všechno.

Tři muži se po sobě podívali.
„Co uděláme?“ otázal se Tony. „Budeme hledat Steva, nebo se vrátíme a podíváme se, jestli Mart'ani našli ostatní?“
„Hledat Steva,“ prohlásil Bud. „Podívejte.“
„Počkej,“ namítl Bill. „Nelíbí se mi nechávat ostatní nehlídané, když se Mart'ani potulují právě v místech, kde jsou.“
„Tak se vrať, 'esli chceš,“ řekl Bud. „Ty Mart'ani tajný panely nenajdou, a i kdyby, co s tím chceš dělat? Ale Steve tam někde může ležet zraněný a já ho najdu.“
Bill zaváhal.
„Zajímalo by mě, co to tam bouchlo,“ ozval se Tony. „Myslíte, že to udělali Mart'ani?“
„Jasně že to byli ty zatracení Mart'ani!“ řekl Bud. „Ale já napřed najdu Steva a až potom se budu starat vo tamto! 'Dete nebo jo?“ Chvilíčku hleděl na druhé dva muže, pak se obrátil a vykročil k jižní galerii.
Bill a Tony se na sebe podívali, pokrčili rameny a šli za ním.
„Nikdy by mě nenapadlo, že si nechám poroučet od nějakého tlustého motorkáře,“ zamumlal Tony.
„Jo, život je plný překvapení,“ odpověděl mu polohlasem Bill. „Já jsem si nikdy nedokázal představit, že se sčuchnu s někým, jako jsi ty.“
Tony po něm střílel pohledem. „Co to má znamenat?“
„Ale jdi,“ řekl Bill. „Přijedeš si sem v tomhle ohozu, ve fantastickém bouráku, s kočkou, která ti říká Tony Botička... to není právě chytré, víš?“
„Hele,“ namítl Tony. „Já jsem řádný byznysmen! 'Tony Botička' je jenom přezdívka, kterou jsem dostal, protože jsem nablýskaný jako vojenské boty.“
„Jo, jistě.“
Dál šli mlčky a za několik okamžiků zahnuli za roh do jižní galerie.
„Není tady,“ konstatoval Tony.
„Musel jít zpátky jinou cestou,“ uvažoval Bill. „Teď už nejspíš čeká vzadu s ostatními na nás.“
Bud sraštil čelo. Díval se na stojany s tyčovými zbraněmi.
„Tři halapartny 'sou pryč,“ řekl. „Takže se dostal až sem.“
„Jasně, dostal se sem,“ prohlásil Tony. „A jak říká Bill, musel se vrátit jinudy. Možná zahlédl přicházet ty mart'anské potvory a vyběhl o patro výš nebo seběhl níž nebo něco.“
„Možná,“ řekl očividně nepřesvědčený Bud.
„A kde by tedy mohl jinde být?“ otázal se Bill.
„Kdekoliv,“ odvětil Bud.
„A co chceš tedy dělat?“ zeptal se Tony. „Prohledat celý ten zatracený dům?“
Bud odfrkl. „Na to bys potřeboval celou armádu!“
„Myslím, že bychom se raději měli vrátit,“ navrhl Bill.
„Jo,“ řekl Bud. „Asi jo.“
Všichni tři se společně obrátili a zamířili zpět k tajné místnosti, stejnou cestou, kterou přišli.
Bud si však stále dělal starosti; Mart'ané mají armádu. On viděl jenom dva, ale mohli dorazit další a mohli Steva chytit.
Steve se dostal až na galerii. Kdyby potkal Mart'any někde cestou, byl by mohl proklouznout zpátky do tajné místnosti jinou cestou, právě tak, jak si to představovali Bill a Tony. Ale co když Steve byl na galerii, když ho Mart'ani zastihli? přemítal Bud. Gotická rotunda, která tvořila hlavní spojení se zbytkem jižního křídla, byla neustále zamčená a bez ní byla chodba s ložnicemi pro hosty slepou uličkou. Proto se také za rušnějších dnů nezahrnovala do turistické prohlídky. Steva tam mohli zahnat do rohu.
Ta možnost dělala Budovi starosti.
Avšak když byli na galerii, neslyšeli nic. A předtím tu byly ty výbuchy — někde před domem. Dalo se tedy čekat, že Mart'ané budou někde vpředu.
Co ty zvuky vlastně znamenaly? Bojoval tam venku někdo s Mart'any?
Třeba bojují sami mezi sebou, zadoufal.
Nyní však nebylo slyšet žádné zvuky boje — alespoň sem žádné nedoléhaly. Ovšem na to, aby zvuk pronikl takhle hluboko do Gelmanova sídla, by to musel být pořádný kravál.
Na zpáteční cestě do tajné místnosti nezahlédl ani stopu po Stevovi.
Dveře byly zavřené a ani Bill, ani Tony je nemohli najít; Bud zapátral ve starých vybledlých vzpomínkách, našel správný svícen, za který se mělo zatáhnout, a správný panel, na který se mělo zatlačit, aby se dostali zpět do jejich malého útočiště.
Jakmile vstoupili dovnitř, obrátilo se k nim půl tuctu ustaraných tváří.
„Našli jste je?“ otázala se Susan Rubensová.
„Je?“ podívil se Bud.
„Ten kluk Bobby vás šel hledat,“ objasnila Nancy. „Aby vám řekl, že 'sme viděli Mart'any pochodovat jídelnou zpátky ven.“
Bud, Bill a Tony se na sebe podívali.
„Nepotkali 'sme ho,“ řekl Bud. „Ani 'sme nenašli Steva.“
Susan stáhla tvář a začala tiše vzlykat.
„Řekl bych, že se mi to nelíbí,“ prohlásil Tony. „Nejdřív se vypaří ten kluk José ze snack baru a už ho nikdo nezahlédne, pak Steve a teď ten kluk Bobby.“
„Tady člověk snadno zabloudí,“ poznamenal Bill. „Nejspíš se za chvíli ukážou.“

„Slyšeli 'ste ten rachot?“ zeptala se Marcie. „Takový ty jako vejbuchy?“
„Slyšeli,“ přisvědčil Tony. „Víte někdo, co to bylo?“
Nikdo nevěděl.
„Nelíbí se mi, že nikdo nic neví,“ řekl Bill. „Kdyby tu byli jenom dva Mart'ani, jak si to všechno vysvětlíme?“
„Víte, třeba mají nadpřirozené schopnosti,“ navrhla Katie. „Možná umějí teleportovat a telepaticky najít lidi. Takže když vidí, že někdo je sám, teleportují se tam, zabijí ho a pak oteleportují mrtvolu pryč, abychom ji nenašli. Ale nejsou dost silní na to, aby nás napadli, když jsme takhle pohromadě.“
Marcie se otřásla.
„To nevysvětluje ty vejbuchy,“ podotkla Nancy.
„Třeba to je zvuk toho, jak desintegrují těla,“ rozvíjela své teorie Katie.
„No dobře, kotě,“ řekla Nancy. „Ale proč by to mělo znít jako vodpálený bomby?“
Katie pokrčila rameny. „Jak to mám vědět?“
„Kromě toho 'sem napočítala čtyři vejbuchy,“ namítla Marcie.
„Tak dostali někoho, o kom nevíme.“
„Zavřete klapáčku,“ zavřela Nancy.
„Já mám hlad,“ oznámil náhle Sid.
Všichni se po něm obrátili.
„No, už/e po poledni,“ pravil omluvně Stan.
„Jo, to je,“ připustil Bud. „A já mám taky hlad.“
„A co s tím uděláme?“ zeptala se Betsy.
„Budou nás tady držet, dokud neumřeme hladem!“ vyjekla Marcie.
„Nebudou,“ prohlásil Bud. „Zmlkni, Marcie. Je tady snack bar.“
„Já tam nepůjdu,“ zhrozila se Marcie.
Bud vzdychl a rozhlédl se po ostatních.
Stan se tvářil rozpačitě; Susan se na něj vůbec ani nepodívala.
„Nemusíme se tam trajdat všichni,“ ozvala se Nancy. „Může nás jít jenom pár a nákej žvanec donést sem.“
„Jo,“ souhlasil Bud. „To by šlo.“
„A mohli bysme taky vomrknout, co se děje venku,“ dodala ještě Nancy.
„Víte, vsadím se, že José je tam,“ řekl Bill. „Určitě neví, kde se schováváme; nenechali jsme mu žádný vzkaz. A Steve mu to možná šel říci.“
„Může bejt,“ připustil Bud.
„Jasně!“ prohlásil Stan. „Určitě!“
„Oukej,“ řekl Bud, „takže někdo z nás zaběhne do snack baru a ostatní tady počkaj'. Kdo teda 'de?“
„Já,“ přihlásila se Nancy. „Už mě tu nebaví sedět na prdeli.“
„Já jdu,“ řekl Bill.
„Já také,“ ozval se Tony. „Co ty, Tiff?“
Tiffany se zatvářila nejistě, ale řekla: „Jasně, Tony.“
„Tak je nás pět; to je až až,“ pravil Bill.
Bud přikývl a zamířil k východu, který vedl ke snack baru.

13.

ÚTOK OBŘÍCH VOS

„Ty velké rostliny mě znervózňují,“ řekl Aif, když šest Mart'anů kráčelo po příjezdové cestě k dálnici.
„Mně se líbí,“ namítl Kair. „Stíní sluneční světlo. Vám se nelíbí, pane?“
Hadrak neodpověděl; na estetiku oněch obřích rostlin, kterým Terrané říkali stromy, neměl žádný názor a soustředil se na něco jiného.
„Neslyšeli jste něco?“ otázal se.
Ostatní se zastavili a nervózně naslouchali.
„Ano,“ ozval se Di. „Myslím, že jsem něco zaslechl.“
„Něco jako strojovna,“ prohlásil Dundat.
„Spíš jako chroustání,“ poznamenal Bindar.
Dundat a Di se tomu zasmáli.
„Chroustání?“ opakoval Di. „Co by dokázalo takhle hlasitě chroustat?“
„Támhleto,“ ukázal Aif.
„Ne,“ vydechl Hadrak.
Zírali na tucet obrovských brouků — šedesátistopých brouků, kteří si systematicky prožírali cestu lesem a během několika vteřin hltali celé stromy.
„Na téhle příšerné planetě žijí takovéhle věci?“ vypravil ze sebe Bindar.
„Původně ne,“ poučil ho Kair. „To je jedna z tajných zbraní technického oddělení.“
„Na transportérech jsem nic takového neviděl!“ namítl Bindar.
„Samozřejmě, že ne,“ řekl Di. „Ty jsi na brífincích musel spát, Bindare. To jsou terranská stvoření, kterým říkají „hmyz“, ale zmuťovala působením našich biogenetických modulů. Normálně to jsou droboučcí tvorové — když na některého šlápněš, ani si toho nevšimneš.“

„My jsme je udělali?“ podivil se Bindar. „Schválně?“

„Ano, Tech/Odd. Mají působit jako psychologická zbraň proti Terranům.“

„Ale vyděsili mne,“ podotkl Aif.

„Tech/Odd sestrojilo ovladače,“ objasnil Di. „Ty je nasměrují proti Terranům a zabrání jim ublížit nám. Jeden máme s sebou.“ Ukázal malý přístroj.

Hadrak se zašklebil. „Tomu bych příliš nevěřil, Di,“ řekl. „Na palubě transportní lodi se šířily pověsti, že ty ovladače nefungují. Tech/Odd. ani nemělo příležitost vyzkoušet je v polních podmínkách — kdyby je zkoušeli v atmosféře Země, mohli by vyplašit Terrany.“

Di se obrátil k nadřazenému, podíval se na něj, pak sjel pohledem dolů na ovladač a posléze vzhlédl k blížícím se broukům.

„Eh,“ vypravil ze sebe a zbledl ještě víc než obvykle. Sáh po přepínači a otočil jím.

Nestalo se nic.

„Je to nastavené na plné odpuzování,“ řekl. „Ty věci by se měly otočit a prchat od nás.“

Brouci však zjevně neprchali; naopak se přibližovali. Jeden z nich vstoupil na cestu asi sto yardů před nimi.

„Ustupte!“ rozkázal Hadrak. „Uhněte jim z cesty!“

Šestice Mart'anů se obrátila a pochodovala po cestě nazpět k domu.

Vtom Hadrak zaslechl odkudsi shora hlasité bzučení. Napadlo ho, že by to mohla být mart'anská loď, která je přilétá vyzvednout, anebo možná terranská zbraň. Vzhlédl — a zděšeně zatajil dech.

Byl to jiný hmyz — obrovská vos, a na rozdíl od brouků očividně útočila na ně. Špičatou černou zadní část těla měla ohnutou pod sebe a napřahovala k nim žihadlo velké jako oštěp.

Hadrak pohlédl na KA—77 ve svých rukách, potom opět vzhůru na ten pohyblivý, rychle letící cíl, pokrytý chitinovými krunýřem, který by pravděpodobně odolal všemu, kromě plného zásahu.

„Utíkejte!“ vykřikl.

Všech šest se jich rozběhlo.

Na útěku dostal Hadrak nápad a podařilo se mu vyhrknout: „Di... ten ovladač... třeba je zapojený naopak... láká je k nám...“

Di to zaslechl a přestavil ovladač do druhé krajní polohy.

Žádný rozdíl. Brouci dál požírali všechno, co jim stálo v cestě a stále se přibližovali, a vosa bzučela blíž a blíž.

Když Mart'ané doběhli na parkoviště, vos se snesla k útoku. Ohromné žihadlo se slyšitelným chrupnutím prorazilo krunýř Ghetala Aifa. Mart'an rozhodil rukama, a než zemřel, stačil ze sebe vypravit jediný kratičký výkřik.

Vosa přistála na mrtvole a sevřela svýma šesti nohama Aifovo obrněné tělo. Sehnula hlavu s rozevírajícími a zavírajícími se kusadly a po chvilkovém úsilí Aifova přilba praskla a rozpadla se.

V tom okamžiku se ostatní otočili a pozvedli zbraně. Vyšlehly ohnivé paprsky smrti a zasáhly vosu. Hmyz se svíjel, bzučel jako šilený a pak se zvedl do vzduchu s Aifovým tělem stále v sevření.

Palba pokračovala a vos se začala kymáčet; když nakonec Di zasáhl vysoce explozivní střelou jedno křídlo, hmyz se zřítíl zpátky na zem.

Di a Dundat se k vosě přiblížili, ustřelili jí hlavu a přesvědčili se, že je mrtvá. Dundat zahájil obřad smrti za padlého kamaráda, zatímco tělo spočívalo stále v objetí křečovitě stažených vosích nohou.

Hmyz byl očividně mrtvý — ale Hadrak si všiml, že bzučení neustávalo. Zmateně se rozhlédl kolem...

A spatřil, jak od jihu přilétá celé hejno obřích vos — přinejmenším tucet a možná i víc.

„Dovnitř!“ nařídil a hlas mu samou naléhavostí selhal.

Ostatní se otočili a spatřili hejno. Dundat zaváhal, zda má rituálu za kamaráda zanechat v polovině obřadu, ale pak ho přemohl pud sebezáchovy a on se připojil k ostatním, kteří o překot prchali ke vchodu.

Všech pět se jich bezpečně dostalo do velké, věcmi přečpané vstupní haly, kde se obrátili a vyhlíželi ven výbuchem zničenými pozůstatky ohromných hlavních dveří.

„Odkud se tady berou?“ otázal se Bindar.

Di odpověděl: „Podle zprávy o situaci, kterou jsme dostali těsně před výsádkem, výzvědný letoun nad silnicí v této oblasti ráno při první vlně útoku zpozoroval čtyři malá neidentifikovaná vozidla. Pilot tři z nich zničil, ale čtvrté uniklo do porostu a pilot požádal o přehradu z biogenetických modulů, aby je vyřídila. Oddíl, který moduly vypouštěl, jich do té doby měl malou spotřebu, a tak raději položili trojitou přehradu místo požadované jednoduché.“ Zamračil se. „Zdá se, že jsme zatím viděli část následků. Těch věcí tam venku ovšem asi pobíhá daleko víc.“

Dundat zavrčel: „Nu, doufám, že aspoň dostanou ty Terrany, když už tomu účelu měly sloužit!“

Hadrak zamumlal: „Jak se události zatím vyvíjejí, nějak o tom začínám pochybovat.“ Hleděl ven na sluncem zalité parkoviště a na les za ním a pozoroval rychlé stíny, které po nich klouzaly.

„Ehm, pane,“ oslovil ho Kair, „co podnikneme teď?“

„Spojíme se s velením, popíšeme jim situaci a požádáme o vyzvednutí odsud,“ odpověděl Hadrak.

„Udělám to, pane,“ řekl Di — měl v družstvu na starosti vybavení a nesl dalekodosahový komunikátor.

„Pusťte se do toho,“ vybídl ho Hadrak. Opatrně o krok postoupil ke dveřnímu otvoru.

Na schodech stále ležel mrtvý malý Terran — a jak se Hadrak obával, jedna vos si ho všimla. Tvor přistál na malé mrtvole a ohledával ji.

Pak vos vzhlédla a spatřila Mart'any uvnitř domu.

„Zastřelte to!“ vykřikl Hadrak a sám pozdvihl zbraň.

Bindar, Dundat a Kair se podívali ke vchodu a ihned zahájili palbu.

Vosa chvilku odolávala, ale pak se složila.

Hadrak se otrásl. „Musíme zabarikádovat vchod,“ řekl. „Naházejte tam všechno to Terranské haraburdí!“ „Jak si přejete.“ Ti tři začali k otvoru snášet sochy a truhlíky s rostlinami. Hadrak je sledoval a pak opět vyhlédl ven. Tam se míhalo více stínů než předtím — nahore kroužily vosy, přilákané hlukem nebo přítomností mrtvých družek. Hadrak se obrátil k Dimu, který manipuloval s dalekodosahovým komunikátorem. Ten spustil ruku s přístrojem a nešťastně se podíval na svého velitele. „Tažení v tomto sektoru se nevyvíjí příznivě,“ ohlásil. „Naši se setkali se silnějším odporem, než čekali. A má se za to, že vosy mohou být našim lodím nebezpečné — jakmile jsem řekl, že se v téhle oblasti vyskytují vosy, nechtějí poslat transportér bez stíhacího doprovodu. Nemohou vydělit zároveň transportér i stíhače ještě nejméně po jednu až dvě otočky planety — a možná i po čtyři. Do té doby jsme odkázáni na sebe.“ „Čtyři dny?“ vypravil ze sebe Hadrak nevěřicně. „Čtyři dny — čtyři terranské planetární otočky,“ potvrdil Di. Hadrak hleděl ven na vosy a na, rostoucí hromadu trosek ve vchodovém otvoru. „Kdybychom se sami dokázali zbavit vos a ostatních členovců,“ nadhodil Di, „mohli by se odvážit poslat transportér bez doprovodu. Na to by jim stačily dvě hodiny. Možná.“ „Nádhra,“ prohlásil Hadrak. „Prostě nádhra.“ Rozhlédl se po tmavém obložení, po vypínajících se balkónech a po matných barevných oknech. „Takže jsme ztratili dva muže, výplody našeho vlastního Tech/Odd nás tady uvěznily možná až na čtyři dny, v blázinci, plném číhajících fanatických Terranů...“ Jak to, že mě to nepřekvapuje?“

14.

NEZVYKLÉ NÁLEZY

„Co je to za bzučení?“ zeptala se Nancy. Bud vzhlédl. „Nevím,“ řekl. „Třeba Mart'ani spustili někde v budově nějaký poplašný signál,“ nadhodil Bill. Bud se zamračil. „Když 'sem tady dělal, žádný poplašný bzučáky tu nebyly.“ „Možná sem od té doby nějaký namontovali,“ řekl Tony. „Možná,“ připustil Bud, ne zcela přesvědčeně. Nacházeli se v kombinovaném snack baru a krámku se suvenýry — byla to poměrně velká místnost, která kdysi sloužila jako umývárna nádobí, kde se po každém jídle umývaly nekonečné zásoby porcelánu z Gelmanových přiborníků. Nyní tu byly tři stolky z kovu a plastů, tucet židlí, dobře vybavený kuchyňský kout, pult, pokladna a několik polic s lacinými suvenýry. Jediné okno místnosti vedlo do světlíku; dveře na jednom konci se otevíraly do chodby ke kuchyni, kterou nyní vešli, a dveře na druhém konci vedly nazpátek k někdejšímu služebnímu, dnes turistickému vchodu, kterým vešli do domu poprvé. Ve snack baru neobjevili žádné stopy po Josém, Stevovi nebo Bobbym, zato však našli spoustu jídla. Nancy obsluhovala ohřívač hot—dogů, ale ještě dalších deset minut mělo trvat, než budou hotové. Ostatní zatím posbírali různé chipsy, limonády a sladké tyčinky a začali utiřovat nejhroší hlad. „Asi se pudu porozhlídnout před barák,“ prohlásil Bud. Ostatní se na něj podívali s výrazy, které se různily od překvapených až po zděšené. „Tam venku mohou být Mart'ani,“ řekla Tiffany. „Mart'ani můžou být i tady uvnitř,“ odsekl Bud. „Ta holka je viděla v baráku; a Steve nejspíš taky.“ „Katie,“ poznamenala Nancy. „Jmenuje se Katie.“ „Pro mě za mě třeba Ermintruda Veliká,“ opáčil Bud. „Viděla Mart'any špehýrkou, takže víme, že se dostali dovnitř, tudíž tady nejní vo nic bezpečnějc než venku.“ „Tak si dělej, co chceš,“ prohlásila Nancy uraženě. „Buďte opatrný,“ nabádala ho Tiffany. „Možná by ses měl podívat z okna, než otevřeš nějaké dveře,“ radil Bill. „Měl 'sem něco takovýho v plánu.“ Bud se protáhl do průchodu, mrkl na zavřené vnější dveře a pospíšil si do místnosti průvodců. Částečně doufal, že tam najde Steva nebo Josého, ale nebylo tu po nich ani památky. Na stole však zahlédl Stevův kastelánský svazek klíčů a potichu si je strčil do kapsy. Mohou se hodit. Pak přešel k oknu a vyhlédl ven. První, co uviděl, byl čadící vrak Tonyho bílého Lincolna. „Do prdele,“ ulevil si. Posunul se stranou a rozeznal i zbytky kempingového auta a Toyoty. To by vysvětlovalo tři z výbuchů, čtvrtý musel být buď Chevrolet Wintersových nebo Stevova stará fordka. Bud se ještě o kousek naklonil, doufaje, že se mu podaří uvidět i Chevrolet. Neviděl jej; stál příliš za rohem na vzdálenějším konci parkoviště. Zato uviděl obří vosu. Zamrkal, protřel si oči a znovu zazíral, ale ta příšernost nezmizela, jak by měla každá poctivá halucinace udělat. Dál si vykračovala po parkovišti a vyhlížela až příliš skutečně. Bud si všiml, že je podstatně větší, než poničená auta. Pak přistál další hmyz a další a Bud si uvědomil, co to bzučení znamená. Hejno třicetistopých vos. To musí být dílo Mart'anů, řekl si Bud; nemůže být náhoda, že se tyhle potvory objevily právě v den invaze. Přivezli je snad Mart'ani s sebou?

Bud si matně vzpomínal, jak kdesi četl, že v nižší gravitaci mohou věci vyrůst do větší velikosti. A Mars, vzpomněl si, má menší přitažlivost než Země.

Takže to musí být marťanské vosy, usoudil. Bylo tedy bezpečnější předpokládat, že jsou nepřátelské — proč by je byli útočníci s sebou jinak vozili?

Kromě toho, pokud mají něco společného s pozemskými vosami... nejsou snad vosy dravé? Nepožírají snad jiný, menší hmyz? Těm věcem venku by člověk nejspíš připadal jako velmi chutné sousto.

Až dosud měli lidé, zalezli v tajné místnosti, v plánu počkat, až se ujistí, že Marťané odešli — možná do soumraku, aby se mohli vytratit pod příkrovem tmy — a pak se pokusit najít nějaké bezpečí.

Spí vosy? Bud naprosto neměl v úmyslu vycházet ven, dokud ty příšery budou aktivní. „Možné čekání do soumraku“ se tímto měnilo na „rozhodně v noci“.

A opuštění domu se stalo obtížnějším. Nejméně ze tří aut zůstal jen ohořelý šrot a Betsy Wintersová tvrdí, že její Chevrolet je také k nepotřebě. Tím by jim zbývala Stevova stará fordka na parkovišti pro zaměstnance — snad. Marťané ji mohli zničit také. Určitě se ozvaly čtyři výbuchy; buď vyhodili do povětří Chevrolet, protože nepoznali, že je už nefunkční, nebo našli parkoviště pro zaměstnance a zlikvidovali fordku.

Bud zadoūfal, že to odnesl Chevrolet — ačkoliv do fordky se rozhodně nevmáčknou všichni a jaksi pochyboval, že by, až dojde na hlasování o přidělování míst, ostatní dali přednost mohutnému motorkáři před bandou ženských a děcek.

Kromě toho ještě nebylo jisté, že ve fordce vůbec někam pojedou, i kdyby tam nakrásně ještě byla. Klíče od auta měl Steve zřejmě u sebe — na kruhu, který právě sebral, nebyly.

Bud ještě nikdy nezkratovával dráty v autě a nebyl zrovna dvakrát ochotný se o to pokoušet poprvé v místě, kde se potulují Zabijáci Marťané a hladový třicetistopý hmyz.

Na druhou stranu, strýc Ebenezer Gelman byl sběratel. Sbíral všechno — sochy, brnění, obrazy... a autoveterány. Čaráz s dvaceti auty v suterénu bývala jednou z nejpopulárnějších atrakcí prohlídek.

Bud přemítal, kolik z těch starožitností ještě funguje — a kolik lidí z přítomných by je dokázalo řídit, protože z celé stáje nemělo ani jedno auto automatickou převodovku. Sakra, vždyť si není ani jistý, jestli by jedno s těmi sytiči, škrticími klapkami, ovladači předstihu a podobnými nesmysly dokázal řídit on sám.

Pak se opravil — jedno auto tam dole by automatickou převodovku mít mohlo. Růžový Cadillac paní Gelmanové z roku 1959 by ji mít mohl. Nebyl si však jistý, jak vypadá uvnitř.

Také přemítal, zda Marťané opravdu odešli. Vyhodit do vzduchu auta je něco, co by mohli udělat při odchodu, takže možná jsou opravdu pryč. Doufal, že ano.

Ale jestli jsou pryč, kde je Steve? A malý Bobby? A José?

Třeba je nějak dostaly ty vosy. Mohou se ty potvory dostat dovnitř?

Nebo se tam možná potulují jiné marťanské kreatury. Nejistě se rozhlédl po místnosti.

Usoudil, že přišel čas, aby se vrátil k ostatním a dal jim vědět, co se děje. Prošel zpět chodbou do haly a otevřel dveře do snack baru.

„To 'sem já!“ zavolal, když vstupoval dovnitř — a zjistil, že se dívá do ústí velké, ošklivé se tvářící pistole, kterou držel Bill Edwards. Nancy za Billem svírala nůž na chleba, který našla kdesi mezi zásobami.

„Promiň,“ řekl Bill a pistolí schoval. „Hádám, že jsme trochu nervózní.“

Bud si všiml, že zatímco Bill, Nancy a Tiffany se dívají na něj, Tony zírá na Billa; přesněji řečeno na Billovu zbraň.

„Na co, sakra, máš tu hračku?“ vyzvídal Tony.

„Na nic,“ odpověděl Bill. „Mám povolení, oukej?“

„Ty hajzle!“ vyjekla Tiffany. „Mohl jsi ty Marťany jednoduše odstřelit a nemuseli jsme ztratit Steva a toho kluka!“

Bill se zatvářil rozpačitě. „Předpokládáte, že jejich brnění není neprůstřelné,“ řekl. „Já si tím nejsem tak jistý. A co kdybych některého minul? Mohli by sem podniknout nálet a zabít nás všechny.“

„Bylo by vod vás fajn, kdybyste nám aspoň dal vědět, že ji máte,“ prohlásila Nancy. „Ste polda nebo co?“

Bill se rozhlédl po těch čtyřech ne právě přátelsky naladěných tvářích a pak znechuceně rozhodil rukama. „Jsem obchodník se zbraněmi. Tohle je vzorek, oukej? Měl jsem volné dopoledne a napadlo mě zastavit se v místní turistické atrakci. Nevěděl jsem, že ti zatracení Marťani zaútočí!“

Všichni čtyři se na něj ještě chvilku dívali. Pak Bud pokrčil rameny. „Oukej,“ řekl. „Kašlem na to. Kromě toho pro vás, mládeži, mám špatný zprávy.“

„Cože?“ zeptala se Nancy. „Marťani 'sou 'eště tady?“

Bud zavrtěl hlavou. „Ne, ty 'sem neviděl,“ prohlásil. Ale ty vejbuchy, co 'sme slyšeli, to Marťani vyhodili do povětří všechny autáky před barákem. A něco nám tu navíc nechali — obří vosy.“

„Obří co?“ otázala se Nancy.

„Vosy. Takový velký černý hmyz, který píchaj.“

„O čem to mluvíš?“ podivil se Tony.

„Podíte se podívat sami,“ vyzval je Bud. Nepřekvapilo ho, že ostatní mají potíže mu uvěřit; sakra, měl potíže uvěřit tomu sám.

Nancy střelila pohledem po ohřivači hot—dogu, ale došla k závěru, že jej může na pár minut nechat bez dozoru. „Veď nás,“ řekla.

V hale Bud zaváhal; když se budou snažit všichni vecpat k okénku v místnosti průvodců, bude to hrozná tlačeníce. „Možná bysme měli zkusit jít sem,“ řekl a ukázal na dveře s nápisem ZACÁTEK PROHLÍDKY. Ty je dovedou do malého salónu, kde jim arkýřové okno poskytne dobrý výhled na celé parkoviště a trávník před budovou.

„Vodtamtud ses díval předtím?“ zajímala se Nancy. Ne.“

„Tak běž první.“

Bud zaváhal. Může mít pravdu, pomyslel si; co když je něco zvenčí zahlédlo oknem a prorazilo si to cestu dovnitř? Co když už tam jsou Marťané?

Venku bylo stále jasno — asi tak polovina odpoledne — a okna vedla na sever, takže světlo umožní dobře vidět ven a špatně vidět dovnitř; to bylo důležité. Ovšem něco nepříjemného na ně už mohlo čekat v salónu.

Nu, existuje jeden způsob, jak se o tom přesvědčit; nesmírně zvolna a opatrně zatlačil na dveře, otevřel je a nahlédl dovnitř.

Nic. Nebo spíše lampy od Tiffanyho s korálkovými stínítky, červené sametové pohovky, oválné portréty, visící na křiklavých bílých a zlatých tapetách, viktoriánské ořechové stolky — avšak žádní Marťané nebo příšery. Dveře na vzdálenější straně, směrem k přijímacímu pokoji, byly maličko pootevřené, stejně jako oboje dveře vzadu — Steve nebo někdo jiný byl nedbalý, protože ty dveře měly být zavřené.

Ze zvyku zajistil dveře v otevřené poloze a vešel dovnitř, drže se, aby se nepostavil za pultík, kde průvodci prodávali vstupenky. Nedokázal však odolat, aby nezavřel dveře do přijímacího pokoje. Pak se postavil doprostřed salónu a pokynul ostatním, aby se k němu připojili.

„Tááhle,“ řekl a ukázal na okno.

Ostatní se přišourali za ním a zůstali stát s vytřeštěnýmma očima.

Bud si ihned všiml, že z Chevroletu zůstala spálená kostra jako z ostatních tří aut; to znamenalo, že pokud nějaký vůz venku přežil, byla to Stevova fordka.

Strony na vzdálenější straně parkoviště Budovi připadaly řidší, než by měly být, a třebaže měl Bud za to, že tam zahlédl pohyb, nedokázal určit, co to je. Že by les něco ničil?

V zorném poli se nacházely tři vosy, všechny na zemi. Dvě se něčím zaobíraly na předních schodech, třetí ožirala. cosi na příjezdové cestě.

„Panebože,“ vyhrkla Nancy a položila si ruku na ústa. Ukázala na ty dvě vosy na schodech. „Podívejte!“

Všech pět obrátilo pohled tím směrem a Tiffany ihned zaječela, zhroutila se na nejbližší židli a zabořila tvář do dlaní.

Bud sebou při tom výkřiku trhl.

„Tak to bychom měli Bobika,“ vzdychl Tony. „Chudák kluk.“

„Mně je špatně,“ vypravila ze sebe Tiffany, aniž zvedla hlavu.

Bud jí to nezazlíval, jenom si přál, aby bývala nezaječela.

Nemohli vlastně přímo vidět, co to vosy ožirají, ale všichni viděli potranou košili, která se zachytila jedné vose na kusadle, a všichni věděli, kde ji viděli naposled.

„Co tááhleta?“ nadhodil Bill a pohlédl k další vose.

„Řek' bych, že Steve nebo José,“ prohlásil Bud, když se tím směrem podíval.

Ona vosa byla mnohem dál, ale v takovém úhlu, že výhledu nebránila terasa hlavního vchodu ani zábradlí, a tak navzdory vzdálenosti viděli, nad čím to vosa stojí.

Všichni rozeznávali kovový zelený lesk brnění.

„To nejni Steve,“ vydechla Nancy.“

„Ani José,“ řekl Bill.

„Zatraceně, to je Marťan!“ vyhrkl Tony. „Tomu nevěřím!“

„A mrtvá vosa,“ dodal Bill.

„Já se poseru,“ dal Bud průchod svému údivu.

Všichni čtyři se na sebe zmateně podívali.

„Ty vosy nejsou na jejich straně?“ vyslovil otázku Tony.

„Třeba nad nimi ztratili kontrolu,“ nadhodil Bill. „Nebo alespoň nad tou jednou — zabila Marťana a ostatní Marťani zabili ji.“

„Třeba ten Marťan byl zrádce,“ navrhla Nancy, „a ty vosy poručili, aby ho voddělala.“

„A kdo teda zabil tu vosu?“ otázal se Bud. „A heleď tááhle — není před vchodem další mrtvá?“

Ostatní se obrátili tím směrem, ale z toho úhlu se nedalo jistě rozeznat, zda je vosa mrtvá, nebo se jenom zrovna nehýbe.

Shodli se na tom, že je mrtvá. Překvapeně se na sebe dívali.

Tiffany spustila ruce z obličejů, dovolila si pohled na mrtvého Marťana a dvě mrtvé vosy. „Co teď?“ zeptala se.

Chvilíčku nikdo neodpovídal. Pak se Bud otřásl, naposled se podíval nejprve na Marťana, pak na Bobbyho košili a odvrátil se.

„Teď se nadlábneme,“ řekl. „Mám hlad a ty hot — dogy už musej' bejt hotový.“

13.

NEJISTOTA VÁLKY

„Čtyři dny,“ řekl Slithree Di. „Co máme do té doby dělat?“

„Čekat,“ odvětil Hadrak.

„Co budeme jíst? Kde budeme spát?“ zajímal se Bindar.

„Budeme jíst nouzové zásoby,“ oznámil Hadrak, „a spát budeme kdekoliv, kde to bude vhodné. Třeba na těch oltářovitých věcech ve druhém podlaží.“

„Nouzové zásoby?“ protáhl Bindar znechuceně. Hadrak ho ignoroval.

„A co s Terrany?“ zeptal se Kair. „Budeme muset postavit stráž, pokud nechceme, aby nás pobili ve spánku.“

„Podle mne bychom je měli všechny zlikvidovat a měli bychom od nich pokoj,“ prohlásil Dundat.

„Kdybychom věděli, kolik jich je, abychom si mohli být jistí, že jsme je dostali všechny, souhlasil bych s vámi,“ podotkl Hadrak.

„Měli jsme se ho zeptat, než jsme ho zabili,“ řekl Bindar a ukázal k zabarikádovanému vchodu.

Všech pět na okamžik vyhlédlo přes zátaras na ty dvě vosy, které stále obíraly pozůstatky malého Terrana. Mart'ané se předtím zuřivě snažili nakupit tu hromadu dost vysokou, aby zabránili ve vstupu obřímu hmyzu, a byli si opodstatněně jistí, že se jim to podařilo — škvíra, která zůstala mezi barikádou a rámem dveří, měřila na výšku jen o málo víc než jednu stopu.

Na svůj improvizovaný násep snesli doslova všechny sochy a nábytek z přízemí haly, ale zdálo se, že to svůj účel splnilo.

„Začínal lhát,“ upozornil Hadrak. „Nedalo se věřit ničemu, co říkal.“

Nikdo nic neříkal, nicméně Dundatův výraz byl otevřeně pochybovačný. Ostatní se netvářili tak čitelně, avšak Hadrak mezi nimi neviděl žádnou podporu pro svůj postoj.

„Dobrá,“ řekl, „až příště chytíme nějakého Terrana, jeden z vás ho může vyslechnout.“

„Zmínil tři označení,“ připomněl Kair. „Konkrétně 'táta a máma a pan Edwards'. A řekl, že je tam ještě mnoho jiných.“

„Řekl bych,“ ozval se Di, „že ti tři existují. Pochybuji, že by tam bylo příliš mnoho dalších, protože jinak bychom jich i na tak rozlehlém místě museli zahlédnout víc.“

„Mám za to, že 'táta' a 'máma' jsou mazlivé výrazy vyhrazené pro rodiče jedince,“ pravil Hadrak. „Výraz 'pan' vyjadřuje úctu k dospělému samčímu jedinci.“

„Takže jsou tu nejméně tři dospělí.“

„Ano.“

„Možná...“

Kair svou větu nikdy nedokončil; přerušil ho výkřik.

Všichni Mart'ané se vylekaně podívali směrem, odkud k nim výkřik dolehl — k otevřeným dveřím, kterými Bindar a Dundat prošli při svém úvodním průzkumu.

„Co to bylo?“ otázal se Bindar.

„To bys nám měl říci ty,“ odsekl Di. „Ty jsi to tam s Dundatem prohledával.“

„Nenašli jsme nic, co by mohlo vydávat takový zvuk,“ namítl Dundat.

„Nebyl to snad terranský tíšňový křik?“ nadhodil Kair.

„Myslím, že ano,“ souhlasil Hadrak.

„Co jste tam našli?“ vyzvídal Di.

„Řadu místností,“ odpověděl Bindar. „Nebyli v nich žádní Terrané — jenom další takové artefakty.“ Mávl rukou k barikádě.

„Došli jste až na konec?“ zeptal se Hadrak.

„Ne, pane,“ řekl Dundat. „Zdálo se, že pokračují dál a opakovaně se větví, včetně schodišť a spojovací chodby do konferenční místnosti, kterou prozkoumali Aif a Kair. Pronikli jsme asi osmdesát stop daleko, víc ne.“

„Tak se tam půjdeme podívat,“ rozhodl Hadrak. „Všichni; není důvod se rozdělovat.“

Hadrak v čele, Dundat těsně za ním a Di tvořil zadní voj — takto jich všech pět prošlo dveřmi do velké místnosti. Jako většina ostatních, které viděli, byla obložená tmavým dřevem, avšak čtyři okna v severní stěně poskytovala spoustu denního světla — všechna byla lemována barevným sklem, ale uprostřed každého se nacházely dvě široké tabule čirého skla, jedna nad druhou.

Místnost zdobily další sochy, malby a rostliny v květináčích, třebaže ne tak hojně, jako ve velké vstupní hale. Ve stěně naproti oknům se otvírala krátká chodba, dvojce dveře a schodiště; ve vzdálené stěně se nacházely další dvojce dveře, levé otevřené, pravé zavřené.

Dundat se zamračil. „Ten oddělovač prostoru jsme nenechali v téhle poloze,“ ukázal na pravé dveře.

„Jste si jistý?“ otázal se Hadrak.

„Naprosto,“ zdůraznil Dundat.

„Mohu to potvrdit,“ připojil se Bindar.

„Takže tu byli Terrané!“ vyjekl Kair.

„Nebo tu možná je v činnosti nějaký bezpečnostní mechanismus. Ten zvuk, který jsme slyšeli, mohlo být poplašné zařízení,“ navrhl Di.

„Nikdy jsem neslyšel poplašné zařízení, které by znělo takhle,“ zapochyboval Bindar.

„A kolik terranských poplašných zařízení už jsi slyšel?“ rýpl si Di.

„Mnohem pravděpodobnější je, že nás ten zvuk má vlákat do pastí!“ odsekl Bindar.

Tu možnost Hadrak úplně nevylučoval. Vzpomněl si, jak se on a Di vrhli kupředu, aby zajali toho malého Terrana, a až potom uvažovali o možnosti lsti. V onom případě se neprojevovalo, že by šlo o nějaký úskok, což ovšem neznamenal, že tomu tak není v této nové situaci.

„Rozptylte se,“ nařídil. „Kair do támhle té chodby. Dundat na schody.“

Jeho druhové zmateně poslechli.

Když se roztoupili natolik, že by je žádná možná nastražená past nebo číhající Terran nezasáhli všechny najednou, Hadrak štkl: „V pořádku, Bindare, práskněte to tam!“

„Jak si přejetel!“ odpověděl Bindar. Zamířil svou KA—77 na střed dveří a vypálil.

Bud se právě poprvé zakousl do hot — dogu, když zaslechli cosi, co bezpochyby bylo ranou z jakési zbraně. Otočil prudce hlavu ke dveřím do haly.

„Sakra,“ řekl.

Ostatní při tom zvuku ztuhli; nyní se Tiffany zeptala: „To jsou vosy?“

„Těžko, zlato,“ namítl Tony. „Myslím, že Mart'ani jsou zpátky.“

„Určitě slyšeli, jak tady ta nána ječí vepředu v tom pokoji,“ zavrčela Nancy a hodila hlavou směrem k Tiffany.

„Nemuseli,“ ozval se Bill. „Možná prostě...“

„Kašlete na to, co možná prostě udělali!“ okřikl je Bud. „Prostě všechno popadněte a padáme vodsad! Zpátky do tajný místnosti!“ Sám udělal, jak řekl, sebral svůj hot — dog a kelímek s kávou a hnal se ke dveřím.

Nancy měla připravený podnos s hot — dogy pro ostatní; vzala jej a pospíchala těsně za Budem. Tony nacpal do pytle několik balíčků bramborových lupínků, čokoládové tyčinky a púlpintové krabičky mléka a následoval je.

Tiffany nesla jen svoji kabelku, ale pospíšila si také.

Bill zaváhal, rozvažoval, zda má ostatní napomenout, aby se nehnali pryč tak divoce, ale usoudil, že není čas se přit. Vyšel za nimi.

Jediné, co nesl, byla jeho 9mm pistole.

„Tohle jsme nenechali otevřené,“ ukázal Bindar. „Ve spěchu jsme nepřišli na to, jak se dá udělat, aby to zůstalo otevřené; stále se to zavíralo, když jsme se tu rozhlíželi předtím.“

„To zařízení na horním okraji to zavíralo,“ potvrdil Dundat.

„A teď to drží otevřené,“ podotkl Di a ukazoval: „Vidíte, jak tamta pojistka klouže po té tyči?“

„Takže tu byli Terrané“ shrnul Hadrak.

„Nepochybně,“ přisvědčil Di. „A pokud se nepokoušejí o nějaký úskok, pravděpodobně odešli tímhle směrem.“ Hadrak přešel pohledem dvoje zbývající dveře. „Bindare, Dundate, zůstaly ostatní průchody tak, jak jste je zanechali?“

„Pozitivní,“ řekl Dundat. „Řekl bych, že jejich úhly jsou stejné.“

„Tak jdeme,“ zavelel Hadrak. „Di, jděte první.“

Di poslechl; v další místnosti se pětice Mart'anů opět zastavila a rozhlížela.

Dveře zde byly opatřeny nápisy — prvními, s nimiž se Mart'ané od svého vstupu do budovy setkali.

„Ty značky jste měli ohlásit,“ pravil Di káravě.

„Neměli jsme k tomu příležitost,“ odvětil Dundat prkenně.

„Kudy Terrané šli?“ uvažoval Kair.

Di se zamračil. „Nemám tušení,“ řekl. „Bindare, Dundate, jsou tyto průchody v takovém stavu, v jakém jste je opustili?“

Ti dva se pečlivě rozhlédli kolem.

„Ano, jsou,“ potvrdil Bindar.

„Ačkoliv Terrané odešli, tentokrát po sobě nezanechali žádné náznaky,“ řekl Dundat.

„Až na ty trvalé značky,“ podotkl Kair. „Možná nám poskytnou vodítko.“

Všichni ostatní začali studovat nápisy.

„Vstup zakázán,“ četl Hadrak. „To by naznačovalo, že do této oblasti se nesmí. 'Snack bar', klikyhák, 'Dárky a upomínky' — to bude výdejna jídla a... 'Dárky'? To by znamenalo obchodní zařízení, které své zboží poskytuje bez odpovídající protihodnoty. Nejspíš další nevysvětlitelný terranský obyčej.“

„Říkal jste jídlo, pane?“ otázel se Bindar.

„Terranské jídlo,“ zdůraznil Hadrak. „Nedívali jste se prve dovnitř?“

„Ne, pane — tímto směrem jsme se dostali jenom sem.“ Pohlédl na dveře snack baru. „Terranské jídlo?“

Mart'ané se na sebe pochybovačně podívali.

„Mám hlad,“ prohlásil Bindar, „ale nevím, jestli jsem natolik hladový.“

„Stejně se tam můžeme podívat,“ řekl Dundat. „Možná jsou Terrané tam — třeba zrovna jedí.“

„A třeba najdeme něco, co bychom mohli sníst i my,“ poznamenal Kair.

„Zkusíme to,“ rozhodl Hadrak. Opřel se do dveří a všech pět jich s připravenými zbraněmi vešlo dovnitř.

Žádní terrané tam nebyli. Byly tam ovšem papírové tácky, nakousané hot — dogy, plastické kelímky...

„Byli tady,“ konstatoval Kair.

Di ukázal rukou. „Některé z těch strojů ještě pracují,“ prohlásil. „Těmhle vydává značné množství tepla.“

„Zdá se, že odešli ve spěchu,“ podotkl Hadrak.

„Museli nás slyšet přicházet,“ usoudil Dundat.

„Je tu jen jeden další východ,“ ukázal Bindar.

„Jdeme,“ řekl Hadrak.

Pětice Mart'anů postoupila do chodby za snack barem. Zde stěny nebyly obložené dřevem ani papírem; byly čisté bílé. Otevřené dveře napravo umožnily Mart'anům výhled do velké, vzdušné, světlé místnosti s vysokým stropem, vybavené policemi a dřezy, v níž by každý pozemšťan ihned rozeznal kuchyni. Nalevo pak ústily létačky s malým kruhovým okénkem do krátké chodby.

„Tady to poznávám,“ ozval se Kair. „Do téhle chodby jsme se dostali s Aifem.“ Svrátil čelo. „Chudák Aif,“ dodal.

„Kam vede?“ otázel se Hadrak.

„Do velké místnosti s mnoha sedátky a několika skladovacími skříněmi,“ odpověděl Kair.

„A odtamtud,“ dodal Di, „mohli Terrané projít do ústřední haly se všemi těmi dveřmi a schodišti.“

„Jestli šli tamtudy, tak je nikdy nechytíme,“ usoudil Bindar.

Hadrak pohlédl do chodby s bílými stěnami. Táhl se ještě dobrých sto stop a na každé straně měla několikero dveří. Terrané mohli zmizet kamkoliv.

„Práskneme s tím!“ sklouzl rezignovaně do hovorové fráze.

Bindar, buď z leknutí nebo proto, že neporozuměl správně, vypálil do chodby několik dávek ze své KA—77 a přestal střílet teprve až poté, co Hadrak zdvihl ruku.

Divoká střelba vyryla do stěn chodby dlouhé šrámy a změnila dveře na jejím konci ve zčernalé třísky. Ozvěny rachotily sem a tam a ohlušovaly celé družstvo. Všude se vyvalily oblaky prachu z omítky a pomalu se usazovaly na dlaždicích podlahy.

Hadrak potlačil pokušení Bindara seřvat; místo toho pokrčil rameny a zamířil zpět ke snack baru.

„Jsou pryč,“ řekl. „Aspoň prozatím. Teď se podíváme na ta terranská jídla a zjistíme, jestli něco z toho bude jedlé.“

16.

SCÉNICKÉ VÝJEVY

„To 'sme my!“ zavolal Bud, když uvolňoval skrytou západku; nechtěl, aby ho někdo pokládal za marťanského útočníka. „Vracíme se!“

Když se panel otevřel, Bud spatřil, jak na něj hledí několik ustaraných tváří.

„Byli 'ste pryč strašně dlouho!“ prohlásila Marcie. „Měli 'sme strach!“

„Hot — dogy!“ oznámila Nancy a ukázala podnos. „Chvilku trvalo, než se upekly!“

„Jídlo!“ zavýskla Katie.

„Šššš!“ okřikla ji Tiffany. „Marťani to mohou slyšet!“

Katie okamžitě zmlkla a ani nikdo další nepromluvil, dokud pětice odvážlivců nebyla zpátky uvnitř a panel se neoctl na svém místě. Bud si všiml, že někdo rozsvítil lampu; denní světlo pohasínalo. Odpoledne se nachýlilo k večeru.

Nancy rychle rozdělávala hot — dogy.

„Co se tedy stalo?“ dožadovala se Betsy. „Viděli jste nějaké Marťany?“

„Viděli jste někde mého bráchu?“ zeptal se Sid.

Pětice si vyměnila pohledy.

„Stane, pojďte sem na minutku,“ kývl Tony.

Stan s viditelnými obavami následoval Tonyho do klidného výklenku pod schody, zatímco Bill vyprávěl: „Slyšeli jsme Marťany chodit po domě, ale jediný, kterého jsme skutečně viděli, ležel mrtvý venku na zemi. Ale viděli jsme něco, co může být ještě horší než Marťani.“

„Co?“ vyzvídala Katie.

„Obří vosy,“ opověděl Bill.

Ostatní na něj nechápavě pohlédli.

„Co tím myslíte, obří vosy?“ otázala se Susan, která nervózně sledovala rozhovor svého manžela s černovlasým mužem v drahém šedivém obleku.

„Myslím tím obří vosy. Vosy velké jako auto.“

„To je šílený,“ prohlásila Marcie.

„A útočníci z vesmíru nejsou?“

„No, ty taky,“ připustila Marcie. „Tahle celá věc je šílená. Určitě mám noční můru nebo co a za chvíli se probudím v motelu '6' u Lennyho.“

Bud zavrtěl hlavou. „Lenny je mrtvej, Marcie. To přeci víš.“

„Ale je to šílený!“ trvala na svém Marcie.

„Já chci vidět ty obří vosy,“ ozval se Sid.

Bud se ohlédl po Sidově matce, ale ta se mezitím připojila ke konverzaci pod schody — Tony a Stan jí nejspíš právě vysvětlovali, co se stalo s jejím starším synem, a Bud se do toho nechtěl míchat. Vzhlédl k zasklenému otvoru, jímž dopadalo denní světlo, a zrak mu dopadl na odpočívadla na schodech v horních podlažích.

„Mohli bysme vylízt do třetího patra a podívat se z voken tam,“ navrhl. „Marťany nebylo vidět ani slyšet vejš než v prvním patře.“ Z několika důvodů se nezmínil o možnosti vyjít dveřmi na úrovni čtvrtého patra na střechnu, kde by měli opravdu dobrý výhled — byly zamčené a on v tuto chvíli nijak zvlášť nechtěl přiznat, že sbalil klíče. Kromě toho by na střeše byli příliš zranitelní vůči útoku těch obřích vos, které Sid tak toužil vidět, příliš viditelní pro Marťany, kteří se potulovali kolem — a v případě toho kluka také v přílišném nebezpečí pádu ze střechny a rozplácnutí se dole.

Právě v tom okamžiku začala Susan vzlykat a Bud se rozhodl, že nebude čekat na souhlas.

„Pod,“ prohlásil Bud a vzal Sida kolem ramen. „Myslím, že tvoje máma právě teď potřebuje bejt chvíli sama.“

„Já jdu s vámi,“ ozvala se Katie.

„Tak pod,“ vybídl ji Bud.

Další se k nim přidali, když se pustili nahoru po schodech, a Bud zjistil, že je vůdcem pětičlenné výpravy — šli s ním Sid, Katie, Betsy a Marcie.

„Našli 'ste tam někde Steva?“ zeptala se Marcie, když míjeli druhé patro.

„Ne,“ řekl Bud. „Neviděli 'sme ani památky po Stevovi nebo Josém.“ Nezmínil se o svém osobním přesvědčení, že Steve leží mrtvý někde v jižním křídle.

Ve třetím patře se zastavili a čekali, než Bud rozhybá tajné dveře. Tyhle nebyly součástí obvyklých prohlídek, a protože se nepoužívaly, šly ztuhla; musel se do nich opřít celou svou vahou, aby se pohnuly.

Vynořili se ve staromódním šatníku, z něhož vešli do malé, prachem pokryté ložnice, vysoké a úzké, která byla v porovnání se zbytkem domu zařízená očividně chudě. U jedné stěny stála jednouchá postel z natřených kovových trubek a celé zařízení doplňovala obyčejná kredenc u protější zdi. Světlo sem přicházelo mansardovým oknem,

posazeným vysoko v jedné stěně.

„Hele, tohle jsme při prohlídce neviděli,“ prohlásil Sid.

„Nemůžou ukazovat všechno,“ vysvětlil mu Bud. „Tehle barák je moc velkej, takže se většina třetího patra vynechává. Tohle bejval pokoj služby. Některý lidi si myslejí, že starej Gelman tady ten panel měl proto; aby sem mohl proklouznout na návštěvu, aniž by se toho domákl jeho stará.“

Sid se díval nechápavě, ale ženám se ta teorie podle všeho líbila; Katie se zaculila, Betsy pokývala hlavou a Marcie, když se na Sida podívala, spolkla peprnou poznámku.

Bud si jich nevšímal a šel dál do haly.

„Vodsaď! nejni nic vidět,“ utrousil a ukázal palcem na okno; to skutečně bylo příliš vysoko, než aby jím bylo vidět něco víc než oblohu.

Hala byla také jednoduchá a většinou nezdobená, s modře a bíle pruhovanými tapetami a osamělým běhounem na podlaze. Bud se obrátil k severu, k průčelní straně domu, a pak se zastavil.

„Teď mě tak napadá,“ řekl, „mohli bysme jít do solária v tomhle patře, protože je celý prosklený a tudy tam bude nejlepší výhled — viděli 'ste ho při prohlídce, že jo, Side? Ty víš, vo čem mluvím. Ale je vobrácený k moři, ne k parkovišti. Takže bysme možná měli vylízt na velkou věž a podívat se vodamtud.“

„Už žádné schody,“ zavrtěla hlavou Betsy. „Nestačila by ložnice nebo něco podobného?“

„Věž už jsem viděl,“ prohlásil Sid. „Je tam pěkná zima.“

Bud nevysvětloval, že chtěl původně použít solárium proto, aby se nedívali na Sidova mrtvého bratra, ale pak si uvědomil, že by odtamtud nemusely být vidět ani vosy. Věž nečněla zároveň s přední zdí, nýbrž stála poněkud vzadu, takže by stříška nad vchodem zakryla výhled na to, co zbylo z Bobbyho, ale stále by viděli mrtvého Marťana.

Nyní si však nebyl jistý, zda to je dobrý nápad.

„Zkusíme solárium,“ řekl nahlas. Vosy mohou být všude kolem.

Nikdo nic nenamítal, a tak je vedl skrze komoru a malou halu do solária.

Tato místnost vyhlížela, jako by původně měla být prostě částí střechy než skutečnou místností; podlaha byla z plechu a svažovala se k odtokovému žlábků, zatímco střechu a jednu vyklenutou stěnu tvořila bíle natřená železná konstrukce, nesoucí stovky skleněných tabulí. Nábytek byl také většinou vyroben z bílých železných rámců — dva kulaté stoly, tucet židlí a několik truhlíků s různými kapradinami a palmami.

Bylo tu ochromující horko — což nebylo nijak zvlášť překvapivé, protože to fungovalo jako skleník. Bud se začal potit téměř okamžitě po vstupu do místnosti.

Výhled však byl ukázkový. Nacházeli se ve třetím patře domu s vysokými stropy, který navíc stál na vrcholku útesu; vlny, které se pod nimi vrhaly na skály, byly vskutku hluboko. Viděli oceán, rozprostírající se až k obzoru, a směrem k severu a k jihu mohli zahlédnout kousky opuštěné pláže.

A téměř přímo naproti nim poletovala obří vosy; Bud si nemohl přát lepší výhled. Hmyz kroužil sem a tam, jako by něco hledal, asi deset stop pod jejich úrovní a padesát stop od stěny.

„Ježíšmarjá,“ pravila Marcie s vyvalenýma očima.

„Páni!“ vyhrkl Sid.

Betsy se otřásla. Katie se zeptala: „Myslíte, že nás vidí?“

„Doufám, že ne,“ prohlásil Bud, který náhle zalitoval, že se rozhodl pro solárium.

Všichni, kromě Sida, při myšlence, že by je vosy mohla zahlédnout, poněkud ustoupili. Sida, který nedokázal věnovat něčemu pozornost déle, než je u šestiletého dítěte obvyklé, vosy už přestala bavit a nyní se přimáčkl ke sklu, aby lépe viděl, a prohlížel si vzdálené úseky pláže.

„Hele,“ ozval se, „tam dole na pláži jede auto.“

„Opravdu?“ zeptala se Katie. Zvědavě přistoupila ke sklu a podívala se tam, kam Sid ukazoval.

„Já je nevidím,“ řekla.

„Teď ho nemůžeš vidět,“ přisvědčil Sid. „Zajelo tam, kam se vidět nedá.“

„Pojďte na věž,“ navrhla Betsy a vzala dceru za paži.

„Jo,“ souhlasil Bud. „Poděte.“

Vedl je ven jinými dveřmi, než kterými přišli, krátkým podloubím k úzkému schodišti, vedoucímu vzhůru.

Vyšli po dvou řadách schodů; ve čtvrtém patře byla na dvou stranách okna, ale v pátém už věž neobklopovala střecha a byl odsud výhled do všech čtyř směrů. Šesté a nejvyšší patro bylo menší a méně pohodlné a Bud neviděl důvod, proč by měl sebe i ostatní hnát ještě po jedné řadě schodů.

Z pátého patra viděli oceán, pláže, lesy a půl tuctu obřích vos, kroužících poblíž, stejně jako změt' hřebenů střech, komínů a vížek.

„Páni, to je naše auto?“ zeptal se Sid při pohledu na zčernalé trosky na „parkovišti.“

„Jo,“ přisvědčil Bud. „Tak kde je to auto na pláži?“

Katie ukázala. „Tááhle!“

Bud docela zřetelně zahlédl červený a bílý Jeep nebo podobné vozidlo, jak se rychle přibližuje od jihu a zpod kol mu odlétají fontány písku.

„Ty idioti se zahrabou, 'esli budou takhle pokračovat,“ zamumlal. „Proč se, sakra, tak ženou?“

Pak si všiml těch šedivých věcí, které auto pronásledovaly.

Naprosto to nebyly obří vosy; tyhle věci spíš skákaly a plazily se, než létaly, a namísto výhružné černi měly vybledlou šedou barvu.

„Písečný blechy,“ řekla Marcie.

„Co, sakra, 'sou ty písečný blechy?“ otázal se Bud. Nikdy si hmyzu příliš nevšímal.

„Žijí v písku,“ objasňovala Betsy. „Obvykle jsou neškodné.“

„Tyhle nevypadaj' neškodně,“ namítla Marcie.

„Ne, nevypadají,“ souhlasila Betsy.

„Takže máme co dělat nejenom s vosama, ale i s dalšíma obřima basmekama?“ zaúpěl Bud. „No prima!“

„Určitě, pane,“ ozval se Sid. „Podívejte se!“

Bud se obrátil a podíval se, kam chlapec ukazuje.

„Do prdele!“ neudržel se.

Ve vnitrozemí směrem k severu byli obří brouci a požírali stromy. Bud odhadoval, že mohou být padesát nebo šedesát stop dlouzí. Rozeznával různé druhy, včetně — otrásl se; jeho matka kdysi pěstovala růže — cvrčků.

„Alespoň že tihle jsou vegetariáni,“ prohlásila Betsy.

„A písečný blechy 'sou vegetariáni?“

„Nevím,“ přiznala. „Ale myslím, že ne.“

„Co budou dělat, až sežerou všechny stromy?“ zajímal se Sid. „Budou žrát jeden druhého?“

„Spíš umřou hladu,“ řekla Betsy. „Většina býložravců nemůže jíst maso, ani kdyby chtěla.“

„Takže nám stačí dělat si starosti jenom s těma vosama a s písečnejma blechama a všichni ty brouci nám akorát sežerou všechno rostlinstvo,“ zavrčel Bud. „Prostě paráda.“ Nahnul se a shlédl dolů na parkoviště pro zaměstnance.

Stevova fordka tam ještě stála a zdálo se, že je v pořádku. Aspoň něco.

Džíp, nebo co to bylo, zmizel pod skalním převisem.

„Heleďte, voni tam dole uvážnou,“ pravil Bud zamyšleně. „Ty dvě pláže nejsou spojený; tam dole pod barákem je to samá skála. Za vodlivu se přes ně dá přelízt, ale určitě je nejde přejet.“

„A teď je odliv?“ vyzvídal Sid.

Bud si prohlížel pláže. „Jo, asi jo,“ prohlásil.

„Takže přelezou,“ řekla Betsy.

„Ne, pokud 'sou při smyslech,“ namítl Bud. „'Eslí 'sou chytrý, vylezou sem do baráku jako my.“ Ukázal na Marcii a na sebe. „Písečný blechy se za nima sem nahoru nedostanou.“

„Ale tady nahoře jsou vosy a Mart'ani a brouci,“ zaprotestovala Katie.

„To voni nevědí,“ opáčil Bud. „Možná viděj' vosy, ale to vostatní ne.“

„Ale...“

„Vsadím se, že vylezou sem nahoru a napochodují rovnou do Mart'anů,“ pokračoval Bud. „Aspoň pokud je nebudeme varovat.“

„Ale...“ začala Marcie.

„Hele, já tam 'du,“ uťal ji Bud. „Můžete jít se mnou, anebo nemusíte, ale já udělám, co budu moci. Možná by to někdo z vás měl říct vostatní.“

„Říct co?“ otázal se Sid.

„Že se blíží společnost!“ odpověděl Bud už cestou se schodů.

17.

NOVÍ PŘÍCHOZÍ

Mark Harshaw si prohlížel skály před sebou. Obrátil se a podíval se na oceán, potom se ohlédl po přibližujících se písečných blechách a přešel pohledem tyčící se skály. Vypnul motor a chňapl po své sportovní tašce.

„Konečná,“ prohlásil. „Všichni vystupovat!“

Stacy a Jennifer otevřely dveře, zatímco Brenda se nahnula kupředu ze svého zadního sedadla a vyjela na něj: „Zbláznil ses? Ty potvory jsou přímo za námi!“

„A před námi jsou skály,“ odsekl Mark. „Podívej se sama. Myslíš, že přes ně přejedeš?“ Mávl rukou před sebe.

Brenda zašilhala skrze přední sklo, několik vteřin hleděla a pak řekla: „Oukej, máš pravdu — všichni ven!“ Vyhupsla ven za Jennifer.

„Po schodech!“ zavolala Stacy a v běhu ukazovala rukou.

Mark při pohledu na ohromnou stavbu, tyčící se na skále nad nimi, zaváhal. „Co to je?“ otázal se. „Nezblázní se místní lidi, až jim tam vpadne banda studentů v plavkách?“

„Co je nám po tom?“ vyhrkla Stacy. „Jako bychom měli kam jít!“

„To musí být Gelmanovo sídlo,“ ozvala se Brenda, přešla z běhu do chůze a vzhlížela vzhůru. „Už jsem o něm slyšela, ale nikdy jsem tu nebyla.“

„Nevypadá to jako na pohlednicích,“ prohlásila Jennifer a zastavila se, aby se podívala také. „Viděla jsem nějaké v drugstoru, víte?“

„Co je nám po tom?“ naléhala Stacy, která už byla na čtvrtém či pátém schodu. „Pojďte, než se sem ty mrchy dostanou!“

Mark s tím musel vřele souhlasit; stejnoměrným poklusem zamířil ke schodům.

Když Mark doběhl k úpatí schodů, tři dívky v bikinách už byly za prvním odpočívadlem; Stacy už byla dokonce v polovině a pádila nahoru jako gazela. Mark měl za sebou sotva půl tuctu schodů, když první z obřích písečných blech skočila a přistála na Jeepu.

Mark sebou při tom zvuku trhl — hrozné zadunění v něm vyvolalo představu, že vozidlo zůstalo na placku. Riskl pohled přes rameno a spatřil, že ačkoliv střecha se poněkud promáčkla, všechno ostatní vyhlíželo neporušeně a blecha se opět svezla dolů.

Zdálo se, že blechy nyní ztratily o Jeep zájem, ale stále je zajímali lidé; pár se jich obrátilo ke schodům.

Mark usoudil, že dává přednost pohledu z bezpečnější vzdálenosti, a rychlým krokem se jal dívky dohánět.

Bud vešel do solária, protože měl v úmyslu vrátit se stejnou cestou, kterou přišli, ale jakmile vstoupil dovnitř, skleněná stěna se rozlétla ve střepinách skla a úlomcích rezavého železa — právě do ní v plné rychlosti narazila obří vos, která se drala dovnitř, aby Buda ulovila.

Za ním zaječely Marcie i Katie. Všichni čtyři ostatní šli za ním a nyní se nacházeli v podloubí, které spojovalo solárium s věží.

Bud se otočil a všechny hrnul podloubím nazpátek, zatímco vos se probíjela dál, rozbíjela další sklo a drtila rostliny, v květináčích a truhlících. Když vos zavířila uvnitř a strčila hlavu do podloubí, Bud nasměroval všechny do dalších dveří; obří hmyz se svíjel a zmítal, jak se snažil procpat svou čtyři stopy širokou hrud' do tří stopy širokého rámu dveří.

Jakmile byli všichni bezpečně za dveřmi, Bud je za nimi zabouchl.

Zamykat se neobtěžoval; pokud se vos dostane až sem, pak už nezáleží na tom, zda dveře budou zamčené. „Deme,“ pobízeli ostatní a vedl je pryč, aby našli další schodiště.

Bohužel si příliš dobře nepamatoval rozložení místností v tomto křídle. Trasa prohlídky tudy sice vedla, ale nebyla to ta nejzajímavější ani nejpopulárnější část a trasa šla opačným směrem nejprve do věže, odtamtud do solária a pak napříč domem dolů do přední haly.

Solárium ovšem nyní projít nemohli, protože tam byla vos, a Bud nebyl právě nakloněn průchodu přední halou, když byli v domě Mart'ané. Do tajné místnosti se na tomto patře dalo projít pouze místnostmi služebnictva, které tvořily bludiště stěží od sebe rozeznatelných chodeb a navzájem stejných ložnic.

Pokud si Bud vzpomínal, byla tu ještě dvě schodiště — malé točité schody, po kterých se sem nahoru chodilo při prohlídce a zamčená gotická rotunda, která v jižním rohu procházela od základů do okrouhlé věže a přitom protínala i třetí patro.

Když však nyní spěchali prázdnými chodbami, zaprášenými komorami a prostými starými nepoužívanými mansardami, nedokázal si zrovna vzpomenout, kudy se k některému z těchto schodišť dostane.

Než najde cestu dolů, ti chudáci z pláže nejspíš vrazí rovnou do Mart'anů.

To Bud nechtěl. Chtěl přežít a spočítal si, že čím více lidí bude spolupracovat, tím větší jsou jejich šance.

Nebylo samozřejmě zcela jasné, jak budou přežívat. Neměl ponětí o tom, jak mart'anská invaze pokračuje; lidé v tomto sídle byli z celé planety jediná, o kterých věděl, že jsou ještě naživu.

Nevypadalo to pravděpodobně, ale nebylo to ani vyloučeno.

A pokud jsou jediná, kdo zůstal, potřebují se dostat na nějaké bezpečnější místo — někam, kde je více jídla, méně obřího hmyzu a žádní Mart'ané.

A i kdyby nebyli jediná, kdo zbyl, stejně se potřebují dostat někam, kde je více jídla, méně obřího hmyzu a žádní Mart'ané. Nemohou tady zůstat; z Gelmanova sídla se stává vražedná past: Ta vos v soláriu je důkazem, že zde nejsou v trvalém bezpečí. Až ti brouci venku sežerou les, mohou se pustit do domu — jistě, něco je z kamene a kovu, ale pěkný kus domu je ze dřeva.

Konečně spatřil těžké, železem pobité dveře — rotunda! Sálh po kruhu klíčů, který sebral v místnosti průvodců a zatápal po správném klíči.

Brenda se přitiskla ke skalní stěně a zírala vzhůru na obří vosu, která se vznášela padesát stop nad ní.

„Já tam nahoru nejdu,“ prohlásila.

„Chceš se radši vrátit dolů?“ zeptal se Mark a ukázal na pláž, kde se u paty schodů zahrabávaly tři písečné blechy. „Pojď, Stacy a Jennifer už jsou určitě nahoře!“

„A nejspíš je dostaly vosy,“ řekla Brenda.

„To bychom slyšeli křik,“ namítl Mark. „Pojď!“

Brenda se váhavě odlepila od stěny a za každým krokem či dvěma se nejistě ohlížela po vose.

„Páni,“ vyhrkl Sid, „tohle jsme při prohlídce neviděli!“ Nakukoval přes okraj kamenného spirálového schodiště — šest podlaží dolů až do suterénu sídla. Spirála schodů se rovněž vypínala ještě dva závity nahoru, až na vrchol jižní věže.

„Protože to nejní bezpečný,“ vysvětlil Bud. „Nejní tu zábradlí, vidíš?“ Pustil se po schodech dolů.

V okamžiku, kdy spatřil dveře rotundy, se rozhodl sejít do prvního patra, sebrat jednu nebo dvě zbraně z jižní galerie a projít zadním traktem domu. V koutku jeho mysli tento plán posilovala možnost, že snad zjistí, co je se Stevem. Jak sestupoval, probíral se klíči a hledal ten správný, kterým se otvíraly dveře v prvním patře.

Ostatní šli za ním.

Bezpečně vyšli v prvním patře, a než se vydali na jižní galerii, Bud dlouhým a pečlivým pohledem prozkoumal chodbu. Neviděl žádné stopy po Stevovi a nepamatoval si dům tak dobře, aby mohl říci, zda tu něčím bylo hnuto.

Bylo tu ovšem šest ložnic a Bud měl podezření, že kdyby se podíval, mohl by v některé něco najít — ale právě teď neměl čas.

Kráčel podél jižní galerie a odolával pokušení zastavit se a ozbrojit se; ve třetím patře ztratil příliš mnoho času. Ten, kdo jel v Jeepu, už mohl ležet mrtvý na parkovišti.

Čtveřice se zastavila na vrcholku schodů, aby nabrala dech. Mark si prohlížel dům a zpozoroval těžký mosazný visací zámek a bíle natřenou ocelovou závoru na dveřích kuchyně.

„Do hajzlu,“ ulevil si. „Tudy se tam nedostaneme.“

„Vypadá to tu opuštěně,“ poznamenala Brenda.

„Ne, zahrada je udržovaná,“ upozornila Jennifer.

„Líp než ty lesy,“ prohlásila Stacy. „Podívejte se na tu spoušť!“

Ukázala a ostatní se rozhlédli přes zahradu na okolní les — nebo spíš na to, co z něj zbylo. Většina stromů byla odrána dohola a celé větve byly polámané, utržené nebo celé pryč. Markovi to připomnělo obrázky francouzských lesů po 1. světové válce, které kdysi viděl.

Ty byly ovšem celé měsíce vystaveny dělostřelecké palbě. Tohle se stalo během jediného dne. Nevěděl přesně jak nebo proč, nicméně nepochyboval o tom, že je to následek marťanské invaze.

Také měl podezření, že to, co tu zkázu způsobilo, může být dosud nablízku. „Pojďte,“ řekl. „Půjdeme dál.“

„Já si musím odpočinout,“ protestovala Brenda, která seděla na svařované železné lavičce.

„Mohou tu být další vosy,“ připomněl Mark.

Brenda vyskočila. „Jdeme,“ prohlásila. „Pojďte někam dovnitř!“ Otrásla se. „Nesnáším vosy!“

Pokračovali dál a občas se podívali nad sebe po vosách, až se dostali k tisové aleji. Asi polovina keřů byla ještě zelená, druhá polovina však byla olámaná a pošlapaná.

„Kdo tohle udělal?“ otázala se Jennifer.

„Není to jedno?“ ozvala se Stacy. „Hele, podívejte! Auto!“

Mark se podíval skrze zbytky tisů a uviděl starý modrý sedan.

„Jo,“ přitakal. „A co má být?“

„Můžeme se s ním dostat odsud!“ prohlásila Stacy. „Můžeme jet do Brownsburg.“

„Není naše,“ namítl Mark. „Nemáme klíče. A podívej se na ně, sakra. Vždyť ani nemusí fungovat.“ „Já umím zkratovat auto,“ pochlubila se Jennifer. „Jenže není naše,“ zdůraznil Mark. „Nebudu krást auta, pokud by to nebyla naše poslední šance.“

„Oukej, tak se napřed podíváme dovnitř,“ podvolila se Stacy. „Ale přesto mě nechte, ať se na ten auťák podívám, jak vypadá uvnitř.“

Mark pokrčil rameny. „Násilím tě držet nebudu.“ Prozkoumal oblohu, zda uvidí nějaké vosy, ale žádné v dohledu nebyly. On, Brenda a Jennifer se vmáčkli do výklenku ve zdi domu mezi hlavním vchodem a arkýřovým oknem, aby tam počkali.

Stacy se rozhlédla na obě strany, jako by přehlížela dopravní situaci na větvech posetém trávníku a na dláždění tisové aleje a pak se rozběhla k parkovišti pro zaměstnance.

Doběhla k autu a zkusila dveře na straně spolujezdy; byly zamčené. Obešla auto zezadu a zamířila ke dveřím řidiče.

V tom okamžiku Mark a ostatní spatřili, jak se zpoza zídky z neopracovaných kamenů na druhé straně malého parkoviště vynořil obrovský cvrček.

Jennifer zaječela.

„Stacy!“ zařval Mark.

„Ježíšmarjá, ženská!“ vřískla Brenda. „Utíkej sem!“

Stacy položila ruku na kliku; stiskla ji a pak zaslechla výkřiky a napřímila se, aby se podívala na ostatní.

Ukazovali na něco za jejími zády. Otočila se.

Spatřila cvrčka jako obrovský lesklý objekt barvy zašlé mosazi, zhmotňující se odnikud. Na okamžik ztuhla úžasem.

Pak se úžas změnil v hrůzu a Stacy se dala na útěk, ale už bylo pozdě; hmyz se vrhl kupředu a sevřel ji svými gigantickými kusadly.

18.

CVRČEK SMRTI

Bud a ostatní právě procházeli kolem dveří do kuřáckého salónku, když zaslechli výkřiky.

„Do prdele,“ vyhrkl Bud a dal se do běhu.

Sid se rozběhl za ním; Marcie a Betsy však ztuhly, kde právě byly. Katie popošla ještě o několik kroků a pak zaváhala a nejistě se ohlédla po matce.

„My počkáme tady,“ zavolala Betsy na Buda a ukázala na dveře kuřáckého salónku.

Bud si toho nevšímal a hnál se hudebním salónem k velkým oknům, která vedla nad zahradu před kuchyní.

V samotné zahradě nikdo nebyl, ale když se podíval k severu, uviděl, co se děje — kolem Stevovy staré fordky se motal cvrček, vzrostlý do velikosti kamiónu, který chytil mladou blondýnku ve sporých bikinách.

Musela přijet tím Jeepem dole na pláži, pomyslel si Bud, a přesně jak se obával, nestihla to do bezpečí domu.

Hmyz s ječící blondýnkou v kusadlech couvl a pak skousl.

„Panebože,“ zamumlal Bud, když se do všech stran rozstříkla krev a pokropila šterkové parkoviště a střechu Stevova auta. Dívčin křik ihned ztlchl.

Jenže Bud slyšel další křik.

Jeden výkřik se ozval za ním, uvědomil si. Obrátil se, ale tam už křik přestal. Udělal krok, ale pak zahlédl ve dveřích Marcii, jak na něj mává.

„To je v pořádku!“ zavolala. „To se jenom Katie něčeho lekla!“

Bud přikývl a vrátil se k oknu — odkud určitě stále slyšel křik.

Zamrkal a hleděl. Blondýnka už nemohla křičet; cvrček ji přehryzl téměř vejpu. Jak se Bud díval, cvrček skousl podruhé a dívčiny pozůstatky se rozpadly na dva kusy, které spojovala jen krvavá skvrna. Nohy odpadly na jednu stranu a hlava s hrudí na druhou.

Někdo však stále křičel a bylo to rozhodně někde venku, nebyl to nikdo z jeho společníků, které zanechal o dvě místnosti dál. Že by někdo z ostatních v přízemí vyšel z nějakého důvodu ven — možná Nancy nebo Susan? Nebo to byli další lidé, kteří přijeli v Jeepu a nyní se schovávají někde, kam na ně nevidí?

„To je síla!“ prohlásil Sid.

Teprve teď si Bud všiml, že chlapec je stále s ním a dívá se z vedlejšího okna.

„Vypadni!“ štěkl. „Tohle nejní nic pro tebe — padej zpátky k ostatním!“ Sáh po Sidovi a postrčil ho pryč.

„Hej!“ zaprotestoval Sid, ale rozběhl se nazpět ke kuřáckému salónku.

Jakmile byl chlapec pryč, Bud sáh po okenní západce a zalomcoval s ní. Protože se dlouho nepoužívala, ani se nehнула. Dokonce to vypadalo, že se přilepila barvou, když ji naposledy natřeli zároveň s rámem.

Bud si všiml, že křik ustal. Cvrček se neurčitě motal kolem a nedělal žádné nepřátelské pohyby žádným směrem, ale mohl každým okamžikem změnit názor.

„Sakra,“ zavrčel Bill. Obrátil se, rozhlédl se kolem a pak u klavíru popadl otáčecí stoličku. Rozpřáhl se jí a udeřil do okna. Na cestu pod ním se sesypala sprška skleněných střepů a kusů suchého dřeva a kytu.

Když obří cvrček přehryzl chudáka Stacy vejpu, Mark, Brenda a Jennifer se ve výklenku přikrčili; Brenda i Jennifer dlouze a nahlas zaječely, ale nebylo to nic platné.

Když jim došel dech, ztichly; Jennifer začala hluboce, mučivě, zalykavě vzlykat, zatímco Brenda jen skelnými očima v hrůze zírala na pozůstatky své přítelkyně a na bezcílně lezoucí zakrvácený hmyz, který ji zabil.

A pak o patro výš a dvacet stop stranou k jihu explodovalo okno a mezi milión skleněných střepin cosi dopadlo na zem.

„Co to, sakra...“ vyhrkla Brenda.

Všichni tři se vyklonili kolem arkýřového okna a hleděli na ten nepořádek.

„To je stolička od piána,“ řekla Jennifer udiveně.

„Takže tohle místo není opuštěné,“ prohlásil Mark.

Pak se Bud vyklonil z okna a nabídl těm třem pohled na svou maličkost — neholený, dlouhovlasý, nepříliš čistý...

„Ehh,“ vypravila ze sebe Jennifer.

„Vzchop se, holka,“ řekla jí Brenda. „Aspoň je to člověk!“ Zamávala. „Tady, pane!“

Bud ji zaslechl a pak ji i zahlédl.

„Hej!“ zahulákal. „Ste oukej?“

„Zatím,“ odpověděla Brenda. „Ale támhleta potvora právě zabila naši kamarádku!“ Ukázala na cvrčka, který se vydal k severu.

„Jo, já to viděl,“ opáčil Bud.

„Můžeme dovnitř?“ zeptala se Brenda a ukázala na průčelí domu.

„Tamtudy ne!“ zavolal Bud. „U vchodu 'sou Mart'ani.“

„Ježíšmarjá, a my tady takhle ječíme!“ vyjekla Brenda, prudce se stáhla zpátky do výklenku a ostražitě se rozhlížela kolem.

„Vydržte,“ zavolal Bud. „Vymyslím způsob, jak vás dostat sem nahoru.“ Obrátil se a rozhlédl se po hudebním salónu.

Pouzdro na housle posloužilo k vytlučení zbývajícího skla ze spodního okraje rámu, aby se dalo snadněji vlézt dovnitř; pak se Bud dal do hledání něčeho, co by mohl spustit dolů, aby po tom nově přichozí mohli vyšplhat.

Všiml si sametových lan, která zabraňovala turistům v drnkání na velkou harfu či v brnkání na klavír, a sebral tři nejdelší. Přivázat jedno k trubce radiátoru zabralo pouhých několik vteřin. Pak Bud zahákl jejich koncová oka do sebe a vyhodil konec lana z okna.

„Moc se na tom nehoupejte, nebo se háčky vysmeknou!“ zavolal, když je spouštěl dolů.

Trojice pod ním si vyměnila pohledy.

„Věříme mu?“ otázal se Mark.

„Máme ha vybranou?“ odpověděla Brenda.

Jennifer se nejistě rozhlížela a neříkala nic.

Nakonec Brenda pokrčila rameny. „Heleďte, já jdu,“ řekla. Naposledy se rozhlédla, aby se ujistila, že nablízku není žádný obří hmyz, a rozběhla se k houpajícímu se lanu.

Při tom nad sebou zaslechl bzučení.

„No sakra,“ zamumlala, když se dala do šplhání. Nahoru se nepodívala.

„Chyt' se!“ zavolal Bud a napřahoval ruku; Brenda vzhledla, když byla právě tak vysoko, aby se té ruky mohla chytit.

Bud vytáhl hezkou černou dívku do hudebního salónu, pak se vyklonil ven a zavolal: „Další!“

„Běž napřed,“ vyzval Mark Jennifer.

Jennifer zaváhala, pak se podívala nahoru — a spatřila, jak nad domem krouží vosy.

Sáhla po lanu a začala šplhat a Mark ji následoval, jakmile jí Bud pomohl rozbitým oknem dovnitř.

Bzučení zesílilo. O chvíličku později vosy prolétla kolem okna, ale dovnitř se vlétnout nepokusila.

Okno bylo dost velké na to, aby se Buda zmocnila obava, že by se hmyz mohl dokázat dostat dovnitř, kdyby se o to byl pokusil, ale ulevilo se mu, že vosy podobný experiment nepodnikla.

Obrátil se a mávl rukou ke dveřím. „Tudy,“ vybídl ty tři, které právě zachránil.

U dveří kuřáckého salónku si uvědomil, že nechali lana viset v okně. Zaváhal, ale pak pokrčil rameny. Na tom nezáleží.

19.

SPÁRY LEDNÍHO MEDVĚDA

„My počkáme tady,“ zavolala Betsy na Buda, když se dal do běhu, těsně následován Sidem. Ukázala na dveře kuřáckého salónku.

Bud si toho nevšímal, avšak Katie tu narážku pochopila ihned. Otočila se a vběhla do místnosti, na kterou její matka ukazovala. Chtěla uniknout tomu křiku, a to rychle.

Kuřácký salónek byl docela velký, jako většina místností v nižších patrech, avšak temný a plný stínů — nebyla tu žádná okna ven, jenom několik okének z barevného skla nade dveřmi. Celou místnost lemovaly skříně s dřevěnými či skleněnými dvířky; Katie postřehla za sklem různé staré knihy, dýmky, džbány, plechovky a pivní sklenice. Další vybavení tvořilo půl tuctu bohatě čalouněných křesel, několik starobyklých stojacích lamp a absurdně zdobný viktoriánský krb.

Katie nic z toho nezajímalo a ten křik bylo stále slyšet až příliš dobře; proběhla salónkem do další temné místnosti. Tam se obrátila, aby se podívala, kde zůstaly její matka a to děvče Marcie — a zaječela hrůzou.

Tyčil se nad ní obrovský lední medvěd se zdviženými předními tlapami a s drápy napřaženými k úderu.

Betsy, která přes kuřácký salónek nijak nespěchala, se vyřítla kupředu, aby svou dceru zachránila; Marcie ztuhla na místě a vyhrkla: „Panebože, co teď?“

Když Betsy doběhla ke Katie, ta už přestala ječet a cítila se skrz naskrz hloupě. Poznala, že ječela hrůzou při pohledu na vycpané, částečně už moly prožrané zvíře.

Byl to velký exemplář — tato místnost zabírala dvě podlaží, aby měl dost místa — ale byl očividně už léta po smrti.

„Promiň, mami,“ pípla Katie. „Tohle mě vyděsilo.“ Ukázala na medvěda.

Betsy se otočila a podívala se na zvíře, které stálo přímo za dveřmi kuřáckého salónu, kam na ně při vstupu nebylo vidět.

„Och,“ vypravila ze sebe. Prudce vydechla. „Úplně to chápu,“ řekla a pak se nervózně zachichotala. „To je oukej,“ zavolala nazpět k Marcii. „Katie se jenom lekla.“

Marcie cosi utrousila.

„Řekni to Budovi, prosím tě,“ zavolala Betsy. „Určitě ten křik slyšel.“

Marcie si nebyla jistá, zda Bud vůbec něco slyšel přes ten hluk zvenčí — zdálo se, že se tam nepřetržitě ozývá celý sbor výkřiků — avšak vrátila se tak daleko ke vchodu do kuřáckého salónu, aby mohla dát Budovi znamení, že všechno je oukej.

Pak si všechny tři ženy prohlížely místnost s ledním medvědem — neměly potuchy, jaký mohla mít název, ani k jakému účelu mohla sloužit.

Místnost byla téměř dokonale krychlová o hraně dlouhé asi dvacet stop; medvěd zaujímal postavení ve středu jižní stěny mezi dvěma dveřmi naproti složité zdobenému krbu — průčelí krbu z tesaného kamene bylo zasazeno do dřevěné spleti miniaturních sloupů, políček s tretkami, drobných výklenků pro sošky, věžiček a dokonce tam byl i párek chrličů. Tomu všemu vévodil ohromný portrét ve zlaceném rámu, který zobrazoval tmavovlasou ženu v nádherných bílých a zlatých šatech z přelomu století. Vypadalo to, jako by se dívala přes místnost na medvěda. Medvěd sám o sobě zaujímal polohu, jako by chtěl právě zaútočit a shlížel na svou oběť, avšak ve spojení s tím obrazem to Katii připadalo, jako by klopal oči před ženiným přísným pohledem.

Všechny čtyři rohy místnosti zdobily stojánky s různými antikvárními drobnostmi rozestavenými po všech možných plochách. Větší část podlahy z leštěného tvrdého dřeva pokrýval orientální koberec. U jedné stěny, zhruba v polovině vzdálenosti mezi portrétem a medvědem, stál psací stůl a nad ním se nacházel malý zdobený balkón, který se otvíral kamsi do druhého patra; naproti stolu stála prosklená knihovna. Po místnosti byly roztroušeny čtyři rachiticky vyhlížející stolky; tři byly prázdné a na čtvrtém stála dvě stopy vysoká soška nahé ženy, nesoucí na rameni urnu. Většina světla přicházela francouzským oknem za balkónem ve druhém patře; v prvním patře, kde stály Katie a její matka, se pak nacházely celkem šestery dveře, dvojce po každé straně a dvojce na konci, kde stál medvěd.

Celé místo vypadalo šere, zaprášené a nepochopitelně viktoriánsky.

„To je ale divný pokoj,“ prohlásila Betsy.

„Celý ten dům je divný,“ opáčila Katie.

„To je pravda,“ souhlasila Betsy.

V tom okamžiku do místnosti opatrně vstoupila Marcie. „Tak co vás to vyděsilo?“

„Tohle,“ ukázala Katie na vycpaného medvěda.

„Fíha,“ vyhrkla Marcie, když se obrátila a spatřila ten triumf taxidemistického umění. „Je vopravdovej?“ Natáhla se a pohladila srst na medvědově tlapě. „Je cítit jako vopravdový,“ řekla.

„Nejspíš ano,“ řekla Katie.

„Hej!“ ozval se Sidův hlas. „Kde jste všechny?“

Marcie se naklonila do dveří. „Tady vevnitř,“ zavolala.

Sid vpádl do místnosti. „Páni, to jste měly vidět!“ chrлил ze sebe. „Byla tam ženská v plavkách a velký brouk ji překousl vejpůl!“

Ženy si vyměnily pohledy.

„Ou,“ vypravila ze sebe Marcie.

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se Sid.

„Co dělá Bud?“ otázala se Betsy.

„Nevím. Než mě vyhodil, tak jsme se jenom dívali.“

Ozval se hlasitý třesk a řinkot tříštícího se skla.

„Zůstaneme tady,“ rozhodla Betsy.

„Neslyšeli jste něco?“ zeptal se Tenzif Kair.

Hadrak zdvihl oči od řad cizích potravin. „Co jsme měli slyšet?“ otázal se. Nevěnoval svému okolí velkou pozornost; namísto toho se snažil vymyslet nějaký způsob, jak by dopravil jídlo do úst, aniž by se přitom vystavil smrtící terranské

atmosféře. Některé věci vypadaly docela jedle — určitě jedleji, než nouzové zásoby uvnitř jejich brnění.

„Já něco slyším, pane,“ oznámil Di. „Nějaké vysokofrekvenční kvílení.“

„To je nejspíš ten zpropadený hmyz, který nám nadělilo Tech/Odd,“ utrousil Hadrak.

Di se zamračil. „Myslím, že ne,“ řekl.

„Máme to prověřit, pane?“ otázal se Bindar.

„Pozitivní,“ odvětil Hadrak. „Jděte, Bindare; zůstaňte s námi ve spojení prostřednictvím komunikátoru a oznamte, co jste našel.“

„Sám, pane?“

„Ano, sám! Jste výsadkář, vycvičený právě k takovým úkolům. Jděte!“

Bindar váhavě sebral svou KA—77 ze stolu, kde ji předtím nechal ležet, a vypochoďoval ze snack baru. V hale se zastavil a zaposlouchal se.

Zvuk určitě přicházel zvenčí; třeba to je skutečně hmyz, pomyslel si. Zaváhal, zda má projít zpět tou velkou místností k zabarikádovanému vchodu, nebo zda má hledat kratší cestu.

Zvuk utichl.

Bindar se zamračil.

Nu, měl by se alespoň podívat, než se vrátí k ostatním, rozhodl se. Zkusil dveře, osazené barevným sklem, které vypadaly jako východ z budovy.

Za nimi bylo parkoviště — ano, je to východ. Vykročil ven a ostražitě se rozhlédl.

V těsné blízkosti nebyl žádný obří hmyz; na jedné straně se směrem pryč pohyboval jakýsi brouk, ale nezdálo se, že by byl nějakou hrozbou.

Něco v blízkosti toho brouka přitáhlo jeho zrak a Bindar se naklonil, aby lépe viděl.

„Pane,“ ozval se do svého přilbového komunikátoru, „myslím, že vidím další terranské vozidlo, které jsme předtím přehlédli.“

„Kde?“ otázal se Hadrak.

„Na rohu budovy,“ odpověděl Bindar. „Stojí za řadou rostlin — nejspíš proto jsme je dříve neviděli. Podle všeho ten obří hmyz spoustu těch rostlin sežral, takže vozidlo je teď viditelné.“

„Jste si jistý, že je to vozidlo?“ „Ehm... přiměřeně jistý.“

„Prohlédněte je zblízka,“ nařídil Hadrak. „Zjistěte, zda bychom je mohli použít sami. Vejdeme se do sedadel? Je dostatečně odolné, aby nás uchránilo před útoky hmyzu?“

„Jak si přejete,“ odvětil Bindar nešťastně. Vysunul se o palec ze dveří, KA—77 pohotově v rukách a pečlivě pátral po všech nepřátelských formách života.

Nad hlavou mu zabučela vosa, avšak odlétla nad dům a zjevně si ho nevšimla. Ten velký brouk se šinul pryč k severu. Oblast je nejspíš tak bezpečná, jak to jen jde, usoudil Bindar. Vykročil směrem k vozidlu.

Bylo tmavě modré, ale střecha byla politá čímsi červeným, co místy stékalo stružkami po skle. To byla pro Bindara hádanka: byl to snad nějaký jed, který ten brouk vyloučil? Nebo vosí výkal?

Pak spatřil pozůstatky Terrana — nebo alespoň jejich polovičku — a uvědomil si, že ta červená hmota je lidská oběhová kapalina.

To byl nejspíš důvod toho křiku, usoudil. „Je tu mrtvý Terran,“ oznámil. „Myslím, že ho dostal obří brouk.“ Obešel vozidlo a narazil na Stacynu druhou polovinu; řez odpovídal kousacímu ústrojí, které bylo vidět u brouka.

Tento Terran na sobě měl podstatně méně oblečení než většina, avšak Bindar si vzpomněl, že toto místo má být útulek pro duševně choré, a dospěl k závěru, že tento Terran si musel vybírat oděv poněkud úchylně. „Co je s tím vozidlem?“ zeptal se Hadrak. Bindar vzhlédl od kusů Terrana a prohlížel si vozidlo. „Myslím, že právě kvůli němu tu ten Terran byl,“ prohlásil, když posoudil polohu krvavé skvrny a tělesných fragmentů. Vzal za kliku a zkoušel ji různě stlačovat a otáčet, ale dveře se neotevřely. „Vypadá to, že je to zamčené.“

„Dokážete se přesto nějak dostat dovnitř?“

„Pane, já dost dobře nevím, jak tahle vozidla fungují, ani jaká bezpečnostní zařízení využívají,“ odpověděl Bindar. „Samozřejmě se dokážu dostat dovnitř, ale nevím, jestli přitom nepoškodím nějaké důležité systémy.“

Hadrak ve snack baru odsunul stranou krabici sladkých tyčinek, kterou si prohlížel. Pokud to dokázal přeložit, seznam surovin obsahoval přísady, jejichž povahu Hadrak neznal, a kterákoliv z nich se mohla Ukázat jako toxická. Když k tomu připočtou utěsněné prilby, znamená to, že během svého pobytu zde nebudou jíst žádné terranské jídlo; budou si muset vystačit s polními zásobami uvnitř svých oděvů a s vodou z kondenzačních čističek.

Bude nepříjemné muset se čtyři dny obejít bez skutečného jídla — pokud budou tak dlouho čekat — ale ne zvlášť nebezpečné. Pokoušet se jíst neznámé jídlo nebo se snažit řídit primitivní vozidlo s vnitřním spalováním, poháněné uhlovodíkovým palivem, by bylo smrtelně lehkovážné. Všichni viděli, jak snadno a jak efektně se ty stroje dají přivést k výbuchu.

„Dobrá,“ prohlásil Hadrak. „Tak to vozidlo zničte. Nechceme, aby jím odsud nějaký Terrané uprchli.“

„Jak si přejete,“ odpověděl Bindar.

Dundat zabručel: „Proč si má tu zábavu užít sám?“ ale zmlkl, když po něm Hadrak střelil pohledem.

Venku na malém šterkovém parkovišti se Bindar rozhlédl po nepřátelích, ale žádného nespatriil. Ustoupil od terranského vozidla o několik kroků, nastavil selektor na zápalné výboje a vypálil. Mířil přitom nízkou na zád' vozidla.

Ford uspokojivě vybuchl. Bindar se usmíval, když sledoval, jak auto divoce hoří.

Pak jeho úsměv zmizel.

Bindar se nacházel dost daleko od samotného domu — přešel na vzdálenější stranu vozidla, aby prozkoumal mrtvého Terrana, a pak ještě poodstoupil, aby nestál při střelbě příliš blízko. Takže měl dobrý výhled na celou stranu

budovy a spatřil něco, co tam předtím zaručeně nebylo.

Okno ve druhém podlaží budovy bylo rozbité, na zemi pod ním ležela hromada střepů a z otvoru se houpal fialový provazec.

„Pane,“ ozval se, „zdá se, že Terrané uprchli.“ Popsal, co vidí.

„Nenapadlo vás, že se tudy dostal ven ten Terran, kterého jste našel mrtvého?“ otázal se Hadrak.

Bindar se uvolnil. „Samozřejmě, pane, to musí být ono,“ řekl. „To mě nenapadlo. Musel si jistě prorazit cestu ven a dostat se až k vozidlu. Rozbité sklo pak nejspíš přilákalo toho brouka.“

„Pravděpodobně,“ souhlasil Hadrak.

„Mám se tedy vrátit? Vozidlo bylo zneškodněno a to kvílení byl nepochybně smrtelný křik toho Terrana.“

„Neuškodí, když se podíváte do toho rozbitého okna,“ opáčil Hadrak. „Tomu mrtvému Terranovi možná pomáhali další.“

„Pane, já...“

„Dokážete vyšplhat po tom laně?“ přerušil Hadrak Bindarovy protesty.

Bindar zaváhal a pak připustil: „Ano, pane, myslím, že ano.“

„Tak to udělejte.“

Bindar si povzdechl. „Jak si přejete,“ odpověděl.

20.

TVÁŘ V OKNĚ

Obě skupinky lidí se setkaly v kuřáckém salónku.

„Díky za pomoc,“ řekl Mark a podal Budovi ruku. „Já jsem Mark Harshaw.“

Bud jeho ruku uchopil a zběžně jí potřásl; Mark se mu příliš nelíbil. Vypadal jako typický zhýčkaný student z lepší rodiny, s módním sestřihem v plavkách Speedo, nemluvě o těle, které naznačovalo, že strávil spoustu hodin v tělocvičně.

„Bud Garcia,“ opáčil. „Tohle je Marcie a ten kluk je Sid Rubens.“

„Já jsem Betsy,“ ozvala se Betsy, „a tohle je moje dcera Katie.“

„Já se jmenuji Brenda.“

„Jennifer,“ pravila malá brunetka. „A... panebože, chudák Stacy!“

Betsy pohlédla tázavě na Buda.

„V tom autě byli čtyři,“ řekl. „Jedna to nestihla.“

„Dostal ji obrovský brouk!“ vyhrkl Sid. „Křup! Překousl ji úplně vejprů!“

„Zmlkni,“ napomenula ho Katie a vlepila mu pohlavek. „To jsou její kamarádi!“

„Ty zmlkni!“ prohlásil Sid a snažil se jí ránu oplatit, ale nedosáhl jí na hlavu.

Bud se chystal zasáhnout, aby se hádka nezvrhla ve rvačku, když tu zaslechli explozi. Na okamžik všichni ztuhli.

„Do hajzlu, co bylo zase tohle?“ ozvala se Marcie.

„Stevovo auto,“ odpověděl Bud. „Neznělo to snad jako ty ostatní?“

„Hlasitěji,“ podotkla Betsy.

„Rovnou za rohem je rozbitý vokno,“ poukázal Bud.

„To by tím mohlo být,“ uznala Betsy.

„Ehm... uděláme s tím něco?“ zeptala se Jennifer a neklidně se dívala ke dveřím.

„Co můžeme dělat?“ zeptal se Bud. „Z auta je šrot. A to je špatný; doufal 'sem, že by se s ním některý z nás vrátili do civilizace.“

Chvilku trvalo, než tu informaci strávili; pak Marcie vyjekla: „Sme tu v pasti! To bylo poslední auto široko daleko!“

Bud zavrtěl hlavou. „Nemusí být poslední,“ prohlásil. Starej Gelman sbíral auta. Některý třeba 'eště můžou jezdit.“

„Kde 'sou?“ vyzvíдалa Marcie. „A proč 'si nám vo nich neřek' dřív?“

„Sou v garáži v suterénu,“ vysvětlil Bud. „A nikdo se na ně neptal. Všichni, kdo byli na prohlídce, je viděli.“

„Jo,“ přisvědčil Sid. „Měl pár starejch divnejch aut!“

„Náš Jeep je oukej,“ vmísil se do hovoru Mark. Cítil se trochu trapně, když stál s cizími lidmi ve viktoriánském šeru jenom v plavkách, ale měl za to, že musí promluvit. „Nebo aspoň byl, když jsem jej viděl naposled. Ale je tam dole na pláži mezi těmi brouky.“

„No, stejně nepočítám, že bysme někam jeli dřív než vo půlnoci,“ poznamenal Bud. „To už snad bude hmyz chrnět — a Marťani, doufám, taky.“

Jennifer se otřásla. „Vy jste tady někde viděli i Marťany?“

„Jasně,“ prohlásil Bud. „Právě proto 'sem vás tahal voknem, nepamatujete? Vepředu v přízemí je celá banda Marťanů.“

„Tak proč jsme vlastně tady uvnitř?“ dožadovala se vysvětlení Brenda.

„Tam venku 'sou velký brouci,“ objasnil Bud. „Proto 'sme tady vevnitř.“

„Ježíšikriste, raději brouci než Marťani,“ vyhrkla Jennifer.

„Opravdu?“ zeptala se Katie. „A proč?“

Mark, Jennifer a Brenda si vyměnili pohledy.

„Pověz jim to,“ vyzvala Brenda Marka.

Mark pokrčil rameny. „Nu, bylo nás deset z Toppwoodské veřejné koleje a tábořili jsme na pláži. A dneska ráno, když jsme se chtěli vrátit do města, uviděli jsme, jak přicházejí Marťané — jejich talíře střílely po všem, co bylo v dohledu.“

Celé město hořelo. A tak jsme zůstali zalezlí na pláži — jenže i tam nás přepadl jejich oddíl. Brenda, Stacy a já jsme se schovali pod nějaké deky a Jennifer také přehlédli...“

„Schovala jsem se pod několika mrtvolama,“ řekla Jennifer. „Včetně mého kluka.“

„Jo,“ přisvědčil Mark nešťastně. „Každopádně když odtáhli, vylezli jsme, rozhlédli jsme se kolem a... no, bylo to zlé. A tak jsme posbírali všechno, co jsme mohli naložit do mého Jeepu, a když jsme se dohadovali, kam máme jet, začal nás pronásledovat ten obrovský hmyz a my jsme zamířili na sever... a tady jsme.“

„A viděli jsme, jak ten cvrček zabil moji spolubydlici Stacy,“ dodala Jennifer, „ale to zdaleka nebylo tak hrozné, jako to, co Marťani dělali v Toppwoodu!“

„Hele, a jak to, že ji zabil cvrček?“ napadlo Katii. „Nežerou snad cvrčkové listy a květy a podobné věci?“

„To dítě má pravdu,“ řekla Brenda zaraženě.

„Cítila jsi někdy Stacyinu voňavku?“ zeptala se Jennifer.

Brenda na ni zírala. „Jasně,“ odpověděla. „Nalévala jí na sebe celé hektolitry, ale co to s tím má společného?“

„Já jsem si ji vždycky dobírala, že je cítit jako ta věc, co Japonci dávají do pastí na cvrčky, aby je přilákali. Ona se tomu vždycky jenom smála a říkala, že doufá, že to bude na kluky působit stejně, jako ty pasti působí na cvrčky.“ Jennifer popotáhla a nervózně se zasmála. „Myslím, že to působilo i na ty brouky.“

„Ježíšmarjá,“ vydechla Brenda. „Já se chci vykoupat!“

Bindar pohlédl vzhůru na rozbité okno a pak pozdvihl zbraň. Hadrak neřikal nic o tom, že si má vyčistit cestu, ale také neřikal, že nemá, a Bindar se na to ani nehodlal vyptávat. Jistě, může to z téhle oblasti zahnat všechny Terrany, ale to by Bindar docela přivítal. Pečlivě zamířil do otvoru v okně a zahájil palbu.

Marcie při tom zvuku padla na podlahu; Betsy popadla Katii a vrhla se s ní ke dveřím do sousední místnosti. Sid se rozhlédl, překvapený, ale ne vylekaný.

Bud se otočil a automaticky se přikrčil. Mark sehnul hlavu, ale zůstal stát. Jennifer vyjekla a padla na kolena. Brenda se přitiskla ke zdi.

„Co to, sakra, bylo?“ vyhrkla Marcie.

„Marťanská střelba,“ řekl Mark. „Už jsme ji slyšeli.“

Budovi to znělo spíš jako nízkokadenční pneumtická nýtovačka než jako střelná zbraň, ale chtěl Markovi věřit.

„Kde?“ otázal se.

„Támhle,“ ukázal Mark na dveře do hudebního salónu.

To už Bud také zjistil; nyní se stále přikrčený připlížil ke dveřím a nahlédl zpoza rámu dovnitř.

Strop hudebního salónu byl na cucky; prach a kusy omítky pokrývaly celou místnost. A sametové lano, které nechal tak neopatrně viset z okna, se hýbalo — někdo nebo něco po něm lezlo nahoru.

„Nemáš v té tašce náhodou bouchačku, co?“ zeptal se Marka.

Mark zavrtěl hlavou. „Košili, ručník, pár vietnamek a peněženku,“ řekl. „Nemám ani čisté podvlékačky.“

„V tom případě navrhuju, abysme se sakra rychle zdekovali,“ řekl suše Bud.

„Neměli bychom odvázat to lano nebo tak něco?“ zeptal se Mark, který vyhlížel zpoza rámu spolu s Budem.

Právě v tom okamžiku sevřela okenní rám vedle lana ruka v kovové rukavici.

„Dobřej nápad,“ podotkl Bud. „Až na to, že už je pozdě.“ Pak se obrátil a dal se do běhu. „Marťan!“ vykřikl, když se řítíl kuřáckým salónkem a místností, kde na sebe hleděli lední medvěd a portrét. Proběhl do další chodby.

Marcie a Jennifer se vyhrabaly na nohy a pádily za ním; Mark a Brenda se na sebe váhavě podívali.

„Když se rozdělíme, nedostane nás všechny,“ navrhla Brenda.

Mark přikývl a oba začali zkoušet dveře, až našli jedny, které se otevřely.

„Hej, a co já?“ ozval se Sid, který stál uprostřed kuřáckého salónku. Poprvé byl skutečně vyděšený. Zatím to všechno vypadalo jako hra a kolem byli stále nějací dospělí, kteří ho chránili, ale teď... teď viděl, jak ten brouk tu paní překousl vedví, začínal chápat, že Bobby je pryč a už se možná nevrátí a všichni dospělí utíkají a na něj jako by zapomněli.

„Pojď, prcku,“ řekl Mark a podržel dveře ještě několik vteřin, aby jimi Sid mohl projít.

Pak je za nimi zabouchl právě v okamžiku, kdy se ozval dunivý zvuk marťanské zbraně, hlasitěji než předtím.

Bindar se vydrápál do hudebního salónu, rychle jej přejel pohledem, ale žádné Terrany nespapřil — ale nehodlal riskovat. Zdvihl svou KA—77 a pro jistotu místnost ještě pokropil.

Okna a zrcadla se efektně roztříštila; lustr se zřítíl, ze stěn odletovaly kusy tapet a zvedla se oblaka prachu. S hlubokým křupnutím puklo violoncello. V následném chaosu Bindar přeslechl zvuk běžících nohou.

„Bindare!“ zařval Hadrak do komunikátoru. „Co se to tam nahoře děje?“

„Myslím, že jsem něco slyšel,“ odpověděl Bindar — podle pravdy. Skutečně měl za to, že při šplhání kdesi vpředu zaslechl hlasy.

„Vidíte něco?“ zajímal se Hadrak.

„Ne,“ přiznal Bindar.

„Tak se rozhlédněte kolem,“ rozkázal Hadrak.

Bindar vzdychl. „Jak si přejete,“ řekl.

Nechtělo se mu rozhlížet kolem. Nechtěl skončit jako chudák Huzi, aby mu roztříštil přilbu terranský šílenec s obrovskou sekerou.

Alespoň tady uvnitř nebyl žádný obří hmyz.

Pak si uvědomil, jak je díra v okně velká a popravil se. Alespoň tady uvnitř nemůže být žádný skutečně velký hmyz.

Udělal několik kroků a zastavil se. Opřel se o cosi, co pokládal za stůl.

Stůl vydal hlasitý, podivný zvuk a Bindar odskočil stranou a stiskl spoušť.

V nepříliš vzdálené chodbě Marcie potlačila záchvat smíchu. „Vypadá to, že ten velký zlej Mart'an právě zastřelil piáno,“ zašeptala k Jennifer.

Jennifer se lehce usmála a pak se zeptala: „Kde jsou ostatní?“

Marcie se rozhlédla a poprvé si uvědomila, že tady jsou jen oni tři. „Hej, Bude!“ zavolala.

Bud, který byl o několik stop napřed, se zastavil. „Co je?“ zeptal se.

„Kde 'sou všichni?“ položila mu otázku Marcie.

„Asi se rozprchli.“ Zamračil se. „To je špatný, že jo? Heleďte, já 'du na jižní galerii pro zbraně — vodvedeš ji zpátky do tajný místnosti?“ ukázal na Jennifer. „A všechny, který potkáš?“

„Jasně,“ řekla Marcie. „Kde to je?“

„Támhle tady,“ ukázal Bud doleva. Pak se obrátil doprava a těžkopádně se rozběhl.

„Kudy?“ optala se Marcie — ale příliš pozdě. Bud už byl pryč.

„Tajná místnost?“ podivila se Jennifer.

„Jo,“ přisvědčila Marcie. „Je nás tam zalezlejších víc.“ Přejela pohledem po dřevem obložených stěnách, zaprášených portrétech a mramorovém sloupu, na kterém spočívala busta císaře Augusta. Naprosto neměla tušení, kde je, a nezbývalo jí nic jiného, než se držet Budova pokynu.

„Tudy,“ řekla a vyrazila nalevo.

21.

LEDNÍ MEDVĚD ÚTOČÍ

„Zdá se, že jsem zničil hudební nástroj,“ přiznal Bindar, když si prohlížel spleť drátů a polámaného dřeva, která bývala klavírem.

Ve snack baru si Hadrak povzdechl. Bindar neuvedl žádné podrobnosti o tom, jaký hudební nástroj ho vyděsil.

„Mohl ten nástroj vydávat ony zvuky, které jste slyšel předtím?“ otázel se.

Bindar se té myšlenky chytil. „Myslím, že mohl, pane,“ řekl.

„Takže ve vaší blízkosti nejsou žádné známky živých Terranů?“

„Nevidím žádné, pane.“

„Můžete tedy sejít dolů a připojit se k nám,“ prohlásil Hadrak.

Bindar už chtěl přitakat, když tu zvenčí zaslechl známé bzučení přilétající vosy. Vyhlédl z okna a spatřil, jak hmyz poletuje nad zahradou a přibližuje se.

Bindara náhle přešla chuť šplhat dolů po laně, pokud měl být na dosah té hlučné obludnosti. „Pane, mohu se pokusit vrátit se k vám budovou?“ navrhl. „Třeba cestou potkám pár Terranů.“

Doufal sice, že žádné nepotká, nicméně utkat se s Terrany bylo lepší, než utkat se s vosami. Ten šílenec s dlouhou sekerou se složil o hodně rychleji než vosy, která zabila Aifa.

„Dobrá,“ souhlasil Hadrak. „Udělejte to tak.“

„Jak si přejete,“ odvětil Bindar.

Rozhlédl se po zničeném hudebním salónu. Uvědomil si, že tam napáchal spoustu škod — ne, že by to nějak vadilo. Pochyboval, že by se někdo staral o to, co se stalo s terranským blázincem, až bude planeta dobyta.

Cestou sem vyšel ze dveří, obešel roh a pak vylezl do okna. Potřebuje sejít o jedno podlaží níž a dostat se zpátky na severní stranu budovy, asi dvacet nebo třicet stop od rohu — to by ho mělo přivést zpátky do jídelničky, v níž byli soustředěni ostatní.

Nejtěžší bude sejít to jedno podlaží. Napadlo ho, že by mohl prostě prostřílet díru do podlahy, ale pomýšlení, že by měl střílet do něčeho, na čem sám stojí, se mu nelíbilo. Nebyl si jistý, jak pevná a soudržná může terranská architektura být. Měl by se nejprve porozhlédnout po nějakém schodišti nebo výtahu, rozhodl se.

Severní konec místnosti se otvíral do jakési otevřené verandy — podíval se ven na vosy a dospěl k závěru, že tuhle trasu nechce použít a z téhož důvodu ani žádnou jinou, která by vedla kolem mnoha velkých oken. Rozhodně bude lepší nějaká cesta vnitřkem.

Opatrně strčil hlavu do nejbližších dveří a našel za nimi malou předsíňku. Pokračovat mohl třemi různými směry — na sever, na jih, nebo rovnou před sebe.

Cesta na jih by ho od jeho cíle odvedla dál; rovně by se možná někam dostal, avšak rozhodl se jít na sever a zahrnul za roh do velké místnosti — temného pokoje, obestavěného vitrínami, jehož jediné osvětlení poskytovala okénka z barevného skla nad několika dveřmi.

Jedny dveře na vzdálenějším konci byly otevřené. Nacházely se ve směru, kterým beztak zamýšlel jít, a tak do nich vstoupil.

Tato místnost byla menší, avšak měla mnohem vyšší strop; nad ozdobně orámovaným otvorem u základny protější zdi, který pravděpodobně sloužil větrání, visel dosud největší pigmentový obraz, jaký Bindar dosud viděl. Zobrazoval hrozivě vyhlížejícího Terrana v podivném oděvu, který nad pasem pohodlně přiléhal, ale pod tímto místem absurdně visel dolů.

Bindar pokročil doprostřed místnosti a se zájmem si prohlédl malbu; pak se obrátil, aby hledal východ.

Tu se ozval vysoký výkřik, tak hlasitý a intenzivní, že reproduktory v Bindarově přilbě zabzučely přetížením. Bindar se otočil právě včas na to, aby postřehl, jak se na něj řítí něco obrovského a bílého. Zdvihl zbraň, ale už neměl čas vystřelit, když do něj ta mohutná bílá věc narazila a srazila ho po zádech na podlahu.

Přistál tvrdě a několik vteřin ležel omráčený; byl si matně vědom jakéhosi pohybu na jedné straně, ale nedokázal se na něj dostatečně soustředit, aby jej identifikoval.

Pak přišel zpět k sobě a zjistil, že leží na zádech a hledí do vyceněných tesáků a skelných očí jakéhosi velkého terranského zvířete. Na jeho přílbu se tiskl čenich s černou špičkou a tělo, pokryté bílou kožesinou, ho pohřbilo svou váhou.

Bindar ztuhl a čekal, že z něj ten tvor každým okamžikem strhá brnění a rozpáře mu břicho.

Obluda však neudeřila; ležela na něm naprosto nehybně a prázdně a hladově na něj shlížela.

Bindar si připomněl příběhy o dávných dnech Marsu, kdy odvážní dobrodruhové bojovali s různými, dnes již vyhynulými tvory. Vzpomněl si na pověsti o flistigrisovi, šelmě, která svou kořist lapila a pak čekala, až zemře strachy, a udeřila smrtící ranou jen tehdy, když se oběť pokoušela utéci. Vzpomněl si na legendární jedovatou kinkobu, která útočila pouze na hýbající se cíle.

Tohle velké bílé zvíře, napadlo ho, musí být jejich terranský ekvivalent. Čeká, až se pohne, a pak ho zabije.

Zůstal ležet úplně klidně.

„Jde za námi?“ otázala se Betsy, ale neohlédla se.

Katie vrhla střelhitý pohled přes rameno. „Nevidím ho,“ řekla. „Zpomal!“

Betsy váhavě zpomalila do chůze a odvažila se ohlédnout. Po Mart'anovi tam nebylo ani stopy.

„Říkala jsem ti, že schovávat se za tím ledním medvědem je pitomý nápad,“ prohlásila.

„Nic takového jsi neříkala!“ zaprotestovala překvapeně Katie.

„Ne. Máš pravdu, neříkala,“ řekla Betsy. „Promiň. Teď si myslím, že jsem to měla říci, ale máš pravdu, neříkala jsem to.“

„Pozdní prozření, co? Ale co, mami, nakonec to dopadlo dobře — dostaly jsme se pryč. Třeba jsme toho zatraceného Mart'ana dokonce zabily! Neviděla jsem ho vstávat.“

„Cha!“ zasmála se Betsy hořce. „Kdyby bylo tak snadné je zabít, Toppwood by ještě existoval!“

„No jo, tam zůstali v talířích a nevysazovali pěšáky,“ souhlasila Katie. Ohlédla se nazpět, kudy sem doběhly řadou místností, které neznala. „Co teď?“ zeptala se.

Betsy se rozhlédla. „Teď se pokusíme najít cestu zpátky do tajné místnosti,“ řekla.

„Och,“ vypravila ze sebe Katie. „A jak to uděláme? Nikdy jsme neviděly, jak tajný vchod v tomhle patře vypadá. To půjdeme celou tu cestu zpátky až do třetího patra?“

Betsy zavrtěla hlavou. „Nepoznala bych ten správný šatník, ani kdybych jej viděla. Ne, zůstaneme v tomhle poschodí a budeme hledat tajné dveře.“

„Ale mami, vždyť je nepoznáme. Právě proto se jim říká tajné!“

Betsy pokrčila rameny. „Máš lepší nápad?“

Katie chvíli přemítala a nakonec prohlásila: „Oukej, jdeme hledat tajné dveře.“

22.

BINDAR A ŠELMA

„Bindare!“ udeřil ho Hadrakův hlas. „Bindare, co se to tam nahoře děje?“

To vytrhlo Bindara z téměř hypnotického stavu, do kterého se dostal, když hleděl do skelných očí zvířete.

Velice skelných očí, uvědomil si. Od okamžiku, kdy na něm přistál, se netvor vůbec nepohnul, necukl sebou, neslntal, nemrkal...

Opatrně a nesmírně pomalým pohybem Bindar sevřel ruku na své KA—77 a zvolna zdvihl zbraň z podlahy.

Zvíře se nepohnulo.

Bindar obrátil hlaveň KA—77, až mířila přímo na tvora.

Šelma se stále nepohnula.

Bindar stiskl spoušť.

Od zbraně se zablesklo a do vzduchu nad Bindarem a tvorem vylétl gejzír pilin.

„Na mou čest...“ zamumlal Bindar. Odložil zbraň a začal se dobývat zpod těžkého zvířete.

Ta věc vážila hodně; trvalo mu minutu nebo dvě, než se zpod ní vysmekl, ale nakonec stál vedle dávno mrtvého ledního medvěda a shlížel na něj.

Protože se styděl, že mu tak dlouho trvalo poznat svůj omyl, rozstřílel hlavu medvěda na kousky, než ohlásil:

„Myslel jsem, že jsem se střetl s nepřátelským terranským dravcem, pane, ale zdá se, že je to jenom stará lovecká trofej.“

„Zaútočila na vás lovecká trofej?“ otázal se Hadrak. „Terrané ji nějak oživil?“

„Posunula se ze svého místa a spadla na mne,“ vysvětloval Bindar.

„Vypadá to, jako byste měl problémy s terranským nábytkem, Bindare,“ prohlásil Hadrak sarkasticky. „Nejdřív hudební nástroj, potom trofej... Co je na řadě dál? Zajme vás terranská spíž?“

„Někdo do ní strčil!“ namítl Bindar.

Pak mu došlo, co to znamená a co byly ty prchavé vjemy pohybu, které postřehl, když ležel pod mrtvým zvířetem.

„Terrané!“ vydechl. „Terrané se tu schovávali a shodili to na mne!“

„Zabil jste je?“ zeptal se Hadrak.

„Sotva jsem je zahlédl“ vyhrkl Bindar. „Pohybovali se příliš rychle! Museli se tu ukrývat a pak na mne tu věc shodili a utekli dřív, než jsem zjistil, co se děje!“

„Běžte za nimi,“ nařídí Hadrak. „Chci zlikvidovat každého Terrana, kterého najdeme, abychom mohli klidně spát.“

„Jak si přejete,“ odvětil Bindar. Obrátil se a snažil se rozpomenout, kde postřehl ten pohyb.

Museli projít jedněmi z těchto tří dveří, usoudil. Vybral si ty prostřední a vydal se na pozdní pronásledování.

„Tak co, prcku,“ zeptal se Mark, když nahlížel za rám dveří, „ty tady bydlíš?“

„Bydlíme v Toppwoodu,“ odpověděl Sid. „Já, máma, táta a můj brácha Bobby. Až na to, že... že Mart'ani možná Bobby-ho dostali.“ Nejistě popotáhl.

Mark a Brenda se na sebe podívali — nebo se o to spíš pokusili; místnost byla tak temná, že málem neviděli jeden druhého. „Je tvoje rodina v Toppwoodu?“ zeptala se Brenda.

„Ne. Přijeli jsme sem dneska ráno a šli jsme na prohlídku, a když jsme skončili, ten chlápek v bufetu nám řekl o útoku Mart'anů a Steve nás schoval v tajné místnosti, ale Bobby utekl a nevrátil se a já jsem chtěl vidět ty obří vosy, a tak jsme šli nahoru a já jsem uviděl vaše auto na pláži.“

„Tajná místnost?“ podivil se Mark.

„Tam je tvoje rodina?“ zeptala se Brenda.

„Máma a táta jsou v tajné místnosti,“ řekl Sid. „Nebo tam aspoň byli, když jsem šel pryč.“

„Můžeš nám ukázat, kde to je?“ vyzvídal Mark.

Sid se rozhlédl šerem. „Já nevím,“ prohlásil. „Já nevím, kde jsme.“

„My také ne,“ připustil Mark a rozhlížel se po temném, dusném pokoji, vybaveném koženými židlemi, ve kterém se právě nacházeli. „Když tě dovedeme někam, kde to poznáš, dokážeš nás zavést do té tajné místnosti?“

„Nevím,“ přiznal Sid. „Možná.“

„No tak to prostě zkusíme,“ zamumlal si pro sebe Mark. Znovu vyhlédl podél dvevního rámu.

Místnost za dveřmi byla obrovská — dveře ve skutečnosti ústily na balkón, ne na podlahu tohoto patra, a Mark viděl na protější stěně další dva balkóny v téže úrovni a jeden výš. Velkou místnost spoře osvětlovalo několik oken z barevného skla — ale i to bylo víc, než čím se mohla pyšnit místnost, v níž se právě nacházeli.

Tak velká a okázalá místnost je určitě součástí prohlídky, usoudil. Tu by měl Sid poznat.

„Pojď sem,“ řekl a pokynul rukou.

Bud potěžkal halapartnu, kterou si vybral, a párkrát se s ní na zkoušku rozmáchl. To brnění, které Mart'ani nosí, asi neprorazí, ale mohla by je srazit na zem, pomyslel si. Aspoň něco.

Pohlédl na dveře na vzdálenějším konci jižní galerie a zamračil se.

Asi by měl jít zpátky a shromáždit ostatní — nějak se rozprchli, když slyšeli přicházet toho Mart'ana, a bylo by dobré je nahnat zpátky do tajné místnosti. Většina z nich se v sidle nijak nevyzná.

Na druhou stranu ho už hodiny trápila myšlenka, co se stalo se Stevem, zda není v jedné z ložnic ve slepé chodbě hned za galerií, a tady měl příležitost to zjistit.

Zabere to jenom několik minut.

S halapartnou sevřenou oběma rukama se rozběhl po galerii a do chodby za ní.

První ložnice po obou stranách byly prázdné a zjevně nedotčené. Druhá vpravo byla také neporušená.

Závěsy na posteli s nebesy ve druhé ložnici vlevo však byly rozhrnuté a neuspořádané. To sice nemuselo znamenat víc než jen to, že Steve nechal ty dva kluky skákat po posteli, ale to průvodci dovolovat neměli a Steve se zdál být značně svědomitý. Bud svařil obočí a opatrně se blížil ke třetí ložnici nalevo.

Nejprve spatřil Mart'ana, úhledně rozloženého na perském koberci. Je mrtvý nebo spí? Všiml si, že jeho přilba je prasklá, ale nebyl si jistý, co to znamená — nevěděl, jestli Mart'ané nosí přilby kvůli dýchání nebo kvůli obraně. Pak uviděl Steva — nebo spíš to, co z něj zbylo. Takže to by byla jedna záhada vyřešená. S napřaženou halapartnou se vplížil do pokoje a pomaličku se přibližoval k Mart'anovi. Ten se nehýbal.

Bud do něj šťouchl ratištěm halapartny; ani teď se nepohnul. Bud té věci pohlédl do obličeje.

Ta tvář byla bledá a stažená, zatímco týl vypouklé hlavy se zdál být ochablý a nateklý — musela se mu srazit krev, usoudil Bud.

A to znamená, že pokud se Mart'ané podobají pozemským tvorům, je tenhle skutečně mrtvý.

Ohlédl se po Stevovi, který tam ležel v louži zčernalé krve s trčícími žebry tam, kde mívá hrudník, s halapartnou ležící na podlaze po jednom boku.

Alespoň vzal Steve jednoho toho hajzla s sebou, pomyslel si Bud.

Pak se znovu obrátil k Mart'anovi. Jeho brnění bylo nepoškozené, až na ten vrub v přilbě, od kterého se rozbíhala síť prasklin. Musel ho zabít pozemský vzduch, usoudil Bud.

Takže pozemská atmosféra je pro Mart'any jedovatá. To je užitečná informace.

Napadlo ho, zda by se tu nemohl dozvědět ještě další užitečné věci. Uvědomil si, že najít mrtvého Mart'ana za těchto okolností je fantastické štěstí; jediný další mrtvý Mart'an, kterého viděl, byl ten venku — ten, kterého žrala vosa. A k tomu se nechťel přibližovat, alespoň ne v případě, že by kolem mohly být další obří vosy. Tohoto však mohl studovat v bezpečí.

Neviděl nikde žádnou zbraň. To bylo špatné; kdyby on a další lidé měli mart'anské zbraně, nemuseli by se stále jen skrývat a utíkat a mohli by bojovat.

Kdysi tu zbraň být musela — ta, která zabila Steva. Její nepřítomnost znamenala, že Mart'an nebyl sám.

Jeden mrtvý tady, jeden mrtvý venku, jeden, co se šplhal do okna hudebního salónu — původní počet dvou Mart'anů byl očividně mylný. Ti dva, které viděl blížít se k domu, museli být jenom přední hlídka.

Přemítal, kolik jich může tedy být — ne příliš mnoho, jinak by vzali celé místo útokem.

Napadlo ho, zda by mohlo být užitečné mart'anské brnění. Věděl, že jemu by bylo malé, ale nějak by se snad využil dalo. pomyslel si, že by mohlo sedět jiným lidem v domě — například Marcii nebo Katii.

Přejel rukou po místě, kde se přilba stýkala s brněním a hledal způsob, jak ji sejmut. Ohmatal prsty prostor od hrudního krunýře až k vrcholu přilby, ale nenašel žádné otvory ani ovládací prvky. Uchopil přilbu oběma rukama a zkusil ji odšroubovat.

Nešlo to; jak se však namáhal, praskliny se rozšířily a celá horní polovina přilby mu zůstala v ruce a odhalila horní polovinu hlavy mrtvého Mart'ana.

Odhodil rozbitou přilbu stranou a opatrně se dotkl Mart'anovy hlavy.

Byla nechutně měkká.

„Bleh“ ulevil si a jeho tvář se přitom nacházela pouhých několik palců od tváře mrtvého Mart'ana.

Čtyři Mart'ané ve snack baru vyskočili.

„Co to bylo?“ vyjekl Dundat.

23.

HLASY ZA ZDÍ

„Bindare!“ zařval Hadrak, „pochází ten zvuk z vašeho okolí?“

„Ne, pane,“ odvětil Bindar okamžitě. Slyšel Terranský hlas stejně jako ostatní, ale předpokládal, že se něco děje dole; teď byl také překvapený. Zmateně se rozhlížel kolem.

Zdálo se mu, že před sebou postřehl pohyb, a teď mířil tím směrem, avšak nyní zaváhal. „Co mám dělat, pane?“ zeptal se.

„Pokud to nepřišlo z vašeho komunikátoru, tak prostě pokračujte jako dosud,“ informoval ho Hadrak.

„Jak si přejete,“ odvětil Bindar. Plížil se kupředu a pokračoval ve svém lovu.

Ve snack baru na sebe ostatní čtyři Mart'ané zmateně hleděli.

„Určitě to přišlo z komunikačního obvodu našeho družstva,“ prohlásil Di.

„A všichni, kromě Bindara, jsme tady,“ podotkl Kair. Pak dodal: „Až na Aifa a Huziho, pochopitelně.“

Náhle Hadrakovi a Dimu svítilo a o okamžik později zasáhlo osvětlení i Dundata. Kair viděl jejich obličej a poznal, že musel říci něco důležitého; zamyslel se a pak na to přišel i on.

„Který to je?“ zeptal se.

„Aifa jsem z obvodu vypoil, abychom nemuseli poslouchat, jak se vosy krmí,“ odpověděl Di.

„Takže Huzi,“ řekl Hadrak. „Jeden z těch terranských šilenců ho našel.“

Ostatní s tím ihned souhlasili, včetně označení Terrana za šilence — ten zvuk jim nepřipomínal nic, co by se dalo prohlásit za řeč.

Kair však namítl: „Můžeme si být jistí, že to není jenom nějaké zvíře?“

„Terrané jsou zvířata,“ zamumlal Di.

„Ať už ten zvuk vydalo cokoli,“ prohlásil Dundat, „myslím, že bychom to měli zabít.“

„Souhlasím,“ řekl Hadrak. „Jdeme — tudy!“ Mávl na ostatní, aby ho následovali, a vyběhl ze snack baru.

Cesta kolem průčelí domu do vstupní haly, na nádvoří a po schodech přes tu dlouhou, zbraněmi lemovanou galerii nebyla nejkratší ani nejlepší, ale byla jediná, kterou Hadrak znal, a tak se jí všichni čtyři vydali a za pochodu informovali o svých pohybech Bindara.

Bindar je ve skutečnosti neposlouchal; byl si jistý, že konečně zahnal do rohu alespoň jednoho Terrana. Slyšel ho mluvit někde ve velké místnosti přímo před sebou.

„Musí být někde tady,“ prohlásila Marcie, zatímco klepala na jednu stěnu míčovny a snažila se určit, zda zní dutě.

„Kdybych tak věděla, jak ty dveře vypadají z této strany!“

„Nevypadají snad jako dveře?“ podivila se Jennifer.

Marcie zavrtěla hlavou. „Ne, budou nák zamaskovaný. Ty, co 'sem viděla dole, vypadaly jako deska vobložení; ty ve třetím patře vypadaly jako šatník.“

„Jako ve filmu, co?“ otázala se Jennifer.

„Jo,“ odvětila Marcie.

„Takže možná něco jako otáčivá knihovna nebo zadní stěna krbu?“

„Může být,“ souhlasila Marcie. „Myslela 'sem ale, že to bylo někde tady. Sakra, kdyby nám Bud řek' něco víc!“

„Jo,“ přisvědčila Jennifer. „Hele, a co tenhle výklenek?“ ukázala na prostor pro hudebníky.

Bud se přikrčil, ztuhl a naslouchal těm podivným zvukům, které vycházely od spodní části mart'anské přilby.

Ty hlasy nebyly lidské.

Nevěděl, jak to ví, ale nepochybně věděl, že ty hlasy nejsou lidské — což znamenalo, že musí patřit Mart'anům.

Nemluví žádným jazykem, který kdy slyšel, ale byl si zcela jistý, že slyší slova.

Znělo to ošklivě. Nelíbilo se mu to.

Pak mu došlo, že slyší z vysílačky mluvit kamarády mrtvého Mart'ana, a že začali mluvit, teprve když on vydal svůj znechucený zvuk.

Vysílačka musela být celou dobu zapnutá. Museli ho slyšet. A pokud jsou Mart'ané dost chytří na to, aby postavili kosmické lodě a přepadli Zemi, určitě jsou dost chytří i na to, aby je napadlo, co slyšeli.

A to znamená, že právě teď mohou být na cestě sem, aby ten záhadný zvuk prozkoumali.

Rozmýšlet se dál by mohlo být osudné; popadl svou halapartnu a dal se na útěk. Proběhl chodbou tak rychle, že gobelíny na stěnách zaválaly; zastavil se na druhém konci a vyhlédl na jižní galerii.

Ještě je nebylo vidět, ale přesto nehodlal riskovat tuhle cestu, když jediný východ z jižní galerie byl na druhém konci šedesát stop daleko — pokud ovšem nepočítá okna, vedoucí nad jižní útesy.

Vyzkoušel dveře rotundy a zjistil, že jsou dosud odemčené, jak je zanechal, když scházeli ze třetího patra. To bylo dobré. Protáhl se jimi, zavřel je za sebou a chvíli se zdržel tím, že vytáhl z kapsy džín kruh s klíči, našel ten správný a dveře zamkl.

Pak vzhledl vnitřkem věže ke druhému a třetímu patru.

Zavrtěl hlavou. Tudy ne; tam nahoře jsou vosy a z domu tam nevede cesta ven. Obrátil pohled dolů.

Přízemí je zamořené Mart'any, ale pod nimi jsou dvě patra suterénu. Tam dole by mohl dokonce narazit na onoho legendárního Joseho, kterého nikdy neviděl. A na jednom konci prvního suterénu je garáž pro dvacet aut, kde stály klenoty sbírky veteránů Ebenezera Gelmana — spolu s oblíbeným Cadillakem vdovy Gelmanové, který k nim přidali po stařičkově smrti.

Zamířil po spirálovém schodišti dolů a halapartna se přitom míhala nad prázdným prostorem uprostřed.

„Už by měli být zpátky,“ pravila Nancy ze svého místa v jednom z obou křesel.

„Jo,“ přisvědčil Tony, zatímco scházel se schodů. Právě zkoušel dveře na střechu a zjistil, že jsou zamčené. „A myslím, že jsem předtím něco zaslechl — bouchání a hluk.“

„Všichni jsme to slyšeli,“ poznamenal Bill. „Ale teď je klid.“

„Co se tam venku děje?“ otázala se Tiffany. Vyšplhala se předtím do druhého křesla a svinula se v něm jako kočka.

Tony pokrčil rameny. „Nevím, zlato.“

Susan hlasitě vzlykla. Seděli se Stanem na podlaze pod schody a navzájem se objímali. Slunce zapadalo a v přízemí byla skoro tma. Tony, jehož zrak se ještě nepřizpůsobil po návštěvě jasnějších vyšších poschodí, je sotva rozeznával.

„Myslíte, že by je někdo měl jít hledat?“ zeptal se. „Ježíšmarjá, ne!“ vyjekla Nancy. „Tady 'sme bezpečnější a rozdělit se je ta nejhorší věc, kterou bychom mohli udělat! Proboha, lidi, to se vůbec nedíváte na hororový filmy?“

„Ne,“ odpověděl Bill.

„Já ano,“ řekla Tiffany. „Myslíš takové ty filmy, jak je banda lidí ve starém temném domě a všichni jsou v pořádku, dokud zůstanou pohromadě, ale kdykoliv se někdo trhne, tak ho příšera dostane?“

„Správně,“ přikývla Nancy. „Steve šel ven sám a nevrátil se a Bobby útek' a zabili ho...“

„A José,“ podotkla Tiffany.

„Jo, ehm, ale ten byl pryč už předtím, než 'sem sem přišla,“ řekla Nancy.

„My jsme se vrátili v pořádku, když jsme byli hledat Steva,“ poukázal Tony.

„A nás pět, když 'sme šli do snack baru,“ přisvědčila Nancy. „Jasně, parta je oukej, ale nikdo nikam nepude sám!“

„Bud a děcka nejsou sami,“ prohlásila Tiffany.

„Jo, a proto si myslím, že se 'eště vrátěj,“ řekla Nancy. „Ale nikdo jinej nikam nejde!“

Chvilku po tomto prohlášení nikdo nepromluvil; nikdo se nechtěl doopravdy hádat, nicméně v místnosti se vznášel matný pocit, že by někdo měl ohledně postrádané skupiny něco podniknout.

Pak se ozval Tony. „Ježíšmarjá, tady je tma,“ a přepnul stojací lampu — dosud byla nastavená na nejnižší ze tří stupňů výkonu a vydávala jen o málo víc než kalné žhnutí. Nyní jasně osvětlila celé přízemí tajné místnosti.

Stan a Susan polekaně vzhledli.

„Nebude to vidět ven špehýrkami?“ optala se Tiffany.

Tony, vylekaný tím nápadem, se obrátil. „Jo, to by asi mohlo,“ řekl. „Tak je zavřeme.“ Přešel místnost, natáhl se přes Rubensovy a zatáhl malý posuvný panel.

„A co když bude světlo vidět škvírami nebo tak?“ zeptala se Tiffany.

„Ježíšmarjá, Tiff,“ prohlásil Tony, „já tady nebudu sedět celou noc potmě!“

„Myslím, že pan Gelman na to myslel,“ řekl Bill.

„A co když ne?“ ozvala se Susan. „Kde je Sid? Proč se nevrátil? On je všechno, co mi zůstalo!“

Stan se na ni při těch slovech podíval.

„Neslyšeli 'ste něco?“ zeptala se Nancy.

Ostatní se otočili a hleděli na ni.

„Já jsem...“

„Ssst!“

Nastalo ticho, jak všichni napjatě poslouchali.

„Něco slyším,“ řekl Bill. „Tam nahoře.“ Ukázal do prvního patra.“

„Náký t'ukání,“ přisvědčila Nancy. „A zní to blízko.“

„Možná potrubí,“ zamumlal Tony.

„Já se podívám,“ prohlásil Bill a jal se stoupat po schodech.

„Neotvírejte dveře!“ zavolala za ním Nancy.

„Ale co když se vrací ostatní?“ otázala se Tiffany.

„A co když nás hledají Mart'ani?“ vrátila otázku Nancy.

Bill zaváhal, pohlédl dolů na obě ženy a pak zpět na dveře do mičovny.

„Někdo klepe na stěnu,“ řekl tlumeně, „ale ne na správném místě — jsou kus stranou.“ Ukázal doleva.

„Mart'ani!“ zašeptala Nancy nahlas. „Bud ví, kde 'sou dveře!“

„Opravdu?“ otázal se Tony. „Jste si tím jistá? Nebyl s námi na prohlídce.“

„Kdysi tady pracoval,“ odsekla Nancy.

„Ale to bylo před lety, ne?“ odpověděl Tony. „Možná, že zapomněl. To se přece lidem stává.“

„A Bud s nimi možná ani není,“ poznamenal Bill. „Kdo s ním ještě šel? To děvče, její matka a vaše kamarádka — ty na prohlídce nebyly a nikdy tu nepracovaly. A Sid je ještě dítě; ten si také nemusí pamatovat, kde ty dveře jsou.“

„Bud je s ním,“ trvala na svém Nancy.

„A co když není?“ přel se Bill. „Mohli se rozdělit nebo Buda chytli Mart'ani a ostatní utekli.“

Nancy se zamračila.

„To klepání se blíží,“ řekl Bill.

„A co když to 'sou Mart'ani?“ nemínala ustoupit Nancy.

Bill přikývl. „Může být,“ připustil. Vytáhl pistoli a odjistil ji. Pak se naklonil ke dveřím a přiložil na ně ucho.

Na druhé straně Marcie a Jennifer systematicky postupovaly výklenkem.

„Myslím, že 'sem něco zaslechla,“ řekla Marcie. „Nějaký hlasy někde.“

Přestaly klepat, aby naslouchaly.

Na druhé straně panelu se Bill poněkud uvolnil.

„Slyším je,“ oznámil. „Ženský hlas, který mluví anglicky. Mohla by to být ta vaše kamarádka Marcie.“

„Může to být mart'anský trik,“ zamumlala Nancy, ale ani jí samé to neznělo přesvědčivě.

Bill se usmál a sáhl po západce.

Marcie a Jennifer byly asi tři stopy od tajného panelu a Bill ještě neuvolnil západku, když Bindar, který chvíli předtím vstoupil do míčovny a nyní přejížděl pohledem různá zákoutí a výklenky, spatřil obě ženy a zahájil palbu.

První výstřel úhledně s'tal Marcii; Jennifer měla čas jedinkrát vykřiknout, než ji druhý zasáhl do ramene. Zásah jí otřásl natolik, že přestala křičet; klopýtla, lapala po dechu a snažila se uniknout. Třetí výstřel roztříštil obložení stěny nad její hlavou.

Bill se instinktivně stáhl, jakmile zaslechl střelbu mart'anské zbraně; byl dost daleko, když dřevo těsně vedle dveří vybuchlo asi pět stop nad úrovní odpočívadla.

Při čtvrté ráně Bindara konečně napadlo zamířit níž; blesk zasáhl Jennifer těsně pod žebra. Padla na podlahu a svíjela se; na leštěné dřevo podlahy se řinula krev.

Bindar sklonil zbraň a přiblížil se s úmyslem ještě jednou vystřelit, aby Terrana zbavil trápení — ale tu ztuhl.

Jeho třetí rána probila díru do stěny — a tím otvorem se nyní linulo ven teplé žluté světlo. „Všechna čest, pane,“ řekl do komunikátoru, „myslím, že jsem našel...“

Pak otvor opět ztemněl — ne proto, že by světlo zhaslo, nýbrž proto, že jej blokovala hlava a ruka Terrana. Bindar začal zdvíhat svou KA—77.

Zazněl ostrý třesk a Bindar ucítil, jak kolem něj velmi vysokou rychlostí prolétl jakýsi projektil. Terran má zbraň!

Bindar se vrhl stranou.

Bill zaklel; prvním výstřelem minul a Mart'ana varoval.

Zajímalo ho, kolik jich tam ještě je. Viděl jenom jednoho, ale v míčovně bylo šero a bylo zde několik zcela temných zákoutí a kromě toho tou malou dírou toho mnoho neviděl. Světlo zezadu mu také příliš nepomáhalo.

Potřebuje nějakou výhodu — možná by mohl Mart'any nějak překvapit...

Ti dosud neví, kde jsou tajné dveře. To může být důležité. Kdyby ty dveře znenadání prudce otevřel...

Riskl bleskový pohled prostřeleným otvorem.

Mart'an nebyl v dohledu.

Bill však měl za to, že někde zaslechl výstřel z mart'anské zbraně — někde nepříliš blízko, ale stále ještě v domě.

Ten, který prostřelil tuhle díru, se tak daleko dostat nemohl. Musí být dosud někde poblízku.

„Pane, zlikvidoval jsem dva Terrany,“ ohlásil Bindar, když se octl bezpečně za rohem, mimo dohled onoho otvoru ve stěně. „Zdá se ovšem, že jsem objevil skryté místo, kde se schovává ještě nejméně jeden, ozbrojený terranskou projektilovou zbraní. Žádám o pokyny.“

„My máme zrovna práci, Bindare,“ odpověděl Hadrak. „Prostě toho Terrana oddělte, jak to půjde.“

„Jak si přejete,“ řekl Bindar nešťastně. Odvážil se letmého pohledu za roh.

Terrana v otvoru nebylo vidět. Bindar se rychle prosmýkl kolem rohu do palebného postavení.

24.

KREVNÁ SCHODECH

„Páni, tady to někdo úplně přeoral!“ vyjekl Sid, když se podíval dolů přes zábradlí balkónu.

„Taky mám ten pocit,“ souhlasil Mark. Potěšilo ho, že Sid tu místnost poznal, i když se tak změnila.

Neviděl sice, jak vypadala, když byla v pořádku, nicméně ten chaos dole vznikl zjevně velice nedávno. Truhlíky s palmami byly převržené, všude roztroušená hlína, obrazy strhané ze stěn; většina přízemí od vchodu do dvou třetin délky místnosti byla vyrabovaná prakticky dohola.

A všechno, co bylo takto získáno, bylo nahromaděno na velké kupě, která zakrývala vchodové dveře — podstavce i sochy, obrazy, koberce, vytrhané rostliny, vyprázdňené truhlíky a květináče, židle, stolky, věšáky a dokonce i stojan na deštníky ze sloní nohy byly naházené jedno přes druhé na hromadu sedm stop vysokou a deset stop silnou, která tvořila barikádu v přední části místnosti.

Co Mark netušil, bylo, proč tohle někdo udělal. Co bylo tam venku, že si to vynutilo takovéhle obranné zařízení? Mart'ané?

„Tohle udělali tví lidé?“ zeptal se Mark. Sid se na něj zmateně podíval. „Kdo?“ podivil se.

„Lidé, se kterými jsi tady,“ vysvětloval Mark. „Ti, které hledáme.“

„Moji rodiče? Ne, samozřejmě že ne!“ „Tak kdo?“

Sid pokrčil rameny. „Možná Mart'ani.“ „Proč by to dělali?“ podivil se Mark. „Aby sem nelezl hmyz,“ nadhodila Brenda. „Ale vždyť ten hmyz sami vyrobili!“ namítl Mark. „Jedna vosa zabila Mart'ana,“ ozval se Sid. „Viděli jsme to. No, teda, viděli jsme jednoho mrtvého, neviděli jsme, jak se to stalo, jako když ten brouk překousl tu paní.“

„Zmlkni, prcku,“ řekla Brenda a obličej se jí při té připomínce Stacyiny smrti stáhl. Obrátila se k Markovi. „Vidíš? Aby sem nelezl hmyz.“

„Oukej, udělali to Mart'ani, aby zadrželi hmyz. Kde tedy jsou?“

„Já nevím,“ řekl Sid.

Mark si povzdychl. „Oukej, kam tedy půjdeme my.“ „Do tajné místnosti, je to tak, ne?“ zeptal se Sid. „Správně,“ odpověděla Brenda. „A kde je?“ Sid se zamračil a rozhlížel se kolem. „Nevím, kde je na tomhle patře,“ řekl. „Nahore ve druhém patře je za knihovnou, dole je za tajným panelem a ve třetím patře je skříň na šaty.“

Mark a Brenda se na sebe podívali. „Ona je víc než jen na jednom patře?“ otázala se Brenda.

„Jo, jsou v ní schody,“ odvětil Sid. „Jde od přízemí až na střechu.“

„Ty tomu věříš?“ zeptala se Brenda. Mark pokrčil rameny. „Kdo ví?“

„Oukej, takže můžeme jít buď do přízemí nebo do druhého patra,“ shrnula to Brenda. „Kudy to máme zkusit?“

„Myslím, že na Mart’any spíš narazíme v přízemí,“ usoudil Mark. Obrátil se k Sidovi. „Dokážeš najít tu knihovnu ve druhém patře?“ „Já nevím,“ řekl Sid. „Můžeš to zkusit?“ otázala se Brenda. „Jasně,“ odpověděl Sid. Všichni tři společně zamířili ke schodům u zadní stěny místnosti a vyšli na balkón ve druhém patře. Pak začali nahlížet do dveří.

Když obešli celý balkón a prohlédli všech devatero dveří, Mark se zeptal: „Tak které to jsou?“ „Nevím,“ odpověděl Sid. „Nepamatuju si to.“ Mark chvíli stál a tiše v duchu zuřil. Pak řekl: „Myslíš, že by sis vzpomněl, kde jsou v přízemí?“ „Nevím,“ řekl Sid. „Sakra...“ spustil Mark.

„Hele, uklidni se,“ prohlásila Brenda. „Vždyť je to jen dítě!“

Mark ještě chvíličku vřel a pak řekl: „Jo, oukej, je to jen dítě. A teď, dítě, přemýšlej — kde je ta tajná místnost?“ „Támhle na té straně,“ ukázal Sid k jedné stěně místnosti. „No, aspoň něco,“ zavrčel Mark. „Myslíš si, že bys ji dokázal v přízemí najít?“ „Zkusím to,“ řekl Sid. „Tak jdeme,“ prohlásil Mark.

Sid se rozběhl ke schodům, zatímco Mark a Brenda vykročili klidněji.

„Hele, podívej se na tohle,“ zachichotala se Brenda a ukázala na jednu ze soch, kterou měli.

Mark se podíval. Socha byla bronzová a stála na vrcholu dřevěného sloupu. Zobrazovala satyra — anatomicky přesně — a to velice roztouženého satyra. Mark jej však ve slábnoucím světle sotva rozeznával; slunce zapadalo a okna z barevného skla stále temněla.

„Jo, jo,“ utrousil. „Pojď, ať nám ten kluk neuteče příliš daleko.“ Vzal Brendu za ruku a táhl ji ke schodům. Sid už byl v půli cesty z prvního patra do přízemí. S Hadrakem v čele vyšla čtveřice Mart’anů z příjímacího salónu. Vydali se zabít Terrana, který se odvážil pošpinit Huziho pozůstatky, avšak Hadraka také poněkud znepokojovalo hlášení od Bindara, které končilo v půli věty. „Všechna čest, pane, myslím, že jsem našel...“ začal Bindar. Pak prostě zmlkl. Hadrak by byl rád věděl, co Bindara přerušilo. Nedíval se tedy po svém okolí tak pečlivě jako

obvykle. Di jako druhý v řadě se tak soustředil na hledání cesty k jejich cíli, že to nakonec byl Kair na třetí pozici, který si všiml chlapce na schodech.

„Hej, podívejte!“ ozval se.

Dundat vypálil první a jeho rána vyrvala kus Sidova boku a odhodila chlapce stranou. Di ho zasáhl přímo do hlavy a ani Hadrak, ani Kair se už neobtěžovali ke střelbě přidávat.

Z balkónu ve druhém patře vylétla bronzová socha a minula Hadraka jen o několik palců. Švihl hlavní zbraně vzhůru, ale neviděl žádný cíl.

Právě v tom okamžiku se z komunikátoru ozval Bindarův hlas.

„Pane, zlikvidoval jsem dva Terrany,“ hlásil. „Zdá se ovšem, že jsem objevil skryté místo, kde se schovává ještě nejméně jeden, ozbrojený terranskou projektilovou zbraní. Žádám o pokyny.“

„My máme zrovna práci, Bindare,“ odpověděl Hadrak, kterému se u nohou roztrhla další socha, tentokrát sádrová. „Prostě toho Terrana oddělte, jak to půjde.“

„Jak si přejete,“ odpověděl Bindar. Neznělo to nijak šťastně, jenže Hadrak neměl čas o tom uvažovat.

„Netrefila jsi je,“ řekl Mark a táhl Brendu pryč, zatímco ona tápala kolem sebe po něčem, co by po nich mohla ještě hodit. „A i kdybys je zasáhla, jejich brnění by je nejspíš ochránilo.“

„Oni odstřelili toho kluka!“ vzpírala se Brenda.

„A nás nejspíš odstřelí také, jestli odsud nevypadneme! Pojď!“ Zatáhl silněji a Brenda se váhavě podvolila. Ztratili se z dohledu v temné chodbě.

25.

PŘESTŘELKA

Když Billova pistole třeskla, všichni v tajné místnosti sebou trhli; hlasité prásknutí jim připadalo děsivější než hlubší a ne tak důvěrně známé dunění mart’anské zbraně. Stan a Susan se přikrčili hlouběji z dohledu ve výklenku pod schody; Tiffany prudce sklouzla z křesla a po čtyřech hledala úkryt.

Naopak Nancy vyskočila na nohy a hledala nějakou zbraň. Nakonec popadla za jednu nohu čajový stolec.

Tony zareagoval ještě extrémněji; vyběhl do půli schodů, tam ztuhl a čekal na příležitost, aby mohl pomoci.

Bill Tonyho zahlédl a máváním rukou ho zaháněl nazpět dolů, avšak Tony to ignoroval a zůstal na místě.

Bill sáhl po západce a připravil se, že rozrazí dveře a zasype kulkami míčovnu — ještě mu zbylo deset nábojů a doufal, že to bude stačit.

Než však mohl něco podniknout, stěna explodovala dovnitř.

Bindar si to promyslel. Jestliže výboj určený proti osobám dokázal prorazit ve stěně desetipalcovou díru, co udělá demoliční výboj z KA—77? Cvakl selektorem a zahájil palbu.

Ukázalo se, že demoliční výboj z KA—77 dokáže proměnit několik čtverečních yardů dřevěného obložení v ohořelé třísky. Bindar spatřil Terrana, přikrčeného na jedné straně nově zvětšeného otvoru, v potrhaném obleku a krvácejícího z tuctu menších ran.

Pečlivě zamířil a znovu vypálil.

Bill zaklel a jednou rukou přejel po cárech svého zakrváceného saka, zatímco druhou namířil pistoli, když tu dveře explodovaly a roztrhaly ho na kousky.

Pistole odlétla a s rachotem poskakovala po schodech dolů, kde ji sebral Tony.

Tiffany zaječela.

Bindar se usmál. Viděl, jak zbraň upadla. I kdyby Terran nebyl dočista mrtvý, byl odzbrojený.

Ten vysoký výkřik znamená, že tam uvnitř je naživu ještě alespoň jeden, ale Bindar si byl docela jistý, že to byl spíš výkřik hrůzy než bojový pokřik. Našel celé hnízdo Terranů, o tom není pochyb, ovšem zdá se, že má převahu.

Opatrně se blížil k zejícímu otvoru ve stěně. Viděl další stěny místnosti, kterou jeho střelba odhalila a schodiště směřující nahoru — neviděl žádné Terrany, ale ten, který křičel, bude nejspíš o patro výš, na vrcholku těch schodů. Zdálo se, že ze stěny na této straně nezůstalo dost, aby se za ní ještě někdo mohl skrýt.

A Terran, který na něj vystřelil, vyhlížel nepochybně jako mrtvý — všude byla červená kapalina, kterou mají coby krev, a kusy jeho těla byly vytrhané.

Přistoupil k otvoru, nahnul se dovnitř a s připravenou KA—77 pohlédl nahoru.

Podívat se dolů ho nenapadlo; nenapadlo ho, že schody mohou běžet oběma směry. Tonyho uviděl, až když bylo pozdě.

První střela prorazila velký otvor do Bindarovy přilby a škrábla ho na líci, a když se obrátil, zasáhla ho druhá do oka.

Jak umíral, prsty se mu křečovitě sevřely a KA—77 naposledy vystřelila, než se složil přes práh zničených tajných dveří. Ten poslední výstřel zasáhl Tonyho do pravého ramene a prodral se oděvem, masem i kostí.

„Tony!“ zaječela Tiffany, když Tony pozpátku vrávorál po schodech a na jejich úpatí se zhroutil. Vydrápala se na nohy a vrhla se k němu.

Nancy vykroutila pistoli z Tonyho bezvládné ruky, vyřítla se po schodech nahoru, vykopla z Marťanových rukou zbraň a rozhlédla se po míčovně po dalších nepřátelech.

Neviděla nikoho. Míčovna byla tichá, temná a klidná.

Prolezla rozbitou stěnou a pátrala po dalších Marťanech, ale nespátřila po nich ani stopy.

Nakonec se uvolnila; ten Marťan musel být sám. Obrátila se a zamířila zpátky do trosek tajné místnosti.

Tehdy si poprvé všimla dvou těl ve výklenku.

To bezhlavě poznala ihned podle oblečení, dříve než opodál postřehla Marciinu hlavu.

„Panebože!“ zamumlala a oči ji náhle začaly pálit. Pak se podívala na druhé tělo s ustřeleným bokem.

Byla to jakási cizí dívka v bikinách.

„Kdo je, sakra, tohle?“ položila Nancy otázku nahlas, ačkoliv poblíž nikdo nebyl.

„Nancy!“ volal někdo. „Pomoc!“

Nancy proběhla otvorem s připravenou pistolí a očekávala, že uvidí, jak se Marťané derou dovnitř druhými dveřmi, ale uvnitř se nic nezměnilo — Billovo tělo leželo na odpočívadle v prvním patře a na něm ležel mrtvý Marťan, Tony ležel na úpatí schodů s hlavou v Tiffanyině klínu a Stan a Susan se krčili pod schodištěm.

„Co je?“ zeptala se a spěšně se rozhlížela.

„Pojď dolů!“ křičela Tiffany. „Tony vykřváčí! Ovládáš první pomoc?“

Nancy chvilíčku zírala a pak se zaklením seběhla po schodech. Měla dosud za to, že Tony je už mrtvý!

Spěšně prohlédla Tonyho rameno a zjistila, že Tiffany utrhl část své už tak krátké sukně, aby jej použila na improvizovaný obvaz — ale zranění bylo příliš těžké; Marťanův výstřel nepropálil do Tonyho ramene díru, nýbrž je roztrhal na kusy. Místy vyčnívaly ven úlomky kostí a trosky jeho drahého obleku pokrývaly krvavé cáry masa.

Tony zakašlal. „Už je pozdě,“ vypravil ze sebe. „Určitě mám proražené plíce.“ Z úst mu při těch slovech vyprýštila krev,

„Och, Tony!“ zakvílela Tiffany.

„Poslyš, Tiff, musím ti něco povědět,“ pokračoval Tony.

„Co je, Tony?“ zeptala se Tiffany a naklonila se k němu. Nancy v rozpacích ustoupila, neboť očekávala, že Tony řekne Tiffany, že ji miluje.

„Já ve skutečnosti nejsem gangster,“ prohlásil Tony.

„Cože?“ zazíraly na něj Tiffany i Nancy.

„Jsem účetním v pojišťovně,“ přiznal se Tony. „Nejnudnější práce na celém světě. Ale vypadám jako Ital a mám italské jméno, takže jsem se tak oblékal a mluvil... dostal jsem tak taková děvčata, že bys mi to nikdy nevěřila. Vyneslo mi to tebe, Tiff... jak jinak by účetní vůbec přišel k takovému děvčeti, jako jsi ty?“

Tiffany a Nancy byly příliš ohromené, než aby mohly mluvit.

„Stálo to za to,“ zašeptal Tony.

Potom umřel.

26.

VHLUBINÁCH

Bud cvakl vypínačem a chodbu zalilo světlo. K nějakému komfortu to příliš nepřispívalo; stěny byly z holého kamene. Alespoň však viděl, že tu nečihají žádní Marťané. Vlastně v této části sídla nikdy dřív nebyl; ačkoliv je mohl během doby, kdy tu byl zaměstnán jako průvodce, do jisté míry sám prozkoumat, nezašel do všech koutů a zákoutí domu. O obě patra suterénu se příliš nezajímal.

Výjezd z garáže se otevíral na rampu, která po samém okraji útesu vedla k parkovišti; Bud věděl, že se nachází na

tomto rohu budovy. A věděl, jak se k ní má dostat trasou prohlídky, která vedla přes kuchyni dolů, kolem skladišť do haly a odtud do garáže a pak zpět do haly a do velkého sálu, ten zabíral většinu k moři obrácené strany přízemí a prvního patra a tuctem gotických oken z něj byl pohádkový výhled na moře.

Bud počítal s tím, že najít cestu mezi sklepeními bude snadné. Teď viděl, že se mýlil. Východ z rotundy ústil do chodby, která mířila kolmo ke směru, kterým chtěl jít.

Alespoň fungovala světla; elektřina stále proudila. Bud na to nechtěl ani pomyslet, neboť se bál, že dodávka elektřiny ustane a oni všichni zůstanou potmě. Na druhou stranu, není snad dobré znamení, že to trvá tak dlouho? Podle logiky by dodávka elektřiny měla vypadnout téměř ihned po mart'anském útoku, ne? Není snad standardním válečným postupem vyřadit elektrárny?

Nu, nikdo ovšem neví, jaký je standardní válečný postup Mart'anů. Skutečnost, že elektrická rozvodná síť stále funguje, však pravděpodobně znamená, že lidská civilizace ještě není úplně zničená.

To byla povzbuzující zpráva; kdyby se dokázal dostat z Gelmanova sídla a uniknout hmyzu, mohl by najít nějaké relativně bezpečné místo, které stále ještě ovládají Pozemšťané.

Kdyby nyní elektřina vypadla, bylo by to opravdu deprimující, nemluvě o tom, že by je to nechalo potmě bez baterek a dokonce i bez svíček.

Měl by někde nějakou svíčku sebrat, napadlo ho. Na různých místech jich po sídle byly roztroušeny stovky na nástěnných i stojacích svícních. A v místnosti průvodců jsou baterky, pro případ přerušení dodávky proudu — ale když v tom koutě domu byl naposledy, hemžilo se to tam Mart'any. Prozatím světla fungovala a Bud doufal, že to vydrží.

Halapartnu nesl v jedné ruce a držel ji asi ve dvou třetinách délky ratiště s čepelí před sebou. V takové poloze nebyla pohodově, ale dala se dobře nést a do ničeho nevrážela. V chodbě ostatně ani nebylo místo na rozmáchnutí.

V této části nebyly žádné dveře, což bylo překvapivé. Ve většině domu byly na všech možných místech dveře vedoucí do pokojů, do chodeb, ke schodištím, do komor... Zde se však jediné dveře nacházely na druhém konci padesát stop dlouhého průchodu.

A když k nim došel, zjistil, že jsou zamčené, stejně jako byly ty v rotundě. Nevle zkoušel jeden klíč po druhém, až jeden konečně cvakl a zámek povolil.

Bud otočil knoflíkem, začal dveře otevírat a pak náhle ztuhl.

Uslyšel hlas.

Pozorně naslouchal. Nerozeznával slova, ani v tom hlase nepoznával hlas nikoho, koho by znal, ale něco na něm znělo povědomě a za chvíli se zorientoval.

Byl to hlas hlasatele. Za dvěma měl někdo puštěné rádio nebo televizi.

Bud si pomyslel, že to s největší pravděpodobností znamená, že za dveřmi je spíš člověk než Mart'an — možná José. Zvolna zatlačil na dveře, otevřel je a nahlédl dovnitř.

Nikdy tu místnost dříve neviděl, ale ihned ji poznal podle popisu. Právě našel krytý bazén.

I ten, podobně jako rotunda, byl uzavřen, protože jej pokládali za nebezpečný pro turisty — bazén byl vypuštěn v roce 1943 a od té doby se nepoužíval; pochybovalo se, zda by ještě vůbec udržel vodu. Stará paní Gelmanová si nechtěla přidělovat starosti s tím, že by do nádrže padaly děti turistů. Kromě toho začaly dlaždicemi obložené stěny stářím oprýskávat a ona nechtěla, aby náhodně uvolněná dlaždice spadla některému návštěvníkovi na hlavu.

K tomu pak přispívala obava, že by choulostivější návštěvníky mohla pohoršovat mozaika na severní stěně, zobrazující dovádějící nahé nymfy a mořské panny,

Bazén sám se vlastně nacházel ve spodním patře suterénu, avšak Bud se dostal na ochoz nad jižním koncem dvoupatrové plovárny a nyní studoval situaci.

Támhle je ta proslulá mozaika — ve skutečnosti docela krotká, napadlo Buda — vyschlá nádrž a rozbité dlaždice — jak si Bud všiml, pocházely některé ze stropu a některé ze stěn.

A na dně nádrže seděl kdosi, kdo musel být určitě José, obklopený naskládanými krabicemi, přikrývkami a zahradnickým nářadím. Ležel svinutý na jedné přikrývce a poslouchal tranzistorák.

Bud neviděl dobře podrobnosti, protože Josému zde nesvítla žádná světla — pokud tu vůbec bylo elektrické osvětlení, čímž si Bud nebyl jistý. Řadou okének vysoko v jižní stěně nad Budovou hlavou sem dopadalo slábnoucí denní světlo.

„José!“ zavolal Bud. „Seš to ty?“

Mladík v nádrži prudce otočil hlavu a obrátil pozornost od tranzistoráku k okolním stínům.

„Kdo je tam?“ křikl v odpověď.

„Menuju se Bud Garcia,“ odpověděl Bud. „Dostal 'sem se sem potom, co 'si sešel dolů.“

„Co tu chceš, člověče?“

„Nic,“ prohlásil Bud. „Jenom 'sem dolů západ', abych utek' Mart'anům.“

José vyskočil. „Nahore jsou Mart'ani?“

„Jo,“ přisvědčil Bud.

„Jdou sem dolů?“ Josému se zlomil hlas.

„Pokud vím, tak ne.“

José se maličko uvolnil.

„Hele, možná bysme se spolu měli poradit,“ navrhl Bud. „Třeba vymyslíme nákej způsob, jak se dostat pryč.“

„Já nejdu nikam,“ prohlásil José. „Poslouchám rádio, člověče. Venku je to zlý. Říkej', že Mart'ani srovnávají' se zemí celý město — Boston a Washington...“

„Tady to taky nejní nic moc,“ odsekl Bud. „Musím ti říct, že nahore je už mrtvej Steve, jedno z děcek vod turistů a teď

už možná i další lidi.“

„Ježíšmarjá,“ řekl José. „Tak přestaň hulákat. Pojď sem dolů, abysme si mohli promluvit. A zavři ty dveře.“
Bud zaváhal, pak přešel ke schodům na opačném konci ochozu a pustil se po nich dolů.

27.

POCHOD DO BITVY

„Budeme je pronásledovat, pane?“ otázal se Di a vzhlížel k nyní prázdnému balkónu ve druhém patře.

„A co ten, který našel Huziho pozůstatky?“ zeptal se Kair.

„Možná bychom se mohli rozdělit,“ navrhl Dundat.

„Ne,“ prohlásil Hadrak. „Nebudeme se rozdělovat, když víme, že tu jsou nepřátelé, kteří jsou schopní nám nachystat léčku.“ Zamračil se. „Kolik těch zpropadených tvorů tady vůbec je? Bindar hlásil, že nějaké našel. Bindare! Ohlaste se!“ Všichni čtyři vyčkávali. Pak si Di s Dundatem vyměnili ustarané pohledy.

„Říkal, že jeden z nich je ozbrojený,“ připomněl Dundat.

„Já vím,“ řekl Hadrak. Hleděl na drobnou mrtvolu na schodišti. „Jeden tady, jeden venku a jeden s tou sekerou a Bindar říkal, že zneškodnil dva — zabili jsme jich přinejmenším pět a hmyz dostal šestého. Pak jsme viděli ještě jednoho nebo dva tam nahoře a Bindar viděl ještě aspoň jednoho a pak je tady ten, kterého jsme slyšeli...“

„Celkem nejméně devět, pane,“ konstatoval Di. „A může jich tu být víc. Ta stavba je velká.“

„Příliš velká,“ řekl Hadrak. „I když nás ještě bylo sedm, byla příliš velká, než abychom ji mohli prohledat. Teď je to naprosto nemožné. Pokud se s Terrany máme náležitě vypořádat a zůstat tady v bezpečí až do doby, kdy nás vyzvednou, potřebujeme vědět, kolik jich zde je a kde jsou.“

„Možná bychom zde neměli zůstat,“ mnil Kair. „možná bychom se měli vydat na sever...“

„A jak projdeme kolem toho hmyzu?“ zdůraznil Hadrak. „Musíme tady zůstat.“

„Kdybychom měli vozidlo, třeba bychom mu ujeli,“ nevzdával se Kair.

„Nebo bychom mohli vozidlo obrnit,“ dodal Di. „A kde nějaké vozidlo vezmeme? Pokud jste na to už náhodou zapomněli, všechna jsme zničili!“ odsekl Hadrak zlostně.

„Mohli jsme nějaké přehlédnout,“ řekl Kair. „Terrané jich podle všeho mají spoustu, a jestliže zde bylo devět Terranů a my jsme zničili jenom pět vozidel...“

„A i kdybychom nějaké našli, jak bychom je řídili?“ otázal se Hadrak. „Vzpomínáte si, co říkal Bindar, když prozkoumával to poslední?“

Kair chvíli přemýšlel a pak prohlásil: „Kdybychom zajali Terrana, mohl by nám to vozidlo řídit, než bychom ho zabili.“

„Je to jistá možnost,“ připustil Hadrak nevrle. „Ale jak nějakého zajmeme? Kdykoliv je zahlédneme, ti tvorové bojují, a my je pak musíme zabít.“ „Jednoho už jsme zajali,“ namítl Di. „To je pravda,“ přiznal Hadrak. „Dobrá, tak se podíváme, jestli se nám nějakého podaří zajmout živého a vyslechnout.“

„Jak si přejete. Kudy půjdeme?“

Hadrak vzhlédl k balkónům, pak se podíval ke dveřím na nádvoří a nakonec směrem, odkud bylo naposledy slyšet Bindara. Terran, který objevil Huziho tělo, už měl spoustu času na útěk; ti ve druhém patře jsou v pohotovosti; a Bindar může být stále naživu, ale neschopný komunikovat. Mohou ho najít pomocí polohového majáku, zabudovaného v jeho brnění.

„První patro,“ řekl. „Tudy. Di, zapněte skener. Najdeme Bindara — a ten úkryt, který odhalil.“

Tiffany zvedla marťanskou zbraň a potěškala ji. Byla těžká, třebaže ne tak těžká, jak vypadala. Byla jí cizí, avšak tvarem se natolik podobala obvyklým střelným zbraním, že Tiffany neměla pochyb o tom, jak ji má držet nebo kterým směrem ji má namířit. A spouštěcí knoflík byl umístěn natolik stejně jako u pozemských zbraní, že si byla bezpečně jistá, k čemu slouží.

„Vy bastardi jste zabili Tonyho,“ oslovila mrtvého Marťana. „Za to zaplatíte!“ Stiskla spoušť.

Výstřel rozmetl Marťanovu hlavu na atomy a prorazil velkou díru do podlahy.

„Fiha, Tiffany,“ ozvala se Nancy. „Bacha s tou hračkou!“ „Co tam, děvčata, nahoře děláte?“ zajímal se ze spodního podlaží Stan.

Nancy zamávala automatickou 9mm pistolí; Tiffany pozvedla marťanský paprskomet. Podívaly se na sebe a divoce se usmály ve vzájemném porozumění.

„Deme natrhnout prdel nějakému Marťanovi,“ prohlásila Nancy. „Dete někdo s náma?“

Stan je obě přejel pohledem — silně nalíčenou blondýnku s velkým poprsím v roztrhané minisukni a buclatou brunetu v těsných džínách a černé kožené bundě, obě držící nabitou zbraň. Pohlédl na mrtvá těla — muž a Marťan na odpočívadle nahoře, muž, dříve považovaný za gangstera, na úpatí schodů. Zavrtěl hlavou. „Ne, díky,“ řekl tiše.

„Naserte si,“ pokrčila Nancy rameny. Pak prolezla dírou do míčovny a byla pryč. Tiffany zmizela v těsném závěsu za ní. „Co se děje?“ ozvala se Susan zpod schodiště. „Co to bylo za hluk a za záblesky? Co se stalo?“ Ukázala na otvor, který Tiffany prostřelila do podlahy. „Co se tu sta/o?“ „To se dá dost těžko vysvětlit, miláčku,“ řekl Stan. „Dá se bezpečně vylézt?“ „Já... myslím, že ano.“ Susan se zvedla a vyšla zpod schodů. Zarazila se, když spatřila Tonyho. „Je mrtvý?“ zeptala se a přitiskla si ruku na ústa.

„Myslím, že je, drahá,“ odpověděl Stan. „Tihle také.“ Ukázal nahoru na schody.

„Panebože! I vyhrkla Susan, když spatřila tu spoušť v prvním patře. Pak s rozhlédla kolem.

„Kde jsou všichni?“ otázala se.
„No, támhleto je pan Edwards,“ objasnil Stan, „a ty dvě mladé dámy právě odešly.“
„Takže jsme tu sami?“
„Obávám se, že ano.“
„Ale to... to je nepřijatelné, Stanley! Tady není bezpečno!“
„Nikde není bezpečno, Susan.“
„Nikde nemůže být hůř, než tady! Ty nestvůry zabily našeho syna, Stanley, a teď zabily i toho příjemného pana Edwardse a toho hrozného Tonyho... Musíme se odtud dostat.“
„Jak? A co Sid a ostatní?“
„Co myslíš tím 'jak'? Prostě vypadneme.“
„Mart'ani vyhodili naše auto do povětří, zlato.“
„Tak půjdeme pěšky. Někam, kde najdeme pomoc, to nemůže být tak daleko.“
„Do Toppwoodu je to patnáct mil.“
Susan po těch slovech zaváhala. „Patnáct?“
„Asi tak.“
Susan mohutně vzdychla. „No, co se dá dělat, Stanley — prostě budeme muset jít patnáct mil.“
„A co ty obří vosy?“
Ukázala na střešní okno. „Venku se stmívá, Stane,“ upozornila ho. „Vosy v noci nelétají. Ale musíme se dostat do Toppwoodu před rozedněním, takže čím dříve vyrazíme, tím lépe. Otevři dveře a půjdeme.“
Stan váhavě zamířil ke dveřím v přízemí. „Já nevím, zlato,“ řekl. „Ti Mart'ani prý jsou přímo u dveří, kterými jsme přišli. A co Sid?“
„Sid už měl dávno být zpátky,“ prohlásila Susan.
„Ano, to měl,“ souhlasil Stan.
„Těžko můžeme doufat, že ho v takhle velkém domě najdeme, ne? A nemůžeme tu okolkovat věčně. Buď s ním někdo je a on bude v pořádku, než se sem budeme moci vrátit s policií nebo s Národní gardou nebo s někým, nebo, přiznejme si to, Stane, už může být mrtvý zrovna jako Bobby.“
„Myslíš?“ otázal se Stan.
„Doufám, že ne, ale musíme být realisté!“ Máchl rukou směrem k mrtvým. „Jen se podívej na tohle!“
„Neměli bychom... já nevím...“
„Měli bychom zachránit sebe, Stane, a až budeme bezpečně venku z téhle pasti, můžeme přivést pomoc a vrátit se pro chlapce.“
„Dobrá,“ řekl Stan, „ale mě pořád znepokojují ti Mart'ané. Mohou hlídat dveře...“
„Tak vylezeme oknem,“ prohlásila Susan. „Máš pravdu, dveře asi budou hlídat. Otevři ten panel!“
Stan přikývl a zalomcoval západkou.
Potřeboval na to několik pokusů; dosud s ní nezacházel a nedíval se dobře, když to Steve předváděl. Nakonec se mu však podařilo otevřít a oba vykročili do opuštěné chodby za dveřmi.
„Je tma,“ zašeptal Stan.
„Samozřejmě,“ odpověděla polohlasem Susan. „A to je také dobře — Mart'ani budou mít těžší nás zpozorovat.“
O tom se s ní Stan nepřel. „Kudy?“ otázal se.
Susan napínala zrak do šera a potom ukázala. „Tudy,“ řekla. „Do kuchyně. Nad dřezu jsou tam velká okna, kterými můžeme vylézt ven a pak to stříhneme přes zahradu do lesa.“
Stan sotva rozeznával její ukazováček, ale když Susan vykročila, šel za ní.

28.

VNOČNÍ KUCHYNI

„Nu, když už nic jiného, máme alespoň lepší skóre,“ poznamenal Dundat, který obhlížel čtyři mrtvé Terrany.
„Kde je jeho zbraň?“ zeptal se Kair, když hleděl na to, co zůstalo z Bindara.
„Je pryč,“ řekl Di. „Terrané ji museli sebrat.“
„Bylo jich víc?“ otázal se Dundat a vzhlédl. Čtveřice Mart'anů na své cestě k tomuto „hnízdu“, které objevil Bindar, nepotkali žádného živého Terrana; přišli sem téměř přímým směrem ze vstupní haly, a než došli do míčovny, neviděli cestou nic než šeré neobydlené místnosti, plné bizarních terranských artefaktů.
„Zřejmě,“ potvrdil Hadrak. Dosud si prohlížel tuto zvláštní vysokou a úzkou místnost se schody, střešním oknem, podivnými a abnormálními dveřmi a svítící stojací lampou, avšak nyní se obrátil k Dundatovi a máchl směrem k roztroušeným tělům. „Jestliže ti čtyři jsou na místech, kde padli, kdo zabil Bindara?“
„Tenhle,“ ukázal Kair na Tonyho. „Jeho zranění jsou smrtelná, ale ne bezprostředně. Než jim podlehl, mohl Bindara snadno zastřelit.“
„A kde jsou tedy zbraně?“ pravil Di jako ozvěna Kairovy otázky.
„A kdo střílel Bindara jeho vlastní zbraní?“ poukázal Kair. „Výbuch, který zasáhl jeho hlavu, pocházel z demoličního výboje, vypáleného nejméně minutu nebo dvě po smrti; koagulace tkání je zřetelně posmrtná. Ten mrtvý Terran mohl Bindara zabít, ale pochybuji, že by vypálil i tu poslední ránu, a i kdyby, zbraň by zůstala zde. Takže Terranů bylo víc. A teď jsou navíc ozbrojení.“
„Už byli ozbrojení,“ podotkl Hadrak. „To nám Bindar ohlásil, než zemřel.“
„Ano, ale teď mají jednu z našich zbraní,“ zdůraznil Di. „Myslím, že KA—77 je určitě výkonnější než cokoliv, co měli

předtím.“

„Museli odejít tímto otvorem,“ řekl Dundat a ukázal na dokořán otevřený panel na spodním podlaží. Stan a Susan se jej za sebou neobtěžovali zavřít.

„Budeme je pronásledovat, pane?“ zeptal se Di.

„Ano,“ přikývl Hadrak. „Pojďte.“ Vyrázil v čele po schodech dolů.

Tiffany cvakla vypínačem a lustry ožily a zaplavily velkou vstupní halu světlem.

Nedorazily sem přímou cestou; Nancy tuhle část domu ještě vůbec neviděla a Tiffany ji prošla jen jednou při ranní prohlídce. Tiffany se držela trasy prohlídky, jak nejlépe si na ni dokázala vzpomenout, z míčovny do vstupní haly — třebaže prohlídka vedla opačným směrem. Zahrnovalo to zamířit na jih na nádvoří, tam dolů po schodech a pak přízemím zpátky na sever do domu.

Z toho důvodu se minuly s Mart'any, kteří šli naopak.

Obě ženy zamrkaly; stály ve dveřích se zbraněmi namířenými do místnosti a připravenými ke střelbě — ale nebylo na co mířit. Nebyli tam žádní Mart'ané; místnost byla ve skutečnosti zbavená vší své změti soch a nábytku, takže v ní nezůstalo mnoho ničeho.

„Kde jsou?“ zajímala se Tiffany.

„Nevím,“ odpověděla Nancy a vyhlížela zpoza dveřního rámu na schody a horní balkóny. „Hele, co...“ Vstoupila dovnitř a opatrně se rozhlížela po Mart'anech, ale žádné neviděla, až se dostala dost daleko, aby spatřila to, co leželo na schodech.

Tělo malého Sida bylo tak poničené, že jí chvilku trvalo, než ho poznala, ale kdo jiný by to mohl být?

„Hnusný vrahouni!“ procedila Tiffany mezi zuby.

Našly halu opuštěnou, nicméně zde byla spousta důkazů, že tu Mart'ané byli, jako barikáda ve vchodu, rozbité sochy a žalostná mrtvolka pohozená na schodech.

„Chudák kluk,“ řekla Nancy.

„Kam šli?“ uvažovala Tiffany. „Byli tady, zabili ho — a kam potom šli?“

„Předtím nás sledovali do snack baru,“ řekla Nancy. „Třeba tam někdy 'eště 'sou. Jak se tam vodsad' dostaneme?“

„Jéžíš,“ prohlásila Tiffany. „Já nevím... chci říci, že to bylo v podstatě na opačném konci prohlídky.“ Pak se rozzářila.

„Poslyš, nemohly bychom prostě vyjít hlavním vchodem a pak se vrátit vchodem pro turisty? Tak přijdeme přímo ke snack baru!“

Nancy přešla očima barikádu. „Řekla bych, že se mi přes tohle drápat nechce,“ prohlásila. „Možná bysme mohly zůstat vevnitř a držet se přední strany baráku.“

„To by mohlo vyjít,“ souhlasila Tiffany. „Pojď!“

S Tiffany v čele vyrazily ke dveřím do přijímacího salónu.

Stan klečel na dlaždicemi obloženém kuchyňském pultu a lomcoval okenní západkou, ale nedokázal s ní hnout.

„Je zaseklá,“ řekl. „Možná bychom mohli rozbít okno.“

„Ne,“ odmítla Susan a nervózně se rozhlížela. Část její dřívější sebejistoty se vytratila. „Mart'ani by to mohli uslyšet. Co kdybychom našli šroubovák nebo něco, čím by se ta západka dala vypáčit?“

Stan se rozhlédl po neosvětlené kuchyni. „Najít něco?“ otázal se. „Nevidím tu vůbec nic. Kdybychom třeba rozsvítili...“

„Mart'ani mohou být venku a uvidět to,“ namítla Susan. „Všechna tahle okna...“

Stan pohlédl na řadu oken, která poskytovala tu trochu světla, kterou měli k dispozici. „No, kvůli nim jsme tady,“ řekl.

„Podívej se do zásuvek,“ navrhla Susan a hned se podle své vlastní rady zařídila a vytáhla nejbližší.

Zásuvka byla naprosto prázdná — nezůstal v ní ani papír na vyložení. Zkoušela další a další a Stan slezl z pultu a přidal se k ní.

„Nic,“ prohlásila Susan. „Jsou vybrané!“

„Tak tohle neudělali Mart'ani,“ podotkl Stan. „To museli být Gelmanovi, když tenhle dům vyklízeli a připravovali pro turisty. Asi nechtěli, aby do kuchyňského nářadí lezly děti.“

„Třeba přece jen někde něco zapomněli,“ zadoufala Susan. „V kredencích nebo ve špižárnách.“ „Možná,“ připustil Stan a zašilhal do šera. „Podíváme se,“ zamířila Susan k jednomu z několika dveří. Stan si povzdechl a následoval ji.

Za prvními dveřmi, které Susan vyzkoušela, se nacházela zcela prázdná spíž; druhé vedly do chladicího boxu, který byl očividně celé roky nepoužívaný. Stan našel schody do sklepa a malý nákladní výtah. Všude bylo jako vymetené.

Susan se otočila ke Stanovi, aby se ho zeptala, jestli něco našel, a spatřila nad staříčkým plynovým sporákem věšák plný litinových pánví. „A co támhleto?“ ukázala. „Co?“ otázal se Stan, který její ruku neviděl. Susan řekla: „Tamty pánev nad sporákem!“ Stan se obrátil a málem se uhodil o jednu z půl tuctu pánví do hlavy. Šňal pánev a potěžkal ji.

„No, kdyby všechno ostatní selhalo, bude se s ní skvěle vytloukat sklo,“ prohlásil. „Nemohl bys držadlem vypáčit západku?“ „Možná,“ připustil Stan. Podržel pánev v jedné ruce a druhou ohmatával konec držadla. „Mohu to zkusit.“ Zamířil k pultu.

Susan si stoupla za něj a dychtivě přihlížela, ačkoliv z toho, jak páčí západku, toho mnoho vidět nemohla.

„Ta potvora je těžká,“ zamumlal, když se pokoušel pánev manipulovat.

Už se skoro chtěl vzdát, když se téměř zázrakem díra na konci držadla, určená k zavěšování, zachytila za páčku, kterou se západka ovládala.

„Teď už to půjde!“ prohlásil. Zabral, používaje pánev jako páčidlo.

Západka cvakla a uvolnila se.

„A je to!“ řekl spokojeně. „Podrž to.“ Podal pánev dolů Susan.

Ta ji uchopila a s pánví v ruce se dívala, jak Stan s oknem zápasí.

To se nechtělo hnout, ale oba slyšeli praskání a Stan viděl, jak se ve škvíře mezi pevným a výsuvným rámem odlupuje barva.

„Už to bude,“ hekal. „Už to...“

Pak se kdesi za nimi rozsvítilo světlo, vlévalo svou zlatou zář dovnitř otevřenými dveřmi a řadou oken vysoko ve vnitřní stěně kuchyně.

Stan a Susan ztuhli.

Pak světlo opět zhaslo.

„Co...“ promluvila Susan.

Světlo se znovu rozsvítilo.

„Kdo si to hraje?“ otázala se Susan.

„Mart'ani!“ vyhrkl Stanley. „Schovej se!“

„Nemůžeš otevřít to okno?“

„Nestihl bych to včas! Schovej se!“ Slezl spěšně z pultu a vrhl se do jedné otevřených dveří.

Také Susan se k jednomu rozběhla, a pak se zastavila, když zjistila, že se málem schovala do mrazicího boxu. Slyšela už příliš mnoho historek o dětech, nešťastnou náhodou zavřených do nepoužívaných mrazicích boxů, než aby jej použila jako úkryt.

Když Tenzif Kair vešel dovnitř, ještě stála s litinovou pánví v ruce u otevřených dveří, váhala a snažila se vymyslet něco lepšího.

29.

POMSTA SPOLEČNICE

Když Hadrak zahrnul za roh chodby, položil ruku na stěnu a ucítil malý výstupek. Překvapeně se zastavil a přejel po něm rukou v kovové rukavici.

Výstupek se pohnul. Na třech různých místech na stropě chodby se rozsvítila světla a ozářila holé bílé zdi, rozryté v místech, která před několika hodinami Bindar zasáhl při své střelbě nazdařbůh. „A,“ řekl Hadrak s pohledem upřeným na vypínač, na který narazil. „Aha.“ Zhasl a opět rozsvítil. „Jednoduché osvětlovací zařízení,“ oznámil a vzhledl k zařízením na stropě. „Velmi dobře.“

„Pane, neupozorní to Terrany na naši přítomnost?“ staral se Di.

„Ano,“ přikývl Hadrak. „Nejdřív jsem to spustil neúmyslně.“

„Neměl byste to tedy raději vypnout?“

„Ne,“ prohlásil Hadrak. „Už se stalo a já bych raději neplýtvat zásobou energie v bateriích na naše noktovizory.“ Přejel pohledem chodbu a poznal dveře vedoucí do snack baru. Pak se ohlédl směrem, odkud přišli, na tajný panel, kterým vyšli z „hnízda“.

„Tak takhle nám předtím utekli,“ řekl. „Aha.“ Uvažoval nad několika cestami, kterými mohli prchající Terrané pokračovat z místa, kde nyní jeho oddíl stál. Pohlédl na širokou škvíru pode dveřmi na jednom konci chodby a skleněné tabule, vsazené nad nimi do otvorů ve zdi, a na dva postranní průchody; světlo mohlo proniknout do všech těchto míst a Terrany vyplašit. Takže téměř jistě už uprchli — ale neuškodí se o tom ubezpečit.

„Di, zkontrolujte 'snack bar',“ nařídil. „Dundate, vy se podívejte do téhle chodby, Kair zkontroluje tamtu místnost. Já se vydám tudy. Jen se tam rychle rozhlédněte a hned se vraťte zpátky — a buďte opatrní; pamatujte, že jeden z Terranů má zbraň.“

„Jak si přejete,“ odvětili ostatní téměř jednohlasně. Pak se všichni čtyři rozptýlili.

A Tenzif Kair vstoupil do kuchyně.

Susan věděla, že to není dost dobrý úkryt, ale nezbyval jí čas; jak se Mart'an blížil, přikrčila se za dveře mrazicího boxu — ne dovnitř boxu, nýbrž z druhé strany.

To bylo poprvé. Co viděla zblízka živého Mart'ana, ale jeho vzhled ji nezajímal; krčila se co nejdál a snažila se zůstat mimo jeho dohled.

Nedokázala ovšem odolat, aby po něm nepokukovala kolem okraje dveří.

Otáčel svou přerostlou hlavou v té velké průhledné přilbě sem a tam a zkoumal kuchyni — a zároveň otáčel hlavní své velké, fantasticky vyhlížející zbraně. Nahlédl do spížírní a pak do prázdného mrazicího boxu.

Pak uchopil okraj dveří boxu a zatáhl za ně. Ve vteřině bude hledět přímo na ni.

Susan zachvátla panikou; zaječela a velkým obloukem se rozmáchla pánví po Mart'anově průhledné přilbě. Litina zazvonila a něco zapraštělo. Překvapený Mart'an pozpátku zavrával.

Susan se ze svého úkrytu vyřítla jako smřšť, odstrčila Mart'ana dozadu, čímž ho nanovo vyvedla z rovnováhy, strčila do něj znovu a nakonec ho mohutným nárazem odhodila do mrazicího boxu, kam vlétl s divoce mávajícíma rukama i nohama a dopadl naplocho na záda. Přistál s kovovým zařínčením. Susan zabouchla dveře mrazicího boxu a vrhla zděšený pohled na dveře, jimiž Mart'an vešel. Slyšela nezvyklé hlasy a krok okovaných nohou — ta nestvůra měla společníky, kteří slyšeli ruch a přicházeli se podívat!

Rozběhla se přes kuchyni, vydrápala se na pult, mávla pánví jako baseballovou pálkou a vyrazila okno; teď už tajnost nebyla k ničemu!

Bušila pánví sem a tam, aby otloukla zbylé trčící střepy a otvor zvětšila, a pak se jím vrhla ven. Přistála na dlážděném

chodníku, zvedla se a rozběhla se do tmy před sebou.

Hadrak zaslechl zaječení a prudce se otočil. Další terranský tíšňový výkřik! Jeden z mužů něco našel!

Rozběhl se zpět do chodby s připravenou KA—77. „Di! Dundate! Kaire! Hlášení!“ „Já jsem nic nenašel, pane,“ ozval se Dunadat. „Nic tady není, pane,“ oznámil Di. „Máme se znovu seskupit?“

„Všichni se vraťte!“ zařval Hadrak. O chvíli později se Di vynořil ze snack baru a Dundat vyběhl z chodby od jídelny. Tři Mart'ané se v chodbě málem srazili — zato Kaira nebylo nikde vidět. Pak zaslechl zvuk tříštíciho se skla. „Támhle uvnitř!“ vykřikl Hadrak. Všichni tři se s napraženými zbraněmi vřítli do kuchyně.

Kair nevěděl, co ho zasáhlo; prováděl právě zběžnou prohlídku místnosti a nahlížel za otevřené dveře, když náhle cosi neuvěřitelnou silou udeřilo do jeho přilby — cítil ten dopad na ramenou a slyšel, jak přilba praskla. Jeho noktovizor okamžitě vypověděl službu a zanechal ho napůl slepého a vyvedeného z rovnováhy a pak do něj opakovaně vrážel nějaký terranský berserk, zatlačil ho do téhle maličké místnosti s kovovými stěnami, lemovanými prázdnými drátěnými přihrádkami a srazil ho na zem.

Posadil se a zatápal v naprosté tmě. Slyšel předtím, jak jeho přilba praská! Hadrak cosi křičel do komunikátoru a signál špatně pronikal kovovými stěnami, avšak Kair si toho nevšímal; měl důležitější zájmy. Pokud ihned nezaplatuje praskliny, jedovatá atmosféra Země ho zabije. Představoval si, že už cítí její štiplavý pach.

Našel svou zdravotnickou soupravu a po hmatu z ní vytáhl aplikátor rychloobvazu ve spreji. Ohmatal praskliny v přilbě, jak dokázal za daných okolností nejopatrněji, aby nějakým tlakem poškození ještě nezhoršil.

Našel místo, kde povrch přilby nebyl hladký a začal rozstříkovat rychloobvaz. Přál si přitom, aby viděl na to, co dělá. Když si byl jakž takž jistý, že udělal všechno, co mohl, a zásoba rychloobvazu začala docházet, odložil aplikátor — a zjistil, že někde upustil zbraň.

Zaúpěl. Teď mají KA—77 dva Terrané!

Hadrak přelétl pohledem místnost a zmateně se zarazil. Tenzifa Kaira nebylo nikde vidět. Ani žádného Terrana. Okno bylo vyražené, ale to nevysvětlovalo Kairovu nepřítomnost.

„Podívejte!“ zvolal Di.

Hadrak se ohlédl a spatřil Kairovu zbraň ležet na dlaždicích podlahy u zavřených dveří. Zamračil se.

Kdyby Terrané Kaira překvapili a zabili nebo odzbrojili, jistě by zbraň odnesli s sebou! Pohlédl na rozbité okno. Že by je rozbil nějaký ten obří hmyz a Kaira chytil?

Ale ten terranský tíšňový výkřik zaslechl dřív, než se ozvalo řinčení skla.

„Zvedněte to,“ nařídil Hadrak a Dundat si pospíšil KA—77 zdvihnout.

V tom okamžiku Hadrak zaslechl v komunikátoru tiché zaúpění.

„Kaire?“ ozval se. „Kde jste?“

„Jsem zavřený v malé temné místnůstce,“ odpověděl Kair. „Hned vedle té velké místnosti, kterou jste mě poslal prověřit.“

„Tyhle dveře,“ ukázal Di.

„Otevřete je,“ poručil Hadrak.

Dundat poslechl a všichni tři našli Kaira, jak sedí na podlaze mrazicího boxu s přední částí přilby úplně pokrytou čímsi bílým a neprůhledným.

V téže okamžiku zaslechl odkudsi zvenku zpoza rozbitého okna tlumený, vzdálený výkřik, který náhle ustal. Tři stojící Mart'ané si vyměnili pohledy.

„Zvětšení členovci,“ konstatoval Dundat.

Ostatní přikývli.

„Nejsou tady,“ oznámila Tiffany, když otevřela dveře temného, opuštěného snack baru. „Sssst,“ sykla Nancy. Tiffany se k ní vzrušeně obrátila. „Proč?“ zeptala se. „Co je?“

„Podívej se na druhý dveřel!“ řekla Nancy a ukázala na škvíru pod nimi. Tiffany spatřila světlo a rozsvítilo se jí. Ona i Nancy se na sebe podívaly.

„Třeba je překvapíme,“ zauvažovala Tiffany. „Esli to 'sou vopravdu Mart'ani,“ podotkla Nancy. „Může to bejt Bud, nebo Rubensovi nebo někdo jinej.“

„Nebo to mohou být Mart'ani,“ prohlásila Tiffany paličatě. „Proč by se sem někdo jiný vracel?“

„Já nevím. Já jenom říkám, abys nestřílela, dokaváde nebudeš mít jasno.“

„Oukej, oukej!“ zaváhala Tiffany. „Jsi připravená?“

Nancy zkontrolovala pistoli — v zásobníku zbývalo šest ran. To by mělo stačit, pomyslela si.

„Jo,“ řekla. „Deme!“

Bok po boku se vrhly s namířenými zbraněmi do osvětlené chodby — a zjistily, že je prázdná.

„Sakra!“ zaklela polohlasem Tiffany.

Tu zaslechl tlumený, vzdálený výkřik, který náhle ustal.

„Sss!“ ukázala Nancy k otevřeným dveřím kuchyně — ten výkřik bylo slyšet odtamtud.

Tiffany přikývla.

Obě se tiše plížily ke kuchyňským dveřím.

„Co to je za neřádstvo?“ otázal se Dundat, když Di jemně seškrabával měkkou hmotu, která pokrývala Kairovu přilbu.

„Rychloobvaz,“ vysvětloval Kair. „Moje přilba praskla a byla tma — udělal jsem, co jsem mohl.“

„Udělal jsi to dobře,“ pochválil ho Di. „Jenom tě musíme trochu očistit, abys viděl.“

Hadrak přenechal čištění ostatním, přešel k rozbitému oknu a vyhlédl jím ven.

„Zajímalo by mne, jestli terranský hmyz po setmění spí,“ poznamenal. „Soudě podle toho výkřiku by to vypadalo, že ne.“

Dundat se ohlédl po Hadrakovi, pak udělal krok k němu a řekl: „Neměli bychom to prověřit? Samozřejmě ve vši opatrnosti.“

Hadrak se obrátil, aby odpověděl, právě včas na to, aby spatřil, jak se ve vchodu objevili dva Terrané.

„Pozor!“ zařval a sáhl po zbraní.

Tiffany a Nancy se dopustily té chyby, že si obě vybraly jeden cíl — ten nejnápadnější, Mart'ana uprostřed místnosti. Kulka ráže 9 mm se odrazila od Dundatova pancíře zlomek vteřiny předtím, než jeho brnění rozdrtil výstřel z mart'anské zbraně a roztrhl Dundata vejprůl.

Di a Kair se při zřetelném třesku demoličního výboje přikřčili. Di upustil nástroj, kterým oškrabával Kairovu přilbu, a popadl zbraň.

Hadrak neměl čas na přemýšlení; vypálil na první cíl, který se mu naskytl a až pozdě si uvědomil, že si vybral toho méně nebezpečného Terrana. Jeho výstřel pronikl Nancyiným krkem a šíjí, poněkud stranou, utrl jí polovinu spodní čelisti a rozstříkl krev a tkáň po chodbě za ní. Vypalující účinek výboje zabránil větší spršce krve, přesto byl následek pustošivý a téměř okamžitě smrtící. Nancy se zřítíla na podlahu, a když dopadla, byla už mrtvá.

Hadrak však viděl, jak se hlaveň ukořistěná KA—77 stáčí přímo k němu. Hleděl na ni, zatímco čas jako by se deformoval a zpomaloval; když se snažil zacílit svou zbraň, aby vypálil první, svaly mu vypověděly službu.

Pak Tiffany stiskla spouštěcí knoflík.

Nestalo se nic.

Hadrak i Tiffany zírali na její zbraň a žádný z nich zprvu nechápal, co se děje.

„Do hajzlu!“ zařvala Tiffany.

A Hadrak pochopil.

Terran používal demoliční výboje. KA—77 jich víc neměla. A to ubohé, hloupé a ignorantské stvoření nevědělo, jak se ovládá selektor.

Di!“ vykřikl Hadrak. „Chyťte ho! Došly mu výboje!“

Tiffany stále zápolila se zbraní a snažila se ji přimět k činnosti, když ji Di a Kair chytily každý z jedné strany.

Mart'ané opět získali živého zajatce, aby ho mohli vyslechnout.

30.

ÚTĚK?

Stan se vrhl do nejbližších dveří, a až když narazil holeněmi do spodního okraje, uvědomil si, že míří do nákladního výtahu.

Směr však nezměnil; byl to stejně dobrý úkryt jako každý jiný. Vecpal se do malé kabinky a přitáhl za sebou dveře — alespoň tak daleko, jak to šlo; na vnitřní straně dveří nebyla klika, a tak je nemohl zavřít úplně. Doufal, že jej zbylou, asi palec širokou škvírou nebude vidět.

Kabinka výtahu byla stísněná a nepohodlná, ale snažil se nevšimnout si toho. Zaslechl zaječení své ženy a pak sérii žuchnutí a úderů, které vyvrcholily třeskem rozbitého skla — a potom zvuk okovaných nohou a nepozemských hlasů.

Mart'ané jsou v kuchyni. O tom se nedalo pochybovat.

Napadlo ho, co se stalo se Susan. Utekla? Nevěděl.

Výtah byl příšerně nepohodlný; Stan se zavrtěl, ale příliš to nepomohlo.

Dveře nebyly dovřeně, a tak vysunul ruku, aby se zachytil, když bude měnit polohu.

Jeho prst stiskl tlačítko, zabudované do zdi vedle výtahu.

Výtah sebou trhl a začal sjíždět dolů.

Stana se nejprve zmocnila panika a sáhl po dveřích — ale právě v tom okamžiku začali Mart'ané křičet a něco zaburácelo, jako když vybuchne bomba, a Stan usoudil, že zmizet z kuchyně jakýmkoliv způsobem, včetně jízdy nákladním výtahem do sklepa, je skvělý nápad.

Poslední jiskřička světla zmizela a Stan se propadl do naprosté tmy.

Jízda se zdála trvat celé hodiny, avšak nakonec výtah s trhnutím zastavil. Stan hmatl po dveřích a našel je, ale nedokázal je otevřít. Několik minut s nimi zápasil a po celou dobu měl pocit, že se zadusí, jestli se mu nepodaří dostat se brzy ven, až konečně objeví, že se vysouvají nahoru.

Vysunul je a zaslechl cvaknout západku; vydrápal se ven a ztěžka přistál na tvrdé chladné podlaze, kde zůstal potmě ležet, dýchal zhluboka a cítil, jak se mu svaly uvolňují.

Když se konečně cítil trochu klidnější a přešla ho ztuhlost z toho, jak se tísnil v malém prostoru, posadil se.

Nevídal zhora nic. Podle hmatu seděl na betonové podlaze, ale nacházel se v naprosté temnotě a tichu. Podle pocitu, jakým na něj působil vzduch, usoudil, že není ve velké místnosti.

Jeho žena je pryč a možná i mrtvá. Jeden syn je mrtvý určitě, druhý pravděpodobně. Je odkázán sám na sebe.

Věděl, že by se měl cítit otřesený a zaplavený žalem, avšak ve skutečnosti cítil úlevu; pro jednu nemusí nést odpovědnost za rodinu. Může se postarat sám o sebe a dělat, co uzná za vhodné, aniž by se musel starat o to, co si myslí Susan.

Nyní však neměl ponětí, co chce vlastně udělat. Po chvíli pokrčil rameny, vstal a začal opatrně tápat pryč.

Susan běžela bezhlavě přes zahradu a těžce oddechovala. Noc byla zatím bezměsíčná, ale hvězdy svítily jasně a daleko na jihu zalévala oblohu slabá oranžová záře, takže zhruba viděla, kudy jde.

Ve vzdálené zdi spatřila něco, co vypadalo jako otevřená branka, a zamířila k ní — a náhle s plesknutím narazila do čehosi, co připomínalo popínavé rostliny nebo tenké větve. Snažila se tím protlačit, ale ruce a nohy se jí k tomu lepily, a čím víc s tím zápasila, tím víc se do toho zamotávala.

„Co to, sakra, je?“ vyhrkla neadresně. Obrátila se, aby se podívala, kde je a co ji to chytilo, a zjistila, že se dívá na ožvlou noční mŕu — okrouhlou černou hlavu s osmi lesklýma složenýma očima. Začala ječet.

Pavouk jí ovinul hlavu smotkem pavučiny, který jí ucpal ústa lepkavým hedvábím a umlčel její křik.

Brenda kopla do sežehnutých pilin a prohlásila: „Může mi někdo říci, co tady dělá ten lední medvěd a kdo mu ustřelil hlavu?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Mark. Nedíval se na medvědivy pozůstatky, nýbrž dveřmi do sousední místnosti.

Beznadějně ztracení se potloukali po domě několik minut a občas vyšli nebo sešli o poschodí výš nebo níž. Nejdřív si mysleli, že Marťané jsou těsně za nimi, ale když nepostřehli žádné známky pronásledování, postupně se uklidnili a dovolili si riskovat i rozsvícení elektrických světel.

Vylekali se, když Brenda stiskla poslední vypínač a na podlaze místnosti, do níž právě vstoupili, našli ležet ohromného vycpaného ledního medvěda s dírou v hrudi a zničenou hlavou, takže z něho krvácelo velké množství pilin.

Mark se nyní díval do vedlejší místnosti. „Myslím, že to tu poznávám,“ řekl.

Brenda vzhledla.

„Jsme skoro na místě, kudy jsme se dostali dovnitř,“ vysvětloval Mark. „Těmito dveřmi a doprava a tam je, myslím, rozbité okno.“

Brenda překročila medvědí hlavu a přešla k Markovi, aby mu nahlédla přes rameno.

„Řekla bych, že máš pravdu,“ prohlásila.

Chvilku tam oba stáli a pozorovali kuřácký salónek. Pak se ozval Mark: „Víš co, Brendo? Myslím, že je načase odtud vypadnout.“

„Můžeš mi to vysvětlit?“ otázala se.

„Myslím tím, že bychom měli odejít,“ řekl Mark. „Přišli jsme sem, abychom utekli obřimu hmyzu. A teď už je venku tma a vosy v noci nelátají, ne? Většina hmyzu v noci nevylézá. Vsadím se, že písečné blechy už jsou pryč. A tady není právě bezpečno, když tu Marťani odstřelují každého, koho najdou. Já si myslím, že bychom měli seběhnout dolů na pláž, vrátit se k Jeepu a odjet někam jinam.“

„Hm,“ ozvala se Brenda.

„Já to tak udělám,“ prohlásil Mark. „Jdeš se mnou?“ „A co ostatní? Co Jennifer?“ optala se Brenda. Mark zaváhal. „No, můžeme jim poslat pomoc, jakmile se dostaneme zpátky do civilizace,“ řekl. „Jestli ještě nějaká civilizace existuje“ zapochovala Brenda.

„Máš snad lepší nápad? Chceš strávit zbytek života tím, že se budeš plížit tímhle místem a vyhýbat se Marťanům, dokud neumřeme hladu?“

„Ne,“ připustila Brenda.

Mark to vzal jako souhlas. „Tak pojď,“ vyzval ji.

Vedl ji kuřáckým salónkem a za roh do hudebního salónu. Tam se vydal napříč místností.

Brenda se zastavila ve dveřích, rozhlédla se a pak ztuhla. „Marku!“ zavolala chraptivým šepotem.

Zastavil se a tázavě se ohlédl.

Brenda ukázala na druhý konec salónu.

Ležela tam obří vos, svinutá ve spánkové poloze.

„Nezůstávají na noc venku,“ zašeptala Brenda. „Měl jsi pravdu. Hledají si místo k uhnízdění!“

„Spí,“ zasyčel Mark.

„Já tam nevkočím,“ prohlásila Brenda.

„Prima!“ řekl Mark. „Jak chceš. Já dojdou pro Jeep a objedu to po cestě; ty se pokus najít Jennifer a všechny, kdo budou chtít svést odsud, a najít cestu ven, která nepovede kolem támhle té paní vosy, a sejdem se před domem.“

„Jak chceš,“ prohlásila Brenda a odešla.

Mark zaváhal, ještě jednou se ohlédl po vosu a pak přeběhl k oknu, vylezl na parapet a začal se spouštět po laně dolů.

„Oukej, mami,“ pravila Katie. „Co teď?“

Obě už vzdaly hledání tajné místnosti, a protože neviděly žádný smysl v bezcílném pobíhání sem a tam, klidně odpočívaly v obývacím pokoji, obráceném do nádvoří. Občas v dálce zahlédly světlo nebo pohyb a zaslechly výkřiky nebo exploze, ale nijak netoužily je prozkoumávat.

„Zní to, jako by se toho dělo hodně,“ prohlásila Betsy zamyšleně. „Marťani musí být po celém domě.“

„Marťani nebo velký hmyz,“ souhlasila Katie.

„Takže ani tady není nikde bezpečno.“

Katie podotkla: „Teď asi není bezpečno nikde.“

„Ale určitě je někde bezpečněji, než tady. Takže si myslím, že je čas, abychom se dostaly pryč.“

„Jak?“ otázala se Katie. „Marťani nám vyhodili do vzduchu auto a já nikam nepůjdu pěšky, když jsou kolem ti brouci!“

„Bud říkal, že tu je někde celá sbírka aut, ne?“

„Co, ty chceš jedno ukrást?“

Betsy přikývla. „Už je to tak.“

Katie na svou matku užasle zírala.

Betsy jí pohled opětovala. „Nastaly zvláštní okolnosti,“ prohlásila. „Potřebujeme auto a z těch aut nikdo žádné nepoužívá, jenom tam stojí. Když žádné neukradneme, je tu dost velká pravděpodobnost, že je Mart'ané beztak všechna zničí.“

„Páni,“ vyhrkla Katie. „Moje máma jako zloděj aut.“ Nevěřicně zavrtěla hlavou. „A když jsi nás sem ráno vezla, jela jsi jako šílenec.“

„Dělám, co musím,“ opáčila Betsy. „Vždycky jsem to tak dělala, už od té doby, co nás tvůj otec opustil.“

„Oukej, tak ukradneme auto,“ prohlásila Katie. „Jak?“

„No, nejdřív je musíme najít,“ řekla Betsy, vstala a popotáhla si blůzu. „Viděla jsi někde garáž?“

„Ne,“ řekla Katie. „Neříkal ten chlapík Bud, že je v suterénu?“

„Ach ano, máš pravdu,“ přisvědčila Betsy. „Takže se musíme dostat do suterénu.“ Vyhlédla oknem na nádvoří, kde z různých ochozů a arkád vedla do přízemí nejméně čtyři schodiště — a kde se rozlévala do noci světla z několika oken z barevného skla. „Můžeme tam venku sejít o jedno patro,“ řekla. „A potom budeme prostě muset hledat dál, až něco najdeme.“

Katie vstala. „Doufám, že se nám tentokrát povede lépe, než když jsme hledaly tu tajnou místnost,“ prohlásila.

Bud a José se pohodlně natáhli na dně vyschlého bazénu, obklopení krabicemi a různými nashromážděnými zásobami.

Tranzistorák měli stále puštěný, avšak José ztlumil zvuk, takže mohli mluvit.

„Říkám ti, člověče, musíme vodsad' pryč,“ naléhal Bud. „Celej barák je prolezlej hmyzem a Mart'anama.“

„Celej svět je plnej hmyzu a Mart'anů, člověče,“ odsekl José. „Poslouchal jsem to. Toppwoodský stanice úplně zmizely, člověče — nezůstalo nic. Brownsburg ještě vysílá, ale volaj' o pomoc a prosej' každého, aby tam přišel a přidal se k nim — prej zadržují mart'anskej útok, maj' armádu a všechno, ale já tomu nevěřím. Tady dole mám jídlo, mám zásoby, mám všechno, co potřebuju a nevidím žádný Mart'any ani obří brouky ani nic.“

„Jaký jídlo?“ podivil se Bud.

José mávl rukou ke krabicím. „Zásoby pro snack bar, člověče. Polívka v konzervách — mraky polívky v konzervách. Sladký tyčinky a podobně. A nezapomněl jsem ani na votvírák.“

„Jak chceš tu polívku vařit?“

„Není třeba ji vařit, dá se jíst studená. Teplá jenom líp chutná. A kromě toho tu mám plynovej hořák, kterej vohřívával vodu pro bazén.“ Ukázal na kovovou desku v jedné stěně nádrže. „Tohle votevřeš, otočíš kohoutkem a uvaříš cokoliv.“

„Jo, dokud běží plyn,“ připustil Bud. „A co voda? Budeš pro ni chodit nahoru?“

„Není třeba. Tohle je bazén, Člověče.“ Ukázal na svinutou hadici, zavěšenou na zdi. „Mám jídlo a vodu, mám deky, kdyby vodešlo topení, mám všechno možný nářadí, mám sakra motorový pily, kdyby zbourali barák a já se musel prořezávat ven. Můžu tady žít celý tejdny, člověče.“

„A co když Mart'ani vpadnou sem dolů? Našels někde taky bouchačku?“

José zavrtěl hlavou. „Ne, bouchačku jsem nenašel. Jestli přijdou sem dolů, tak jsem nejspíš namydlenej. Anebo zjistíme, jestli motorová pila prořizne to brnění, který nosej'.“

„Já nevím, člověče,“ řekl Bud. „Já bych vodsad' radši sakra vypad do Brownsburgu a přidal se k tamním lidem.“

José pokrčil rameny. „Běž, jestli chceš.“

„Představoval 'sem si, že bych si na to vzal jedno auto z garáže.“

„Myslíš, že ještě jezdejší?“ „V to, sakra, doufám.“

„Jestli nějaký rozhejbáš, já ti bránit nebudu,“

„Myslím že bys měl jít se mnou,“ prohlásil Bud. „Možná budu potřebovat někoho k ruce,“

José zavrtěl hlavou. „Říkám ti, člověče, já zůstanu tady dokud se to celý nepřežene a Mart'ani nevodtáhnou domů,“

Bud vzdychl a zvolna vstal. „Nerad ti to říkám, José ale nějak nemám dojem, že by Mart'ani měli v plánu brzo vypadnout.“

„No dobrá, uvidíme,“ zamumlal José.

„Tak,“ řekl Bud. „Kudy se 'de do garáže?“

31.

TIFFANYNA MUČENÍ

Di naposledy zkontroloval pouta na zápěstí, pak ustoupil a prohlížel si své dílo.

Tiffany visela na zábradlí balkónu v prvním patře a její nohy v punčochových kalhotách se kymácely dvě stopy nad podlahou z leštěného dřeva. Plivla Dimu do tváře, což na jeho přílbě zanechalo malou vlhkou skvrnu.

„Pořád to dělá,“ poznamenal Kair. „Myslíte, že to má nějaký význam?“

„Kdo ví?“ prohlásil Hadrak. Pak přešel na terranský jazyk.

„Odpověz naše otázky a my tě nezabijeme,“ řekl.

„Lháři!“ zaječela Tiffany.

„Zdá se, že to vyjadřuje zcela negativní přístup,“ podotkl Di.

Hadrak vzdychl. „No dobrá,“ řekl svým jazykem. Pak opět pokračoval anglicky: „Jestliže mi nevěříš, nemám způsob jak...“ zatápal po správném slově, „... jak tě přesvědčit. Musím najít jiný způsob, jak tě donutit odpovídat. Jestliže slíbená pozitivní motivace nefunguje, zkusíme negativní motivaci. Když odpovíš naše otázky, přestaneme ti ubližovat.“

„Hajzlové!“ prohlásila Tiffany.

Hadrak pokynul Kairovi, který se zdravotnickou soupravou v rukách přistoupil blíž. Poklekl a sáhl po Tiffanyině noze.

Pak si všiml tkaniny punčochových kalhot, viditelné mezi jejími prsty u nohou — boty někde ztratila.

„Pane, mají Terrané na nohou blány?“ zeptal se.

Hadrak zamrkal a snažil se rozpomenout se na podrobnosti orientačních lekcí.

„Ne,“ řekl.

„V tom případě tenhle Taran nosí nějaký ochranný oděv.“

„Odstraňte to,“ nařídil Hadrak.

Kair se pokusil uchopit kluzký nylon; jeho obrněné rukavice na takovou činnost vskutku nebyly vhodné. Konečně se mu podařilo materiál pevně uchopit do prstů a zatáhnout.

Punčochové kalhoty se natahovaly, až z Tiffanyiny nohy viselo několik palců hnědávého nylonu, ale nesundaly se. Kair tápal výš a hledal druhý konec toho podivného oděvu.

Tiffany se zkroutila a kopla po něm. Kair její nohu chytil a zakroutil jí a Tiffany přestala.

„Zvrhliku,“ zamumlala, když Kair vyhrnul její šaty nad pas a konečně našel horní okraj punčochových kalhot. Zabořil prsty pod něj a začal ten kus oděvu stahovat, přičemž nedopatřením přibral i kalhotky.

„Zajímavé,“ poznamenal, když punčochy stáhl a odhodil je stranou. „Zdá se, že je to samice. Měl jsem dojem, že prakticky všichni terranští bojovníci jsou samci.“

„Tak jsem to pochopil také,“ potvrdil Di. „Proč si myslíš, že tahle Terranka je válečnick?“

„Zabila Dundata, ne?“ prohlásil Kair.

„Přesto nevěřím, že by to byl válečnick,“ řekl Hadrak. „Myslím, že ji naše zdejší akce dohnala k iracionálnímu chování. Protože měla Bindarovu zbraň, byla nejspíš přítomna střetu, při kterém Bindar zahynul; možná ji ten výjev násilí dohnal k zuřivosti.“

„Nebo byl některý z těch mrtvých Terranů její potomek,“ nadhodil Kair. „Slyšel jsem, že samice různých terranských druhů projevují abnormálně násilné chování, když jsou ohrožena jejich mláďata. Nu dobrá, odvolávám svůj názor, že je to válečnick. Tím lépe pro náš výsledek.“

„Doufám, že vy zabijácké zrůdy nediskutujete o tom, co jste viděli pod sukní,“ zamumlala Tiffany. „I bez toho, že si tu vyměňujete poznámky, je dost zlé, že tady visím s holým zadkem.“

„Budeme pokračovat ve výslechu,“ řekl Hadrak.

Kair vytáhl ze soupravy polní chirurgický řezný nástroj. Nastavil znecitlivění na nulu a vypalování cév a rychloobvaz na maximum. Pak přiložil čepel ke spodku Tiffanyina levého palce u nohy.

Protože nebyl příliš dobře obeznámen s terranskou anatomií ani s citlivostí lidských prstů u nohy a protože pracoval pod nevhodným úhlem, jelikož jeho výhled byl stále poněkud omezen rychloobvazem na přilbě, zařízl hluboko do masa.

Tiffany zaječela. „Hajzlové!“ křičela. „Pusťte mě!“

„Odpověz naše otázky,“ pravil Hadrak klidně.

„Dobrá, dobrá,“ vyhrkla. „Ptejte se na ty vaše zatracené otázky! Neuřízněte mi palec!“

„Dobrá,“ řekl Hadrak. „Řekni nám, kolik Terranů je v téhle stavbě.“

„Myslíte kolik je v tomhle domě lidí?“ otázala se Tiffany.

„Jak to mám vědět?“

Hadrak pokynul Kairovi, který přiložil čepel podruhé.

„Dost! Přestaňte! Nechte mě chvíli přemýšlet!“ zavyla Tiffany.

„Můžeš přemýšlet,“ vyzval ji Hadrak.

Tiffany se o to snažila.

Na prohlídce toho rána bylo sedm lidí — ona s Tonym, Bill Edwards a Rubensovi. Steve a José tu pracovali, což dělá devět. Pak se ukázali ti tři motorkáři a ta matka s dcerou — čtrnáct.

A pak tu ještě byla ta mrtvá brunetka, kterou Tiffany předtím nikdy neviděla, ať už byla kdokoliv a přišla odkudkoliv.

„Patnáct,“ řekla. „Až na to, že jste jich většinu zabili.“

„Patnáct,“ přeložil Hadrak. Pohlédl na Diho.

„To by mohlo odpovídat,“ připustil Di.

„Tak kolik jich zbývá?“ obrátil se k Tiffany. „Patnáct živých nebo patnáct živých i mrtvých?“

„Živých i mrtvých,“ odpověděla Tiffany. „Nevím, kolik jste jich zabili.“

Di vypočítával smrti.

„Její společník při útoku, který zabil Dundata,“ spustil. „Čtyři v té místnosti se schody, kde zahynul Bindar, nebo poblíž. Ten, kterého Bindar našel mrtvého venku. Tenhle.“ Ukázal na to, co zbylo ze Sida. „Ten, kterého jsme už vyslyšeli.“ Ukázal k barikádě u hlavního vchodu. „Ten, který Huzimu rozrazil přilbu. Devět mrtvých. Zbývá šest — pět z nich dosud na svobodě.“

„Jeden z nich rozbil moji přilbu,“ podotkl Kair. „Ten musel utéci oknem,“ řekl Hadrak. „Takže v budově zbývají čtyři.“

„Ten pátý se mohl vrátit,“ nadhodil Di.

„To je pravda,“ připustil Hadrak.

„A předpokládá to, že Terranka mluví pravdu,“ dodal Di.

„Myslím, že ano,“ prohlásil Hadrak.

„To předpokládá, že zná pravdu,“ pokračoval Di.
Hadrak vrhl na Diho rozzlobený pohled.
„Promiňte, pane,“ omlouval se Di.
„Ještě čtyři nebo pět,“ řekl Hadrak zamyšleně. „To by nebylo tak špatné.“ Vrátil se k angličtině. „Řekni nám o ostatních, kteří jsou živi,“ nařídil.
„Co o nich chcete vědět?“ zeptala se Tiffany a s obavami hleděla dolů na nástroj v Kairově ruce. Neviděla, co jí to udělalo s nohou a pokoušela se přijít na to, jak je možné, že to může tolik bolet a že může mít pocit, že má prsty uřezané, aniž by byla podlaha plná krve.
„Kdo to je?“
„Nevím, koho jste zabili,“ řekla Tiffany. „Ani je všechny neznám.“
„Tak nám pověz o všech, o kterých nevíš, že jsou mrtví.“ Hadrakovi činil terranský jazyk stále menší potíže; mluvnická byla nezvyklá, ale ne zvlášť složitá.
Tiffany se snažila vyhovět. „Tak to je Steve,“ řekla. „Toho jste nejspíš dostali. A od rána je pryč José, dokonce ještě dále, než co jste sem přišli. Betsy, Katie a Bud se šli ven na něco podívat; ale byli s nimi i Sid a Marcie a ty jste dostali.“ Pohlédla k žalostné hromádce na schodech.
„To byl Marcie?“ zeptal se Hadrak.
„Ne, to byl Sid, uopravila ho Tiffany. „Marcii jste dostali nahore u tajné místnosti.“
„Víš o těch čtyřech,“ vypočítával Hadrak. „Víš o svém společníkovi, se kterým jsi na nás zaútočila. Víš o tom malém na schodech. To je šest. Vyjmenovala jsi také Steve, José, Betsy, Katie a Bud. To je jedenáct. Co ti další čtyři?“
„Dál tu byl Bobby. Ostatní mi řekli, že viděli, jak ho u vchodu žere vosy.“
„Velmi dobře,“ prohlásil Hadrak. „Ještě tři.“
„Bobbyho rodiče. Susan a Stan Rubensovi.“
„Nejsou to čtyři? Bobbyho, Rodiče, Susan a Stanrubensovi?“
„Ne. Susan a Stan byli Bobbyho rodiče.“
„Aha. A Rubensovi byl třetí?“
„Ne, to je jejich příjmení. Jméno rodiny.“
„Takže to jsou dva. Kdo je ten poslední?“
Tiffany už ztratila přehled, koho už jmenovala, a musela chvíli přemýšlet. Stan, Susan, Bobby, Sid, Bud, Nancy, Marcie, Steve, José, Tony, Bill, Betsy, Katie...
Pak tu ještě byla ta záhadná dívka, která byla s Marcií, a Tiffany už se chystala něco říci, když si uvědomila, že tu Mart'ané počítali k oněm šesti mrtvým.
„Já,“ řekla náhle.
Hadrak na ni zíral a cítil, jak mu lícni svaly tuhnou rozpakly.
„Ano,“ řekl. „Ovšem. Takže ti, které jsme nezapočítali, jsou Steve, José, Betsy, Katie, Bud, Susan a Stan. Víš, kde někdo z nich je?“
Tiffany zkoušela zavrtět hlavou, ale zjistila, že když visí za zápěstí, vyžaduje to větší úsilí, než stojí za to. „Ne,“ řekla.
„Jsou někteří z nich schopní jako válečníci?“
„Hm... o ničem takovém nevím. Ale hádám, že Bud by mohl být v boji dobrý.“
Di to všechno poslouchal a nyní nadhodil: „Možná, že tenhle 'Bud' byl ten, který zabil Huziho.“
„Také mě to napadlo,“ přisvědčil Hadrak. Zeptal se Tiffany. „Jsou vlákna na hlavě Bud světlá a krátká?“
„Myslíte jeho vlasy? Má je černé. Kudrnaté. Takové masné.“
„Tak to není on,“ zamumlal Di.
„Takže ten Bud tu pořád někde je,“ řekl Kair.
„Řekni nám o Bud,“ nařídil Hadrak.
„Nevím o něm nic,“ prohlásila Tiffany. „Je to motorkář a schoval se tady po tom, co mu jeden z vašich létajících talířů zabil kamarády. Je to velký chlap a zdá se být docela milý.“
Hadrak neznal smysl některých slov, která zajatkyně použila, ale usoudil, že na tom nezáleží.
„Co vy lidé tady na tom místě děláte?“ položil další otázku.
„Schováváme se před vámi!“
Kair a Di si vyměnili pohledy.
„Zaútočila jsi na nás,“ zdůraznil Hadrak.
„Zabili jste Tonyho!“
„Říkal jsem vám, že mstila svoje potomstvo!“ vyhrkl Kair.
„Ti ostatní — plánují nás zničit?“ otázal se Hadrak.
„Jak to mám vědět? Neviděla jsem je už celé hodiny.“
„A plánují před námi utéci?“
„Pravděpodobně.“
„Jak? Pěšky?“
„Nevím.“
„Jsou tu ještě další vozidla?“
„Nevím,“ odpovíděla Tiffany.
Ale než to řekla, zaváhala; všichni tři Mart'ané si toho všimli.
„Jsou tu ještě další vozidla?“ opakoval Hadrak.
Tiffany neodpověděla.

Kairovi došly prsty na její levé noze a zpracovával pravou, když se Tiffany konečně složila a pověděla jim o plné garáži aut.

Když jim vyklopila všechno, co věděla, včetně toho, jak funguje zapalování, brzda, plyn, převodovka a volant, zůstala tam s pláčem viset, zatímco tři Mart'ané se po sobě dívali.

„Co s ní teď uděláme?“ zeptal se Kair.

„Nu, zabila Dundata,“ prohlásil Di.

Oba se podívali na Hadraka.

Ten řekl: „Dělejte si, co chcete.“

„Já jsem zvědavý na terranskou anatomii,“ pravil Kair. „Všechny ostatní jsme poškodili.“

„Je tvoje,“ řekl Di.

Když se k ní Kair blížil, Tiffany vzhledla. Prskla skrze slzy: „Říkal jste, že mě nezabijete, když vám odpovím na vaše otázky!“

„A ty jsi mě nazvala lhář,“ odpověděl Hdrak. „Měla jsi pravdu.“

Tiffany na něj chvilku zírala — ale pak Kair použil řezač, aby rozpáral předek jejích šatů, a ona už Hdrakovi nevěnovala pozornost, neboť se snažila uniknout Kairovým pozornostem.

Nemohla.

Křičela dlouho, než zemřela.

32.

NA PLÁŽI

Mark se proplížil přes zahradu, jak nejtíšeji dokázal. Vosí spánek ho povzbudil, ale venku mohly bdít jiné hrozby.

Nad hlavou se mu třepetaly obrovské můry a Mark slyšel, jak se někde v okně třítí sklo, když do něj jedna narazila, ale nezdály se být nějakou hrozbou. Nevěděl, co můry žerou kromě stalého šatstva, pokud vůbec něco, ale tyhle si ho nevšímal.

Přál si, aby měl boty; pod rozbitým oknem bylo plno střepů, a i když z toho vyšel jenom s několika povrchovými škrábnutími, krácel nyní po hrubém šterku nebo po pichlavých stéblech rostlin.

Z některých oken sídla se linulo světlo a Mark spatřil, že na druhém konci zahrady cosi lehce pableskuje. Věděl, že by si toho asi neměl všimnout a prostě zamířit ke schodům, ale byl zvědavý — a kromě toho, řekl si, co když tam číhá nějaký nový nepřítel, něco, co se může probudit a vrhnout se na něj, když bude na těch dlouhých schodech, kde není kam uskočit?

A tak se potichu šinul podél záhonů a živých plotů, až měl nakonec dobrý výhled na to, co předtím zahlédl.

Byl to stříbrný ranec, který visel v jakési síti — ranec velký jako člověk. Mark zvedl klacek a šťouchl do toho.

Mírně se to zahoupalo; očividně to nevážilo tolik, jako člověk.

Jeho pozornost upoutal náhlý pohyb, který postřehl koutkem oka. Vzhledl a uviděl pavouka.

Všechno do sebe zapadlo. Ta síť je pavučina a ten ranec je nějaký ubožák, který do ní narazil, a byl tak lehký, protože ho pavouk už z větší části vysál.

Obrátil se na útěk, pro případ, že by tento konkrétní pavouk patřil k druhu, který nepotřebuje čekat, až se jeho oběť chytí do pavučiny.

Na vrcholku schodů se zastavil a těžce oddechoval — v té tmě po nich nehodlal utíkat. Mohl by spadnout a zlomit si vaz.

Anebo by přes ně mohla být natažená další pavučina.

Zamračil se a chvíli hledal dobrý silný klacek, kterým by mohl při chůzi zkoumat cestu. Takto vybavený se pustil po schodech dolů.

Schodiště bylo zastíněné domem i skálou, takže jakmile se Markova hlava octla pod úrovní zahradní zdi, byl v naprosté tmě. Mával klackem před sebou, až ho bolela paže i rameno, pak si jej přehodil do druhé ruky a pokračoval dál; pozorně naslouchal, zda nezachytí nějaký zvuk blížících se nepřátel, ať už Mart'anů nebo hmyzu, ale jediné, co bylo slyšet, byl hluk příboje na pláži.

Nebo alespoň zpočátku; když urazil asi třetinu cesty dolů, měl dojem, že zaslechl kdesi v dálce křik.

Otřásl se a šel dál.

Při sestupu se mu hlavou honily různé nepříjemné myšlenky. Co když písečné blechy Jeep nakonec rozbily? Co když jej našli Mart'ané a zničili jej?

Co když tam nebudou klíče? Byl si docela jistý, že je nechal v zapalování, když s dívkami vyskočil a zamířil k útesu, ale co když ho šálí paměť? Co když nějak vypadly?

Kolik benzínu zůstalo v nádrži? Natankoval plnou nádrž asi před třemi dny, ale nebyl si jistý, kolik jej od té doby projel — zejména při té dlouhé panické jízdě po pláži z Toppwoodu. Spotřeba v písku nebyla nijak příznivá. Mark si stále opakoval, že všechno bude v pořádku — klíče nechal v autě, písečné blechy autu neublížily, benzínu zůstala ještě dobrá polovina nádrže — ale starosti neustoupily.

Když dosáhl úpatí schodů, napínal zrak do tmy a snažil se tam na pláži najít Jeep.

Konečně jej spatřil, ale vůz byl o kousek dál, než by měl být. Vlastně se zdálo, že je několik stop ve vodě a pohybuje se.

To nemůže být pravda. To musí být nějaký optický klam. Anebo už sešel dolů někdo jiný a popojel s ním.

Říkal si to až do okamžiku, kdy z posledního schodu šlápl přímo do chladné slané vody.

Šplouchnutí ho tak vylekalo, že zavrával a téměř upadl. Na poslední chvíli se chytil zábradlí.

Pohlédl dolů na své pěnou pokryté nohy a potom na Jeep.

Přišel příliv.

Zaparkoval Jeep na samém okraji vody při odlivu, a teď přišel příliv a Jeep odplavuje!

V tom okamžiku se o Jeep rozbila vlna, a když opadla, Mark viděl, že vozidlo pluje o něco více ponořené.

Také je to snášelo dál do moře.

„Ne!“ vykřikl Mark a s cákáním se rozběhl po zaplavené pláži. Ztratil půdu pod nohama, padl obličejem do příboje a zuřivě se snažil vstát.

Když se konečně vydrápal na nohy, Jeep byl sto stop od břehu a Mark jej spatřil právě včas, aby viděl, jak se potápí úplně.

Zíral na místo, kde auto zmizelo — vlny se o ně tříštily, takže se to místo dalo rozeznat i v téměř naprosté tmě. Hlavou se mu honily divoké představy, jak vozidlo zachránit, doplavat k němu a nějak je vyvézt zpátky na břeh.

Pak se mu vrátil zdravý rozum.

Jeep se potopil do hloubky šesti nebo sedmi stop slané vody. • Baterie je zkratovaná, karburátor zničený — přinejmenším! Není jiný způsob, jak auto zpojízdnit, než vytáhnout je na břeh, vysušit a kompletně opravit.

Snažil se namluvit si, že vlhko, které měl v očích, je pouze vodní tříšť.

Několik minut jenom hleděl, než se konečně obrátil a vykročil zpátky ke schodům. Vystoupil asi do poloviny, když tu zaslechl zřetelné pískání blížícího se moskyta.

33.

CHVILKOVÝ KLID

Brenda seděla na podlaze v rohu, nohy natažené na tlustém orientálním koberci, a přemítala, co se s ní stane.

Před pouhými čtyřicet hodinami tábořila s partou přátel na pláži a celý svět byl oukej. Byla studentkou známé, třebaže menší koleje, měla přátele, její rodina byla v pořádku, její prospěch byl oukej a měla dost peněz na to, aby s nimi vyšla, byť šlo většinou o půjčky, které měla nakonec vrátit.

Teď byla osamělá a ztracená v tomhle zvláštním starém sídle. Většina jejích přátel byla mrtvá, ostatní nezvěstní a neměla ani potuchy, co se stalo s její rodinou. Prospěch a peníze se zdály být naprosto nepodstatné a Brenda nevěděla, kde sežene příští jídlo nebo zda bude za úsvitu ještě vůbec naživu. O život jí usilovali šílení mimozemšťané a hejna obřího hmyzu; jen o několik místností dál spala třicet stop dlouhá vosa.

Brenda samozřejmě zavřela dveře. Odjakživa nesnášela vosy. Přesto však věděla, že ta vosa tam je. Brenda v životě nezapomene, co viděla, když se procházela obrovským starým domem — nezapomene, jak Mart'ané před jejíma očima zastřelili malého Sida, nebo na způsob, jak bez ohledů naházeli na hromadu ke vchodu starožitnosti za desítky tisíc dolarů.

Nezapomene ovšem ani na jiné zdejší věci, které nemají s Mart'any nic společného. Jako by nebylo dost zlé, že se vnější svět zbláznil, zakopávala na tomto místě o známky toho, že svět byl vždycky šílený, ale že tomu dosud nikdy nevěnovala pozornost — například ten ohromný vycpaný lední medvěd ve vedlejší místnosti s vypálenou dírou v boku a s pahýlem krku, z něhož se všude kolem sypaly piliny.

Anebo byl vždycky šílený jenom Ebenezer Gelman. Chytila se té myšlenky. S tím se dokázala vyrovnat. Mart'ané byli něco jiného.

Matka jí odjakživa říkala, že má všechno překonat, že svět udělá všechno možné, aby ji pošlapal, a že má žít stále se vztyčenou hlavou, ať ji potká cokoliv. Ale nemyslela si, že by máma měla na mysli zrovna invazi Mart'anů.

Přemítala, co se stalo se všemi ostatními. Kde je Jennifer? Je Mark v pořádku? Dostane se zpátky k Jeepu, a pokud ano, vrátí se pro ni?

Téměř slyšela matčin hlas: „Spolehej na sebe, děvče, nikdy nespolehej na to, že se o tebe někdo postará. Zejména pak bílý muž.“

Napadlo ji, že by si to měla vzít k srdci a něco udělat, ale ve skutečnosti nevěděla, co. Kde všichni jsou? To děvče Katie a její matka, ten motorkář a ta Marcie... pokud věděla, všichni zmizeli. Dokonce i po Mart'anech jako by se slehla zem — ačkoliv před chvílí bylo slyšet výkřiky. Zachvěla se. Ať už to křičel kdokoliv, umíral dlouho. Brenda nechtěla, aby se jí stalo totéž, co se stalo tomu křičícímu.

Bylo toho na ni příliš. Lehla si na bok, svinula se do klubíčka a přála si, aby už to všechno přešlo. Ticho, tma a vyčerpání ji přemohly a Brenda usnula.

„To je směšné“, prohlásila Betsy a klesla do zaprášeného křesla. „Někde přece musí být schody do sklepa.“

„No jo, ale nenašly jsme je“, řekla Katie. „Že by v kuchyni?“

„A kde je kuchyně?“

„To já nevím.“

„Ani já ne. A nejspíš je plná Mart'anů.“

„A kde jsou všichni ostatní? Neviděla ani neslyšela jsem nikoho od té doby, co přestalo to ječení.“

„Asi jsou všichni v suterénu — nebo mrtví.“ Napadla ji zvědavá myšlenka, kdo to asi tak mohl ječet, ale nahlas nic neřekla.

Několik vteřin mlčely a pak Katie oznámila: „Mami, já mám hlad.“

„Já také, miláčku. S tím toho ale moc nenaděláme.“

„Co kdybychom šly najít snack bar a daly si hot — dog nebo něco takového? Kuchyně bude určitě někde poblíž.“

„A plná Mart'anů.“

„Mami, všude může být plno Mart'anů. Garáž v suterénu může být plná Mart'anů. Nemohly bychom se aspoň podívat ke snack baru? Tiše se tam připlížit?“

Betsy si povzdychla, „jestli jej najdeme,“ prohlásila. „Pojďme.“

Bud rozsvítil světla a při tom pohledu se usmál.

Všechna auta tam dosud stála s lakem vyleštěným do jemného lesku, s jiskřící mosazí a chromem.

To ovšem ještě neznamená, že budou všechna schopna jízdy.

Předpokládal však, že ano, a začal uvažovat o tom, které si vzít.

Ford Model A byl příliš malý a rachitický; chtěl, aby se dovnitř vešli všichni živí lidé, které dokáže najít. Bud se především vždycky divil, proč Gelman vůbec koupil něco tak laciného; do sbírky tohle auto zřetelně nezapadalo.

Možná ve skutečnosti bylo určeno pro některého ze sloužících. Bud pokrčil rameny a pokračoval dál kolem lesklé řady automobilů.

Cestovní Packard z roku 1931 byl příliš otevřený; Bud by rád měl nějakou ochranu proti obřimu hmyzu, na který by mohli cestou narazit. Pochyboval sice, že by kterýkoliv vůz byl schopen odolat soustředěnému náporu vos nebo brouků, ale chtěl mít nějakou šanci přežít případné náhodné setkání. Rolls—Royce Silver Ghost nevyhovoval z téhož důvodu.

Duesenberg J byl asi nejkrásnější stroj, jaký Bud kdy v životě viděl, a pevně stavěný, s prostorem pro šest nebo sedm lidí, kdyby se trochu zmáčkli, nicméně ho ta velká zakázková V—12 odrazovala.

Locomobile zamítl mimo jakoukoliv diskusi; Bud neměl chuť řídit nic, co má osm kol. Budou určitě muset hodně klíčkovat a tyhle věci byly pověstně obtížným řízením.

Hispano—Suiza byla jednou z možností a zrovna tak Bugatti Royale. Bugatka byla příšerně velká a těžká, což by z hlediska bezpečnosti bylo dobré, nicméně Buda napadlo, jakou má asi spotřebu — dokázali by bez dotankování dojet třicet mil do Brownzburgu?

Aspoň že mají benzin. Skleněná nádrž na vrcholku prastaré benzinové pumpy v rohu byla plná až po okraj. Bylo to jen asi deset galonů a Bud nevěděl, jestli tu někde je ještě víc, ale deset galonů by mělo stačit.

Pierce—Arrow byl dalším vážným kandidátem. Auburn byl příliš malý a otevřený. Cord také byla jistá možnost, ale až ta poslední — kdyby tu zůstalo tolik živých, kolik Bud doufal, byl by přecpaný.

To zužovalo výběr na Cadillac paní Geimanové. Co se týkalo Buda, byla to nejpříhodnější volba. Jistě, řídit museální kus mohla být zábava, ale Cadillac z roku 1959 bylo opravdové auto, které téměř důvěrně znal. Jeho kubánský dědeček měl kdysi Caddyho z roku 1962. (Jeho mexický dědeček auto v životě neměl.)

A s Cadillacem se jezdilo v pozdější době více, než s kterýmkoliv jiným vozem, takže tu byla největší šance, že bude provozuschopný bez větších oprav. Ještě poté, co její matka zemřela, jej paní Gelmanová jednou či dvakrát do roka použila, než se kolem roku 1988 odstěhovala na Floridu. Pokud Bud věděl, všechna ostatní auta byla zakonzervovaná od roku 1943.

Těch pětáctýřicet roků navíc je ohromný rozdíl. Bud přešel rukou po hladkém boku Cadillacu a vzhůru po oblouku jedné „ocasní ploutve“. Ta křiklavá růžová barva ostře kontrastovala s důstojnými barvami ostatních aut — vyskytovala se zde černá, bílá, béžová a dokonce i žlutá či červená, ale žádná z nich nebyla jako ta poválečná růžová. Teď jenom jestli to auto ještě jezdí.

Měl toho nyní spoustu na práci; musí důkladně zkontrolovat motor. Olej a benzin už určitě dávno vyschl; bude muset otevřít všechna víčka, která najde, a naplnit nádrže a oběhová potrubí. Bude muset zjistit, zda funguje baterie a zda pneumatiky nejsou zpuchřelé.

Bude také muset najít klíče nebo zkratovat dráty. Možná také vniknout dovnitř násilím, jestli jsou dveře zamčené.

Kdyby Stevův Ford nebyl zničený, bylo by to mnohem jednodušší.

A chtěl shromáždit tolik přeživších lidí shora, kolik dokáže, a ještě jednou se pokusit přemluvit Josého, aby jel s nimi.

Jeho rozhovor s Josém ovšem nastolil jednu otázku — kam mají zamířit, až se odsud dostanou. Podle rozhlasových zpráv je jejich nejlepší sázkou zcela jasně Brownsburg; existuje tam organizovaný odpor lidí, vzdorujících Mart'anům a hledajících pomoc. Třicet mil odsud.

Přešel k vratům garáže a vyhlédl ven jedním z jejich okének.

Vycházel měsíc a Bud viděl, jak se v jeho světle třpytí oceán. Příjezdová cesta vycházela z vrat a pak se lomila do pravého úhlu nahoru po rampě. Na vrcholku rampy pak byla další pravoúhlá zatáčka, která cestu přivedla na parkoviště před domem.

Na třech stranách oddělovala cestu od kolmého srázu, končícího o šedesát stop níže penou pokrytými skalisky, pouze nízká kamenná zídka, sotva vyšší než obrubník chodníku. Řidiči starého Gelmana tohle museli nenávidět, zejména když jeli s většími, hůře manévrovatelnými vozy. Locomobile rozhodně nepřípadala v úvahu.

Zvenku zaslechl cosi, v čem posléze rozpoznal pískání moskytů; takže ani auta s otevřenou střechou nepřipadají v úvahu. Ačkoliv právě v roce 1959 poprvé vyjely kabriolety Cadillac, vůz paní Gelmanové měl pevnou střechu. Obrátil se a otevřel kapotu Cadillacu.

Stan opatrně otevřel dveře.

Byly kdysi zamčené, ale někdo je vypáčil; Stan nahmatal ohnutý kov a rozštípaný dvevní rám. To pravděpodobně znamenalo, že tu někdo nedávno byl — nějaký člověk, protože Mart'ané by zámek rozstříleli, místo aby se s ním páčili. A kdyby to poškození bylo staršího data, někdo by je byl našel a opravil.

A pode dveřmi prosvítalo světlo.

Rozlomený zámek ani světlo neznamenaly nutně, že na druhé straně dveří někdo je, ale vcelku se na to sázet dalo.

„Haló?“ zavolal Stan tiše, připravený uskočit a dveře přibouchnout, kdyby zahlédl jakoukoliv známku přítomnosti Mart'anů nebo obřího hmyzu.

„Jo, kdo je to?“ odpověděl někdo.

Stan vydechl. „Já,“ prohlásil a vešel.

Překvapením při tom pohledu zamrkal.

Nacházel se v obrovské místnosti, která byla pokrytá oprýskanými dlaždičkami; octl se na balkónu, který se táhl nad jedním jejím koncem. Střední část spodního patra byla ještě více vyhloubená, ale Stanovi trvalo ještě několik vteřin, než v té prohlubni poznal nepoužívaný bazén.

Částečně za to mohlo neobvyklé osvětlení. Jediné světlo v místnosti pocházelo od měsíce, jehož slabá záře sem pronikala řadou oken, umístěných vysoko v jižní zdi, a od čtecí lampičky dole v nádrži. Vedle lampičky seděl jakýsi mladík uprostřed úplné pevnosti z krabic a rozmanitého materiálu, na kterého nejvíce světla odrážely okolní lepenkové barikády.

Ten mladík mu byl matně povědomý.

„José?“ otázal se Stan.

„Jo,“ odpověděl José. „Kdo jste vy?“

„Stan Rubens. Byl jsem dneska ráno na prohlídce.“ Postoupil kupředu, kde ho José mohl vidět.

„Jo, jo,“ vzpomínal si José. „Nejste ten chlapík s těma dvouma děckama?“

„Jo, to jsem já,“ přisvědčil Stan.

„A kde jsou? Jsou s váma?“

Stan zavrtěl hlavou. „Mart'ani je zabili.“

„Vaší ženu taky?“

„Nevím,“ přiznal Stan. „Vylezla oknem a nevrátila se. Možná ji dostali, ale nejsem si tím jistý.“

„Nebo možná ten hmyz,“ podotkl José. „Poslouchám tady o tom hmyzu, člověče. A slyšel jsem ho bzučet kolem oken celý odpoledne.“

„Může být,“ připustil Stan, odšoural se ještě dál dovnitř a zavřel za sebou dveře. Rozhlédl se po rozlehlé prázdné místnosti.

„Takže, José,“ ozval se, „jsi tam dole sám?“

„Proč se ptáte, člověče?“

„Eh... já... víte, jsem jenom zvědavý.“

„Nebudte zvědavý, člověče, nebo si budu myslet, že jste mart'anskej špión.“

To Stana překvapilo. „Ty si myslíš, že mají špióny?“ otázal se překvapeně. „To myslíš jako špióny přestrojené za normální lidi?“

„Jo, myslím, že by mohli,“ prohlásil José. „Jak jinak by všechny takhle nachytali v nedbalkách? Jak by vyšplouchlí naše radary a rakety a všechno možný, kdyby jim v tom nepomáhali špióni? Jak jinak by zapínali a vypínali televizní stanice tak, jak to dělají?“ Zavrtěl hlavou. „Proto jsem zalez' sem dolů, člověče, místo abych zůstal tam nahoře s váma ostatníma; myslel jsem si, že nemůžu věřit nikomu.“

„Tak takhle to je! Pane jo. My jsme si mysleli, že tě zabili.“

„Nikdo mě nezabil, člověče — aspoň ne tak, abych si toho všiml.“ Zašklebil se. „Heleďte, a co když to udělali a ze mně je teď taky mart'anskej špión? Co vy na to?“

Stan se chabě zasmál.

„Hele, člověče, je mi líto vašich děcek,“ zvažněl zas José. „Dva kluci, že jo? Mart'ani je dostali oba?“

„Jo,“ řekl Stan. Nezmnínil se o možnosti, že Sid snad ještě může být naživu; nevěřil tomu a také bylo jednodušší přijmout, že oba jeho synové jsou mrtvi.

José se na něj chvilku díval a pak se ozval: „Heleďte, člověče, nekoukejte tak vyděšeně. Já nejsem Mart'an a vy taky ne. Pojdte dolů a vemte si Milky Way nebo něco.“ Zamával čokoládovou tyčinkou.

Stan zaváhal a rozhlédl se po stinných koutech velké místnosti.

Nezahlédl žádné číhající Mart'any, ani jiné nestvůry a ani Josého děsivé historce o špiónech nevěřil — a i když, věděl o sobě, že on sám špión není a Josého za špióna také nepokládal.

Ať už byl José cokoliv, byl tu v bezpečí zalezlý mezi tím, co se nacházelo v těch krabicích.

„Jo, oukej,“ odpověděl. Když pomyslel na čokoládovou tyčinku, zakručelo mu v břiše. Aniž to měl vědomě v úmyslu, dal se do spěchu.

„Díky!“ zavolal.

34.

VYSÁTÝ

Mark doklopýtal k lanu a odhodil svůj krví potřísněný klacek.

Moskyta zabil, ale až poté, co se na něj hmyz vrhl a zabodl mu do boku svůj sosák. Zdálo se mu, že do něj musel bušit celé hodiny, třebaže věděl, že šlo o pouhé vteřiny, než se mu podařilo šťastnou ranou hmyzu přerazit krk. Vyrhl se tomu odpornému sosáku a prchal pryč, aniž by se staral o to, aby stvoření dorazil; doufal, že moskyt před smrtí strašlivě trpěl.

Mark věděl, že ztratil hodně krve. Než se mu podařilo utéci, moskyt jí vysál tolik, že to Markovi připadalo jako celé galony. A co bylo možná ještě horší, jed toho zatraceného hmyzáka zabraňoval srážení krve. Mark svíral ránu na svém boku rukou, ale cítil jak mu krev prosakuje mezi prsty.

Nyní bude muset vyšplhat po sametovém laně zpátky do hudebního salónu, prosmýknout se kolem spící vosy... bylo to víc, než na co mohl pomýšlet, a Marka se zmocňovalo pokušení lehnout si rovnou tady na zahradě a prostě umřít.

Ale tomu se nesměl podvolovat. Už se dostal až sem a vzdát to teď a umřít na všivé moskyty štípnutí by bylo příliš. Zhluboka se nadechl a sáhl po laně.

Při prvním pokusu spadl z poloviny cesty a dopadl na záda do rozbitého skla; ošil se, ale byl už v tak zuboženém stavu, že bolest nebyla o mnoho větší od té, kterou předtím cítil.

Sebral se a zkusil to znovu a tentokrát se mu podařilo převálit se přes rám okna hudebního salónu. Přistál těžce na okraji koberce, částečně na silné vlně, částečně na holém dřevě.

Vosa na opačné straně místnosti se zavrtěla; Mark slyšel, jak při pohybu chřestí chitinové pláty jejího krunýře. Neprobudila se však.

Nedokázal se postavit na nohy; chvíli ležel na podlaze a sbíral unikající síly a potom se začal plazit.

„Brendo,“ zašeptal.

Nikdo neodpověděl.

Dolezl ke dveřím a chtěl se jimi proplazit — ale jeho ruka narazila do dřeva.

Dveře byly zavřené.

S lapáním po dechu se vysoukal po rámu a sáhl po knoflíku dveří. Otočil jím a dveře se otevřely; se žuchnutím do nich padl.

Brenda se vzbudila. Věděla, že ji něco vyrušilo, ale nevěděla, co. Nikdo nekřičel; neslyšela ani bzučet žádný hmyz, ani střilet žádné zbraně. Nicméně si byla jistá, že něco slyšela.

Vstala a rozhlížela se kolem, avšak místnost byla téměř úplně temná; neviděla nic.

Pak zaslechla další buchnutí, tentokrát slabší, a určila směr.

Něco se tam venku pohybovalo. Napadlo ji, zda by to mohla být vosa.

Anebo se možná vracel Mark.

Zaváhala a pak se rozhodla podívat se. Opatrně otevřela dveře a protáhla se jimi.

Našla Marka ležet napůl v bezvědomí v chodbě před hudebním salónem s rukama sevřenýma kolem krvácející rány. Zahlédla i krvavé stopy, v měsíčním svitu černé, které se táhly přes hudební salón k oknu.

„Do hajzlu,“ zamumlala. Rozhlédla se po něčem, co by se dalo použít jako obvaz, a postřehla na jednom stolku ubrus.

O několik minut později seděl Mark zhrouceně na starožitné židli s vyšívaným čalouněním, obvázaný, avšak stále slabý a z jeho rány i ze škrábanců na zádech stále prýštila krev.

„Díky,“ zamumlal.

„Není zač,“ řekla Brenda. „Co se stalo s Jeepem? A co se stalo tobě?“

„Dostal mě moskyt,“ objasnil Mark. „Jeep uplavál — přišel příliv. Panebože, já se cítím tak hloupě!“

Brenda se posadila a přebírala to. „Takže jsi zaparkoval na okraji vody při odlivu,“ řekla posléze. „Jo, to bylo hloupé — ale podívej, ani žádná z nás jsme si toho nevšimli; nemusíš se cítit moc zle.“

Mark pohlédl dolů na obvaz a spatřil, že je už silně prosáklý krví. „Ježíšikriste,“ řekl, „já vykrvácím.“

Brenda se zatvářila ustaraně. „Ovázala jsem to tak pevně, jak jsem jen dokázala. Mělo by to přestat.“

Mark zavrtěl hlavou. „Ne,“ prohlásil. „Moskyti vylučují do rány nějaký hnus, aby zabránili srážení krve a mohli ji vysát víc — a ten, který mě štípl, měřil patnáct stop. Jsem na tom úplně stejně, jako bych byl nějaký zatracený hemofilik!“

„Co s tím můžeme udělat?“

„Nic. Umřu. Sakra!“ Pohlédl na svou ránu a pak na Brendu.

„Podej mi ruku,“ řekl. „Jestli mám umřít, tak se aspoň pokusím vzít s sebou nějakého toho mart'anského hajzla!“

„Jestli jste už úplně skončil,“ řekl Hadrak, „myslím, že by bylo vhodné najít ta terranská vozidla a opustit to tady.“ Pohlédl na zabarikádovaný hlavní vchod, odkud všichni slyšeli pleskání obrovských křídel; tohle místo bylo očividně nebezpečné a stávalo se stále nebezpečnějším. Jakýsi hmyz se třepetal i kolem barevných oken a všichni slyšeli, jak sklo drnčí a praská, když do něj ta stvoření narážejí.

„Jsem hotov,“ pravil Kair a ustoupil od toho, co zbylo z Tiffany. „Zajímaví tvorové.“

„Říkala, že garáž je 'dole' na straně stavby, která přiléhá k moři,“ podotkl Di. „Jsme v přízemí a moře leží tímto směrem.“ Ukázal. „Půjdeme to hledat?“

Hadrak přešel pohledem trojici dveří a rozhodl se pro ty prostřední. „Tudy,“ prohlásil.

Všichni tři vykročili prostředními dveřmi do bludiště místností za nimi.

O chvíli později se z jižních dveří v téže stěně vyklonila Betsy a zapátrala kolem.

Když postřehla Tiffanyinu houpající se rozpáranou mrtvolu, zajíkla se, ale neodvrátila se. Naopak se vyklonila ještě dál a rozhlížela se pečlivěji.

„Světla svítí, ale nevidím nikoho živého,“ prohlásila nakonec.

„Co tím chceš říci, 'nikoho živého'?“ optala se Katie a protáhla se kolem matky.

„Ihned spatřila Tiffany.“

„Och,“ vypravila ze sebe. Ztěžka polkla. „Hádám, že tady Mart'ani byli“ řekla.

Betsy přikývla. „Pojď,“ pravila.

Obě přeběhly vstupní halu do přijímacího salónu.

Okamžik nato se na balkóně v prvním patře vynořili Mark s Brendou. Mark se těžce opíral o Brendino rameno. Zastavili se u zábradlí a shlíželi dolů.

„Panebože,“ zalapala po vzduchu Brenda, když zahlédla Tiffany.

„Kdo to je?“ zeptal se Mark.

„Nevím,“ odpověděla Brenda. „Není to Jennifer, ani nikdo z lidí, které jsme tu potkali.“

„Doved’ mě dolů.“

Brenda na něj pohlédla. „Co chceš přesně dělat, Marku? Sotva dokážeš chodit! Mart’ani tě odstřelí hned, jak tě uvidí.“

„Bude to lepší než chcípnout na moskytí bodnutí,“ zavrčel Mark. „Jdeme!“

Klopýtali dolů. Brenda trvala na tom, že se budou držet těsně u jedné strany, aby nemuseli kolem Sidových pozůstatků projít blíž, než bylo nezbytně nutné.

Měla své pochybnosti o tom, že by Markovo zranění bylo skutečně smrtelné; zdálo se, jako by opět nabýval síl. Neměla však náladu se s ním o tom přit. Byl naprosto odhodlaný něco udělat, ačkoliv jí nebylo jasné, co zamýšlí, a neposlechl by ji, ať by říkala cokoli.

Když seškobrtali z posledního schodu, zeptala se: „Jak chceš ty Mart’any najít?“

„Najdu je,“ řekl. Pak se zastavil, přejížděl očima půl tuctu dveří a snažil se jedny vybrat.

„Nemohu uvěřit, jaká tohle byla katastrofa,“ prohlásil Kair. „Se vši patřičnou úctou, pane, doufám, že zbytek invaze probíhal lépe než naše akce.“

„Já také,“ přisvědčil Hadrak. „Čtyři dobří Gnardi mrtví jenom proto, aby se ukázalo, že ten dům pro duševně choré není hrozbou!“

„A deset zabitých Terranů,“ připomněl Di. „Alespoň jsme se nezneuctili úplně.“

„Deset civilistů,“ podotkl Kair. „To na mne nedělá žádný dojem.“

„Budu rád, až budeme odsud...“ spustil Hadrak, když zatlačil na další dveře a vcházel dovnitř. Tam zmlkl uprostřed věty a zamračil se.

K moři obrácené strany domu poprvé dosáhli ve velkém sále, který očividně nebyl tím, co hledali. Zabočili tedy a propracovávali se pŕtuctem menších místností, z nichž všechny měly úchvatnou vyhlídku na moře, k zadnímu traktu budovy a předpokládali, že někde cestou narazí na slibovanou garáž.

Hadrak však právě vstoupil do pracovny, umístěné v zadním nároží domu, místnosti, která vyčnívala z jižní stěny a měla okna na tři strany. Na přímořské straně domu za touto místností nebylo nic; to bylo zřetelně vidět. Prošli celou tuto stranu domu, aniž by jen zahlédli jakákoliv vozidla.

„To nechápu,“ zavrtěl hlavou Kair. „Nemohla snad lhát, ne?“

„Očividně mohla,“ zabručel Di. „Těmhle Terranům se nedá věřit, ani když jsou na mučení. Všichni jsou šílení!“

Hadrak mezitím přešel k oknům a přemítavě vyhlížel ven na měsícem zalité moře. Kolem oken se třepetal velký bílý tvor, avšak Hadrak si jej nevšímal.

„Říkala 'dole',“ prohlásil. „A podívejte se támhle.“ Ukázal na výhled k jižní stěně domu.

Di a Kair k němu přistoupili a podívali se směrem, kterým ukazoval.

„Další podlaží,“ vyhrkl Di a hleděl na okna suterénu.

„A je tam světlo,“ dodal Kair. „Ne právě příliš jasné, nebo je někde dále uvnitř, ale určitě je tam světlo.“

„Tu garáž můžeme mít přímo pod nohama,“ podotkl Di.

„Neviděl jsem žádné schody, které by vedly dolů,“ řekl Kair.

„Určitě jsou ukryté,“ poznamenal Hadrak. „Vzpomeňte si na místnost, kterou našel Bindar.“

„Jak se tam dolů tedy dostaneme?“ zajímal se Kair.

„Můžeme se prostřílet skrze podlahu,“ navrhl Di a pozdvihl KA—77 — každý z Mart’anů nyní nesl dvě zbraně, jednu vlastní a jednu, kterou vzal mrtvému spolubojovníkovi.

„Ne,“ zamítl to Hadrak. „Mohli bychom poškodit vozidla.“

„Tak co máme dělat?“

„Budeme hledat,“ prohlásil Hadrak. „Najdeme někde nějaké schodiště.“

„Jak si přejete,“ řekl Kair pochybovačně.

Hadrak na něj zachmuřeně pohlédl. „Není třeba se s tím nijak párat,“ řekl. Zdvihl KA—77, zamířil ji na vnitřní stěnu, cvakl selektorem a vypálil.

Stěna se rozlétla na třísky a sádrový prach a objevila se v ní díra do vedlejší místnosti.

„Nejsou tam žádné schody,“ oznámil Hadrak.

Di vyhodil do povětří stěnu na druhé straně dveří a ohlásil: „Tady také ne.“

„Další místnost,“ zavelel Hadrak a mávnutím pobídl družstvo k severu.

Ve vstupní hale Mark a Brenda zaslechli dunění mart’anských zbraní.

„Tudy,“ řekl Mark a kulhal tím směrem.

Bud v garáži při zvuku vzhlédl a pak sjel pohledem dolů na Cadillac.

Doplnil chladič čistou vodou ze starého kohoutku; odhadl, že to bude na těch třicet nebo čtyřicet mil stačit, a žádnou nemrznoucí přísadu do chladicí kapaliny beztak nenašel.

V jedné polici v přilehlé komoře narazil na plechovku oleje a nalil její obsah do klikové skříně. Baterie se právě nabíjela — nabíječka stála hned vedle oleje. Pneumatiky vypadaly, že jsou v pořádku, a Bud se rozhodl jim věřit, protože vlastně neměl jinou možnost.

Právě kontroloval brzdovou kapalinu, když zaslechl zbraně. Něco se tam nahoře dělo — Mart’ané nejspíš zabíjeli další nevinné turisty.

„Sakra,“ zaklel. Měl před sebou ještě asi půl hodiny práce, než bude spokojený s přípravou Cadillacu k jízdě, avšak nedokázal jen tak stát, zatímco lidé umírali. Přinejmenším se musí podívat, jestli je José oukej, a snad ho znovu zkusit

přemluvit, aby odjel s nimi.

Zahodil hadr, který držel, a zamířil k chodbě, která vedla nazpět k bazénu.

33.

DOSTAVENÍČKO S HRŮZOU

Bud se naklonil do dveří a zavolal: „José? 'Eště seš tady, člověče?“

José zamával. „Přímě tady,“ oznámil. „I s kamarádem.“ Budovi trvalo několik vteřin, než muže stojícího vedle Josého poznal. Stan byl podstatně více zřízený, než když ho Bud viděl naposled.

„Nazdar, Stane,“ zavolal. „Kde je Susan? A Sid?“ „Nevím,“ prohlásil Stan. „Nebyl Sid s vámi?“ „Ne, rozdělili 'sme se před několika hodinama, když 'sme viděli, jak si to k nám šine jeden z těch Mart'anů,“ vysvětloval Bud. „Myslím, že se přidal k těm študákům. Nevrátil se do tajný místnosti?“ Stan zavrtěl hlavou.

„To je mi líto, člověče,“ řekl Bud. „A co Susan?“ „Nevím,“ opakoval Stan. „Byli jsme oba v kuchyni, slyšeli jsme přicházet Mart'any a já jsem sjel dolů nákladním výtahem a nedokázal jsem najít cestu zpátky nahoru.“ „To je v prdeli,“ projevil účast Bud. „Co tady dole děláte?“ zeptal se Stan. „Schováváte se jako José a já?“

Bud zavrtěl hlavou. „Ne, snažím se nám schrstit vodvoz. Dávám dohromady jeden z aut'áků v garáži.“

„Aut'áky?“ Stanův výraz dával zřetelně najevo, že na auta už úplně zapomněl.

„Jo, růžovýho Caddyho starý Gelmanový,“ - přisvědčil Bud.

„Caddyho?“ zíral na něj Stan. „Zbláznil jste se? Co Bugatti, proboha? Co Duesenberg?“

„Víte, myslel 'sem, že Caddy bude jaksi praktičtější,“ odpověděl Bud, jako by se bránil.

„Ale ta bugatka, člověče — proboha, vždyť je to Typ 46! Ruční práce!“

„Jo, ale já bych radši jel Cadillacem.“ Bud zaváhal a pohlédl do chodby ke skladištím. „Heleďte, říkáte, že 'ste nechal Susan v kuchyni?“

„To souhlasí.“

„Pudu se mrknout, co se s ní stalo,“ oznámil Bud. „Nechcete jít taky?“

Stan o tom chvilku přemýšlel; pohlédl na Josého a pak zpět na Buda. José pokrčil rameny.

„Tam nahoře není bezpečno,“ řekl Stan. „Na chodbě před kuchyní jsou Mart'ani.“

„Mart'ani obcházejí' celej barák,“ namítl Bud. „Teď už budou nejspíš pryč.“

„Dobrá, ale stejně... myslím, že raději zajdu do garáže, oukej? Podívám se, jestli bych vám s něčím nemohl pomoci.“

Bud pokrčil rameny. „Jak je ctěná libost. Je to vaše žena a vůbec. Chladíč a volej 'sem už do Caddyho dolil, tak do něj nešťouřejte, oukej?“

„Jasně,“ přisvědčil Stan.

Bud zamával a odkráčel. Dveře nechal otevřené.

Stan se vyškrábal z nádrže bazénu, váhavě pokynul na rozloučenou Josému a zamířil do garáže.

Když krácel chodbou, přistihl se, jak si nevěřičně mumlá: „Bugatti. A co Bugatti?“

Ten zatracený umaštěný motorkář tomu nerozumí, usoudil Stan. Všechno tomu nasvědčovalo. Nechápe, že to je Bugatti, mistrovský kus, jeden z nejslavnějších vozů — a zatraceně cenný. Když už mají ukrást auto, tak proč, proboha, mizerný Cadillac z roku 1959, když mohou mít stroj za milión dolarů, jako je Bugatti Royale z roku 1932?

Vešel do garáže a přešel pohledem řadu aut — uhlazený modrý Duesenberg, proudnicový Auburn, nablýskaný Cord, Cadillac, který vypadal jako křiklavý dort, a všem vévodící modré a žluté Bugatti, ztělesnění síly a bohatství.

Hleděl na něj.

Nebyl tu žádný průvodce, aby ho zastavil, naprosto nedbal na majetnická práva nebo na policii; přešel k bugatce, položil na ni ruce, otevřel dveře, nahnul se dovnitř...

Bylo to silnější, než mohl vydržet.

Už neměl rodinu, jeho starý život byl v troskách — Stan měl pocit, že by si za to zasloužil nějakou náhradu, A Bugatti poslouží. Auto v ceně miliónu dolarů... nedokázal snést, že by je měl vidět zanechané zde napospas těm vrahounským mart'anským příšerám.

„Jestli si je nechce vzít on, tak si je vezmu já“ zamumlal Stan. Napřimil se, ukročil o dva kroky stranou a otevřel kapotu.

Betsy otevřela dveře snack baru, nahnula se dovnitř a hleděla do jasně osvětlené chodby za nimi. Prudce vydechla při pohledu na Nancyinu mrtvolu, pohozenou u kuchyňských dveří.

„Co je?“ otázala se Katie a naklonila se zpoza matky, aby se také podívala. V jedné ruce držela čokoládovou tyčinku.

„Ouha,“ vypravila ze sebe. „Kdo to je?“

„Nancy,“ řekla Betsy. „Aspoň myslím.“

„Ale ne! Byla mi sympatická.“

„Mně také.“ Betsy vzdychla a pohlédla své dceři do očí. „Tak, zlato,“ prohlásila, „co teď? Půjdeme dál a prozkoumáme kuchyň?“

„Neslyším žádné Mart'any,“ odvětila Katie. „Jdeme na to.“

Po špičkách se vyplížily ze snack baru a zamířily po chodbě ke kuchyňským dveřím. Nahlédly dovnitř.

„No, támhle je Mart'an,“ ozvala se Katie, „ale ten asi nebude dělat problémy.“

„Nezbývá mi, než s tebou souhlasit,“ podotkla Betsy. Bylo zřejmé, že Dundat pro ně žádnou hrozbu neznamenal.

„Mami, hele,“ ukázala Katie na podlahu.

Betsy se podívala a spatřila automatickou 9mm pistoli, která ležela několik palců od Nancyiny rozpražené ruky.

„Moc jí nepomohla,“ poznamenala Betsy. Pak se ohlédla po mrtvém Mart'anovi v naději, že také upustil zbraň. Svrátila obočí.

Nebylo vidět žádnou mart'anskou zbraň — ale také bylo zjevné, že ho nezabila pistole.

„Zajímalo by mě, co se tady semlelo,“ prohlásila.

„Zastřelili se navzájem,“ nadhodila Katie.

Betsy zavrtěla hlavou. „Ne, to ne. Toho Mart'ana nezabila kulka. A vsadím se také, že nepadl tak úhledně srovnaný, s nataženými nohama a rukama. A kde je jeho paprskomet nebo co to je za věc?“

„Tak to udělali ostatní Mart'ani,“ řekla Katie.

„Ale kdo zastřelil tohohle?“

„Jeden z ostatních.“

„Myslíš, že bojují mezi sebou?“

„Třeba to byla nehoda. Připletl se do rány — vždyť víš.“

„Může být.“

„Mami, záleží na tom vůbec?“

„Asi ne.“ Betsy se rozhlédla po kuchyni, zaznamenala otevřené dveře chladicího boxu, rozbité okno nad pultem vedle dřezu... a bzučení, které sem rozbitým oknem doléhalo.

„Hmyz,“ řekla. „Slyším tam venku hmyz.“

„Já také,“ souhlasila Katie. „Asi bychom odsud měly vypadnout.“

„Nejdřív se podíváme, jestli nenajdeme schody do sklepa,“ prohlásila Betsy. „Zkus tyhle dveře a já začnu tady.“ Společně vešly dovnitř — a pak se Betsy zastavila a o krok se vrátila, aby sebrala pistoli z podlahy.

„Pro všechny případy,“ řekla. Zkontrolovala pojistku, povytáhla zásobník, napočítala, že zbývá pět nábojů, a zacvakla jej zpátky.

Bud vyrazil po schodech, pak se zastavil a naslouchal. V kuchyni nad sebou zaslechl kroky.

Neviděl nic; dveře na vrcholu schodů byly zavřené. Světla na schodišti nerozsvěcoval, aby na svou přítomnost neupozornil Mart'any. V chodbě pod schody však bylo rozsvíceno, takže se nenacházel v úplné tmě, nýbrž ve stinném šeru.

Stál tam v přítmí, napínal uši a poslouchal kroky, přecházející kolem. Nezněly jako těžká chůze obrněných Mart'anů. To bylo dobře; pravděpodobně tam byli přeživší lidé, které hledal. Urazil několik dalších schodů vzhůru...-

A dveře nad ním se otevřely. Překvapeně se zarazil.

V kuchyni Betsy otevřela dveře, nahlédla do nich, spatřila schody a tvář se jí rozzářila úsměvem, když zpozorovala, že tam v temnotě stojí něco velkého a dívá se to na ni. Polekaně namířila pistoli doprostřed bledé, sotva viditelné tváře.

Bud nedokázal rozeznat, kdo je ta temná postava, která se rýsuje na vrcholku schodů, avšak její obrys byl spíše lidský než mart'anský. Začalo se mu ulevovat — a tu spatřil, jak na něj míří pistole.

„Hej!“ ozval se.

Betsy stiskla spoušť — avšak zapomněla uvolnit pojistku, kterou před chvilkou tak pečlivě zasunula, a než zbraň odjistila, uvědomila si, že na schodech nestojí Mart'an.

„To 'sem já, Bud,“ zavolal Bud.

Betsy se uvolnila a sklonila pistoli — a právě v tom okamžiku za ní zazněl strašlivý třesk. Obrátila se se zdviženou pistolí k oknům, do nichž tloukla mūra, rozbíjela sklo a rozsévala úlomky bíle natřených sloupků po pultech a po podlaze. Katie jednou vyvrískla a vrhla se do úkrytu pod stůl.

Mūra sebou divoce třepetala a každým úderem křídel vhněla dovnitř střešiny skla a třísky z okenního rámu, avšak byla příliš velká, než aby se vešla do otvoru, který si probíjela.

„Katie!“ zaječela Betsy. „Pojď sem! Našla jsem schody!“

„Zastřel ji!“ vykřikla Katie v odpověď.

Betsy zaváhala a posléze zavrtěla hlavou. „Je příliš velká,“ prohlásila. „Nebudu na ni plýtvat náboje! Pojď!“

Katie se rozběhla přes kuchyni a hlavu si přitom kryla rukama před létajícím sklem. Betsy jí pomohla z prvních několika schodů a pak se zastavila, aby zavřela dveře, zatímco Katie pokračovala dolů.

Dveře se zadrhly o kus okna, který se zaklínil pod nimi; Betsy za ně jednou zatáhla, všimla si štěpiny, která je blokovala, a pak prohlásila: „Kašlu na to.“ Nechala dveře pootevřené a rozběhla se dolů za dcerou.

Jestli kolem půjdou nějakí Mart'ani, řekla si, uvidí možná otevřené dveře, ale nebudou vědět, zda jimi někdo skutečně prošel, ani kam v suterénu vlastně šel.

Bud počkal na Katii v půli schodů a odvedl ji až dolů do suterénu, kde oba počkali, až se k nim připojí Betsy. „Je tam nahoře 'eště někdo?“ zeptal se, když smetal Katii z vlasů střešinky skla.

Betsy zavrtěla hlavou. „Neviděly jsme nikoho,“ řekla. „Alespoň ne živého. Nancy je mrtvá.“

„Tiffany také,“ doplnila ji Katie. „Tam vzadu ve velké hale.“

„Viděly 'ste Susan?“

„Ne.“

„Stan říkal, že byla v kuchyni.“

„Nebyla,“ řekla Betsy. „Ale bylo tam vyražené okno ještě předtím, než přiletěla ta mūra. Možná se dostala ven tudy.“

„Viděly 'ste nahoře 'eště někoho živýho?“

„V poslední době ne,“ řekla Betsy.

„Myslely jsme, že vy jste asi mrtví,“ přiznala Katie. „Jsem ráda, že nejste.“

„Já taky,“ shodl se s ní Bud.
„Co teď?“ otázala se Katie a rozhlížela se po suterénní chodbě.
„Dávám dohromady jeden z aut'áků,“ vysvětlil Bud. „Sou tam taky Stan a José. Pod'te, já vám to ukážu.“
Všichni tři společně zamířili chodbou pryč.

36.

SMRTELNÝ PÁD

„Možná,“ pravil Tenzif Kair, když jednou ze svých zbraní vyrazil okno, „bychom místo hledání schodů měli najít způsob, jak se spustit dolů k oknům oné 'garáže'.“ Vyklonil se ven a prohlížel si zeď pod sebou.

Hadrak na něj pohlédl, ale neobtěžoval se nic říci.

Tři Marťané se nacházeli v takzvaném velkém sále, vznosné pseudogotické výstřednosti sto stop dlouhé a dvě patra do výše, s obrovskými krby na obou koncích, medvědími a tygřími kožešinami na podlaze a ukázkami středověké výzbroje, kráslicími stěny. Hadrak by zde byl nerad vyhazoval zdi do povětří, protože se bál, že by to poškodilo stavbu natolik, že by jim mohl spadnout strop na hlavu; namísto toho prorážel tu a tam malé otvory a hledal schody.

Nezdálo se, že by jich k tomu bylo zapotřebí všech tří, a tak si Kair dopřál přestávku a šel si prohlédnout okna, přičemž mu hlavou bleskl nápad.

Nyní shlízel z kolmého srázu šedesát nebo více stop vysokého na černá, vlnami bičovaná skaliska. Kousek stranou si však všiml nájezdové cesty.

Nebylo dost světla, aby rozeznal příliš podrobností, přesto nicméně uhodl, že je to právě to, co hledají.

„Pane,“ oznámil, „myslím, že jsem objevil výjezd pro ta uskládněná vozidla.“

Hadrak a Di se otočili.

„Kde?“ optal se Hadrak.

Kair ukázal z okna. „Tam dole,“ řekl.

Hadrak a Di přeběhli místnost, aby se u oken připojili ke Kairovi.

V tom okamžiku Mark postřehl svou příležitost a využil jí.

Před několika minutami, když Marťané skončili se střílením do stěn kulečnickového salónu, těsně sousedícího s velkým sálem, se Mark a Brenda dopotáceli do velkého sálu.

Mark si hned všiml zbraní; při pohledu na ně mu oči zasvítily a sáhl po kuši jenom proto, aby zjistil, že tětívu už před léty sundali a kuše zůstala nepoužitelná. Odhodil ji na pohovku.

Popadl ručnici s křesadlovým zámekem a zjistil, že není nabitá, načež ji také zahodil. Meč byl slibnější a tak jej držel v jedné ruce, zatímco druhou sundával palcát.

Něco síly se mu vrátilo a pomohl i adrenalin; byl skutečně schopen máchnout palcátem s jistou rozhodností.

„Ano,“ prohlásil. „Tohle se proboří do té pitomé přílby — meč by nejspíš odskočil.“ Upustil meč a potěškal palcát v ruce.

„Marku!“ zavolala ode dveří Brenda. „Vypadni odtamtud, sakra! Zbláznil ses? Budou tady každou minutu!“

„Ať si přijdou!“ Mark na tom nebyl tak, aby si mohl dovolit triumfální smích, avšak podařilo se mu vyloudit krivý úsměv.

Brenda na něj zírala. Rozhodně už se z útoku moskyta zotavoval, ale ten zatracený blázen na to ještě nepřišel, pomyslela si, a zdálo se, že je posedlý svými pomstychtivými i fantasiemi. Bůh ji chraň před testosteronem!

„Poslechni,“ zavolala, „Jestli tam jenom tak zůstaneš stát, odstřelí tě dřív, než se dostaneš tak blízko, abys tu věc mohl použít! Pojd' sem zpátky a třeba je budeš moci zaskočit a překvapit!“

„Máš pravdu,“ přisvědčil. Doběhl ke dveřím za ní a společně ustoupili o několik kroků do chodby za ústí schodů do sklepa — a právě v tom okamžiku Marťané vstoupili do velkého sálu.

Mark a Brenda slyšeli, jak se spolu domlouvají svým zvláštním drsným jazykem — Brendě to připadalo, jako když na sebe prskají a vrčí kočky. Mark se připlížil blíže ke dveřím a Brenda se ho neodvažovala zadržet, protože se bála, že by je Marťané uslyšeli; schoulila se v chodbě a snažila se vymyslet, co by měla udělat.

Mark využil prosklenou knihovnu ve velkém sále jako zrcadlo a sledoval, jak se Marťané rozdělují; dva z nich procházeli kolem vnitřní stěny, zatímco třetí přešel k velkým gotickým oknům.

Onen Marťan bez výstrahy vytloukl pažbou své zbraně tučnou do olova zalitých tabulek, vyklonil se ven a shlízel z útesu.

Vypadal tam tak zranitelně! Mark zvedl palcát — a pak si vzpomněl na ty druhé dva s jejich ošklivými paprskomety či co to vlastně bylo. Nikdy všechny tři nedostane dřív, než ho zastřelí.

Jenže pak ten Marťan u okna cosi řekl, druzí mu odpověděli a o chvíli později se všichni tři nakupili u oken zády k němu.

Mark postřehl svou příležitost.

„Chcípnete, všiváci!“ zaječel, když se s palcátem nad hlavou řítí sálem.

Marťané se s leknutím obrátili — právě v okamžiku, kdy Markova noha dopadla na nataženou tlapu tygří předložky, která pod ní ujela. Mark klopýtl, zamával rukama a vrazil do Marťanů zcela neovládané. Palcát udeřil do okna nad jeho hlavou a zapletl se do pokrouceného olověného mřížoví, zatímco Mark sám se zapletl do Marťanů. Srazil k zemi jednoho s bílou skvrnou na přilbě a jednoho ze zbývajících chytil za krk.

„Jestli mám umřít,“ vykřikl, „vezmu tě s sebou!“ S těmito slovy Marťana zvedl a spolu s ním se převážil z okna.

„Marku!“ zaječela Brenda, když viděla, jak její zraněný přítel podniká ten osudný skok.

Slithreeho Diho nic nevarovalo před útokem toho šíleného Terrana; zastihl ho ze zadu a naprosto nepřipraveného.

Hleděl Kairovi přes rameno na nájezdovou cestu, když mu do zad náhle vrazilo něčí rameno a on zjistil, že se vznáší nad podlahou.

Nyní se řítí ven z okna a dolů z útesu a Terran na něm stále visel. Di držel v každé ruce KA—77, což mu neposkytovalo prostor, aby se mohl šilence zbavit; odhodil jednu zbraň stranou a volnou rukou pak Terrana odstrčil.

Pak zahájil palbu ze zbývajících KA—77 a po těch několik posledních vteřin, než oba po hlavě dopadli na skály, probíjel do Marka díru za dírou.

Náraz roztrhl Diho přilbu a rozbil mu krunýř. Tolik Hadrak, který dosud stál u okna, zahlédl. Nevěděl, zda Di zemřel na následky nárazu, zemské atmosféry nebo utopení, ale nebylo pochyb, že je mrtvý.

Naopak bylo zcela zjevné, jak zemřel Mark; než dopadl na skály, roztrhaly ho výstřely z Diho zbraně na kousky.

Hadrak hleděl dolů na svého mrtvého vojáka — a na KA—77, která dopadla na nájezdovou cestu několik stop stranou.

Jaká hanba, pomyslel si, že tam dopadla zbraň a ne Di. Ve svém brnění mohl Di přežít pád z dvaceti stop.

Šedesát stop však bylo bez výjimky smrtících.

„Pane,“ hrabal se na nohy Kair, „támhle je ještě jeden!“

„Cože?“ otočil se Hadrak a pozdvihl zbraň.

„Slyšel jsem ho!“ chrлил ze sebe Kair. „Je tam další Terran. Vyřkl něco jako 'ber ho' nebo 'dolů', když ten druhý prolétl oknem.“

Hadrak nečekal na další podrobnosti, začal zasypávat palbou protější stěnu a kašlal přitom na nějaké poškození struktury stavby.

Brenda spatřila, jak se Mart'an zdvihá z podlahy a ukazuje na ni; zahlédla, jak se druhý otáčí a zdvihá zbraň. Nečekala, až stiskne spoušť; obrátila se a dala se na útěk.

Neměla čas na takové drobnosti, jako uhýbat stranou, kličkovat a schovávat se; prostě utíkala tak přímo, jak jí to bludiště místností dovolovalo.

Hadrak a Kair postřehli pohyb a řítili se za ní. Hadrak byl první.

„Pane!“ vykřikl Kair, který se náhle zastavil. „Schody!“ Ukázal na schody vedoucí dolů, které Hadrak bez povšimnutí přeběhl.

„Později!“ houkl Hadrak. „Já toho Terrana dostanu! Už toho mám dost!“

Kair pohlédl na schody, pak si povzdechl a následoval svého velitele.

37.

MŮRA VOKNĚ

Brenda vtrhla do vstupní haly a na zlomek vteřiny zaváhala, než si zvolila další cestu — bylo tu tolik dveří!

Dvoje z nich však vedly zpátky špatným směrem — Mart'ané se mohli rozdělit a mohla by na jednoho narazit. Zabočit a běžet přes celou halu ke schodům nebo k jednomu ze dvou zadních dveří by Mart'anům mohlo poskytnout výhodnou příležitost ke střelbě. Tento problém se týkal i třetích dveří na protější straně.

To zužovalo výběr na dveře a Brenda jednoduše zamířila k těm bližším z nich.

V běhu odkudsi slyšela třepotání křídel; postřehla, že něco z materiálu, z něhož byla postavena barikáda, bylo roztroušeno kolem a dokonce musela přeskočit ležící mramorovou bustu. Střelila pohledem vzhůru a spatřila, že polovina barevného okna je pryč a tam, kde kdysi bývala, se ukazovala černá noc.

V přijímacím salónu minula schody a většinu dveří a rozběhla se přímo přes něj do malého salónu. Dveře na jeho vzdálenější straně byly dokořán, a tak pokračovala tudy, aby ušetřila čas, nutný k odsunutí něčeho stranou.

To ji zavedlo do haly vchodu pro turisty; odhodila sametové lano stranou a vběhla do místnosti průvodců.

To byla slepá ulička; jediné další dveře vedly do malé koupelny. Rozběhla se zpátky.

Když vběhla do haly, spatřila, jak k ní z malého salónu míří Mart'ané. Jeden z nich zdvihl zbraň a vypálil.

Brenda uskočila, výstřel ji minul, namísto ní zasáhl alabastrovou sochu nymfy v životní velikosti a změnil její horní polovinu v hromádku štěrku.

Brenda se vrhla do nejbližších dveří a octla se ve snack baru; kontrolky různých spotřebičů a osvětlená značka Coca Coly poskytovaly jakési osvětlení. Brenda zahlédla použité papírové tácky a kousky rohlíků roztroušené kolem a zčernalé pozůstatky několika hot — dogů, které se stále otáčely v ohříváči.

Neměla čas myslet, i když to bylo první jídlo, které za celý den viděla. Byly tu ještě jedny dveře a ona jimi prolétla.

Chodba za nimi byla jasně osvětlená; kromě vstupní haly dosud běžela pološerem. Zřetelně viděla stopy po výstřelech na stěnách, trhlíny ve staré omítce, mrtvolu na podlaze...

Polkla a nahlédla do kuchyňských dveří.

Do poničeného rámu, který kdysi držel řadu oken, tloukla křídly obří mŭra; rozbité sklo pokrývalo všechno v dohledu, včetně mrtvého Mart'ana.

To nevyhlíželo lákavě; odvrátila se a pospíšila si pryč postranní chodbou.

O chvíli později se do chodby ze snack baru vyřítili Hadrak a Kair a doslova smykem se zastavili.

„Kudy?“ otázal se Kair.

Hadrak zaváhal a pak zaslechl z kuchyně zvuk pohybu. „Tudy!“ řekl.

Vtrhli do kuchyně, kde Hadrak zjistil, že slyší pouze mŭru. Zdvihl zbraň, zamířil a vypálil.

Výboj proděravěl mŭře zadní část těla, hmyz se však třepetal tím divočeji. Druhý výboj jí téměř utrl křídlo; teprve třetí, který zasáhl hrud', to ohromné stvoření konečně zabil.

Kair se rozhlédl po zničených oknech, rozsetém skle a Dundatových pozůstatcích.

„Víte, pane,“ řekl, „ti tvorové se probíjejí do oken po celé stavbě. Až se ráno vrátí vosy a další druhy, bude tohle místo neobyvatelné.“

„Máte pravdu,“ přitakal Hdrak. Sklonil zbraň.

Terran unikl. Hdrak to připouštěl nerad, ale bylo jasné, že je ten tvor setřásl, nejspíš tím, že se v té osvětlené chodbě vydal jiným směrem.

Na druhou stranu spatřil za pootevřenými dveřmi na opačné straně místnosti cosi, co vypadalo jako schody, a Kair měl pravdu v tom, že za několik málo hodin bude budova plná smrtelně nebezpečného hmyzu. Musejí uprchnout. Jediným prostředkem k tomu byla terranská vozidla, uskladněná v garáži, a schody za těmi dveřmi dost možná vedou k ní. Možná bylo nakonec přece jen dobře, že zamířili sem, třebaže jim kořist unikla.

„Schody,“ ukázal. „Pojďte.“

„Á,“ prohlásil Kair. „Výborně.“

Výstřel z KA—77 odstranil zablokované dveře; Hdrak pak ještě vypálil dolů, aby odradil jakýkoliv pokus o přepad ze zálohy. Pak oba s připravenými zbraněmi začali sestupovat se schodů.

Brenda mezitím kličkovala, pádila a opět kličkovala. Proběhla kolem otevřeného tajného panelu, vrhla dovnitř pohled dost dlouhý na to, aby zjistila, že uvnitř leží mrtvolý, a běžela dál.

Napadlo ji, že by mohla volat o pomoc, ale nebyla si jistá, zda zůstal naživu vůbec někdo, kdo by ji mohl pomoci, a i kdyby, zda by ji vůbec uslyšel, a kdyby ji i někdo takový slyšel, zda by byl schopen nebo ochoten pro ni něco udělat.

A její křik o pomoc mohli zaslechnout i Mart'ané. Divila se, že ji neslyší utíkat. Jí samé její přerývaný dech, kroky a bušení srdce připadaly ohlušující.

Nakonec, když prokličkovala tuctem místností a proběhla opět přes vstupní halu na nádvoří, vzhůru na ochoz a jakousi chodbou, už neměla sil běžet dál. Zhroutila se na pohovku ve velkém, gobelíny vyzdobeném salónu.

Ležela tam, jak jí připadalo, celé hodiny a lapala po dechu; pak zůstala ležet tiše a naslouchala.

Mart'any neslyšela. Neslyšela žádné kroky ani hlasy.

Slyšela však tlučení obrovských křídel a vzdálené pískání obřích moskytů. Když se zaposlouchala zvlášť soustředěně, slyšela občas řinkot rozbíjeného skla.

„Marku, ty idiote,“ zamumlala.

V té velké gotické místnosti byli tři Mart'ané, vzpomněla si. Jednoho strhl Mark z okna a byl nejspíš mrtvý. Takže zůstali ti dva, kteří ji pronásledovali.

Jsou to všichni, kteří zbyli? Nebo jich v tomhle bláznivém bludišti číhají ještě tucty?

A co ostatní lidé? Co se stalo s Jennifer, s tím chlapíkem Budem a s ostatními? Viděla mrtvolu v kuchyňských dveřích a v tajné místnosti ležely ještě nejméně dvě nebo tři mrtvolý — a mrtvý Mart'an, což byla dobrá zpráva. Ta mrtvá blondýnka stále visela na zábradlí ve vstupní hale a ten klučina ještě ležel na schodech.

Je snad jediná, kdo přežil?

Kdo ví? Na takovémhle místě se mohly skrývat celé armády.

Kdyby byli naživu další lidé, kde by se nacházeli? Nemůže jen tak nazdařbůh pobíhat kolem; musí na to jít logicky.

Vzpomněla si na chvíli, kdy se ona, Mark a Jennifer poprvé setkali s ostatními v kuřáckém salónku. Představovali se, pak to auto venku vybuchlo a ta blondýnka Marcie — nevisela tam v hale ona? — řekla, že to je poslední auto v okolí, a Bud řekl, že ne, že další jsou v suterénní garáži...

To je ono. Garáž v suterénu. Tam jsou všichni.

Možná.

Vzpomněla si na schody, vedoucí dolů v polovině cesty mezi místnostmi, kde Mark vyskočil z okna, a vstupní halou, kde byla mrtvá blondýnka a barikáda. Kdyby je dokázala znovu najít...

Nejtěžší bude dostat se tam, aniž by napochodovala do těch dvou Mart'anů, pomyslela si.

A samozřejmě si nemohla být jistá, že se někdo z ostatních skutečně do suterénní garáže dostal. Ale jít tam bylo lepší než sedět tady, nedělat nic a čekat, až ji najdou Mart'ané, nebo až dovnitř nalezou hmyz a lapí ji, nebo až umře hladu.

Vstala, vyplížila se ze salónu a opatrně se vydala po chodbě.

38.

BUGATTI ROYALE

„Jste si jistý, že nechcete jet?“ otázala se Betsy.

José zavrtěl hlavou. „Mně je tu dobře,“ trval na svém. „Až na... jednu věc, lidi.“

„Jakou?“ zajímal se Bud.

José se zatvářil rozpačitě. Zvedl jednu motorovou pilu. „Hele, tohle jsem vyhrabal tam, co skladují zahradnický nářadí. Řek' bych, že až se sem Mart'ani dostanou, bude to lepší než nic, víte? Ale nemám moc šťávy — tam jsem žádnou nenašel a nádrže pil jsou skoro prázdný. Myslíte, že byste mi mohli nechat trochu šťávy z pumpy v garáži?“

„Máš kanystr?“

José zavrtěl hlavou.

„Dobrá, hele,“ řekl Bud. „Máš dvě motorové pily, že jo? Vodneseš je do garáže, my je natankujem a ty máš vystaráno. Celejch deset galonů nepotřebuju — Caddy nemůže mít tak děsnou spotřebu.“

„Jistě,“ přisvědčila Betsy. Pohlédla na Buda. Oba mysleli na totéž — jestli vytáhnou Josého z jeho malé pevnosti v bazénu do garáže, třeba ho dokáží přemluvit, aby jel s nimi.

Zastavili se u bazénu, místo aby pokračovali suterénní halou do garáže, právě proto, že doufali, že přesvědčí Josého, aby se k nim přidal, ale nemělo to žádný bezprostřední účinek.

José to chvíli přebíral, rozhlížel se po své baště a pak pokrčil rameny. „Oukej,“ prohlásil. Podal pilu Budovi a zvedl druhou. Společně se vydrápali z bazénu, vystoupili nahoru na balkón a vyšli dveřmi s rozlomeným zámekem.

Nacházeli se v hale, přímo u schodů, které vedly vzhůru do chodby před velkým sálem, když tu zaslechli zvuk startujícího motoru.

„Co to, sakra...“ vyhrkl Bud a dal se do běhu.

Všichni čtyři — Bud, Betsy, Katie a José — se vřítli do garáže právě v okamžiku, kdy se Bugatti rozjíždělo. Ze sedadla řidiče jim zamával Stan a vyjel s autem ze stání.

„Ahoj v Brownsburgu!“ zahulákal.

Pak sešlápl plyn, Bugatti vyrazilo ze vrat garáže, která Stan předtím otevřel, a jeho motor řval jako rozzuřené zvíře.

Všichni uslyšeli zaskřípění, zakvilení pneumatik a zvuk drčeného plechu, když velký vůz narazil do zídky vedle cesty. Řev motoru prudce ustal.

Katie, Betsy a José zůstali vzadu, avšak Bud přeběhl garáž a vyběhl do noci.

Na nájezdové cestě zůstal stát jako přimražený.

Bugatti se probouralo nízkou zídkou a vratce spočívalo na okraji skály. Obě přední kola visela do prostoru a jedno zadní kolo se volně protáčelo několik palců nad asfaltem; pouze druhé zadní kolo a část šasi se něčeho dotýkaly. Šasi se nejistě opíralo o rozrytý vrchol zídky.

Stan ještě seděl na sedadle řidiče a krvácel z nosu a z tržné rány na čele, jak narazil hlavou do volantu. Obrátil se, aby se podíval na Buda.

„Húú,“ prohlásil. „Ta má páru. Odpíchla se rychleji, než jsem čekal. A řízení jde trochu ztuha.“

„Zkontroloval 'ste to řízení?“ zeptal se Bud. „Nebylo totiž mazaný vod druhý světový...“

„Ne, to mně nenapadlo,“ odpověděl Stan. Nervózně se zasmál a pohlédl nad sebe — třepetala se tam padesát stop dlouhá můra. „Asi máte pravdu, když chcete vzít Cadillac. Já jsem sem jenom nalil vodu, olej a benzin a zkratoval jsem dráty. A polovinu benzínu jsem vám nechal... To je nejspíš dobře, protože nakonec stejně pojedu s vámi.“ Otevřel dvířka a začal se hrabat ven.

Přesun hmotnosti však byl příliš velký; zadek bugatky se náhle zdvihl, auto se zřítilo ze skály a strhlo Stana s sebou. Poslední, co Bud zahlédl, byl výraz naprostého úžasu ve Stanově tváři.

Bud sebou trhl při každém nárazu, když se těžký vůz odrážel od stěny útesu; konečně pád skončil mohutným šplouchnutím.

Bud napůl očekával explozi v hollywoodském stylu, ale k žádné nedošlo.

Vzhlédl k obloze; v dohledu nebyly žádné vosy ani moskyti a můry se zdály být více zaměstnané vrháním se proti osvětleným oknům, než obtěžováním lidí. Bud opatrně přešel nájezdovou cestu a pohlédl přes okraj útesu dolů.

Bugatti leželo převrácené na skaliskách na úpatí útesu a o jeho stupátka a reflektory se třísily vlny.

Buda napadlo, že teoreticky může být Stan ještě naživu, ale neměl se k tomu, aby to ověřoval.

Bude muset pečlivě prohlédnout řízení Cadillacu, řekl si, a vyjízďet z garáže pomaloučku, polehoučku.

Než se vrátil dovnitř, ještě se kolem rozhlédl a jeho pozornost přitáhl lesk Čehosi, co leželo na kraji cesty. Nejdřív ho napadlo, že to je kus trosky bugatky, ale pak si uvědomil, že to leží na dost nepravděpodobném místě. Podíval se blíž.

Byla to jedna z marťanských zbraní.

Bud se k ní opatrně přibližoval a napůl očekával nějakou past nebo léčku, ale když po ní sáhl a zdvihl ji, k ničemu nedošlo. Stál tam, držel ji a rozhlížel se.

Podíval se nahoru na stěnu sídla a všiml si, že jedno z gotických oken je vyražené. Odtamtud ta zbraň musela z nějakého důvodu vylétnout, usoudil.

„No, sakra,“ řekl, když tu věc vážil v ruce. „'Eslí tenhle krám 'eště funguje, tak máme aspoň náký kapky proti hmyzu.“

Zbraň je lehčí, než jak vypadá, pomyslel si, což mohlo znamenat, že je bez nábojů, bez náplně, bez paliva nebo co to vlastně používá — anebo prostě Marťané své zbraně vyrábějí lehké. Namířil ji na moře a stiskl spoušť.

Fungovala.

„Paráda,“ okomentoval to.

Pak pohlédl na vybouranou díru v zídce, kudy Stan zavedl Bugatti do vodního hrobu. Nečekal, že Stan něco takového udělá. Měl za to, že druhým lidem tady může věřit, ale to bylo nejspíš naivní.

Stan si vzal Bugatti místo Cadillacu, takže aspoň ostatní mají slušnou šanci, pomyslel si Bud, avšak rozhodl se, že to od této chvíle nebude s důvěrou přehánět. Svlekl svou riflovou bundu a marťanskou zbraň do ní zabalil.

Potom vešel zpátky do garáže.

„Co se stalo?“ zavolala Betsy.

„Sjel z útesu,“ odpověděl Bud. „Je po něm.“

„Co to máte?“ vyzvíдалa Katie s pohledem upřeným na ranec v Budových rukách.

„Náký náradí, co mu upadlo.“ Přešel ke Cadillacu a pohodil ranec na zadní sedadlo. Pak se ohlédl po místě, kde kdysi stálo Bugatti.

Ztuhl a cítil, jak se y něm vzmáhá chladný hněv. Kdyby si toho byl všiml dřív, napadlo ho, byl by snad Bugatti sám shodil z útesu.

Aby Stan nastartoval Bugatti, pomohl si zpola nabitou baterií Cadillacu; baterie a přípojné kabely dosud ležely na podlaze. Teď bude Bud muset začít nabíjet úplně znovu a bude trvat další hodinu nebo dvě, než se odsud budou moci dostat.

Zatím ovšem...

„Tak co, José,“ otázal se, když zavřel vrata garáže, aby dovnitř nevnikl hmyz. „Eště chceš zůstat tady, nebo pojeděš s náma?“

„Zůstanu,“ odvětil José. „Nalejeme ten benzín?“

39.

LIDÉ, MARTĀNÉ A MOTOROVÉ PILY

Betsy a Katie čekaly v garáži; Betsy čepovala zbývající benzín do nádrže Cadillacu a Katie se dívala přes ostatní auta, jak Bud a José odcházejí přes halu k bazénu.

Byli uprostřed haly, když se Bud zarazil. „Slyšíš?“ zasyčel.

José se zastavil, naslouchal a zaslechl kroky. „Mart’ani!“ zasykl, přepnul přípusť paliva pily a sáhl po startovacím lanku.

Ale Bud se uvolnil. „Ne,“ řekl. „To nejsou voni. Hele.“ Ukázal.

José vzhledl a spatřil, jak se schodů schází vysoká, štíhlá černá žena — vlastně skoro ještě dívka — v červených bikinách.

„Kdo je, sakra, tohle?“ otázal se.

Dívka sebou při zvuku jeho hlasu trhla. „Haló?“ zavolala. Přimhouřila oči a zírala do temné haly.

„Hej,“ odpověděl Bud. „Brenda, že jo? To ‘sem já, Bud.“

Brenda váhavě sestupovala dolů. „Bud?“

„Jo, já a José,“ řekl Bud. „Sem rád, že tě vidím! Je tam nahoře ‘eště někdo živej?“

„Asi ne,“ oznámila Brenda. „Můry rozbily všechna okna ve vstupní hale a myslím, že jsem zaslechla moskyty. Je tam spousta rozbitých oken. A mrtvol.“ Zachvěla se. „To dítě zabili Mart’ani a Mark vyskočil z okna nad útesy a jednoho Mart’ana strhl s sebou.“

„Viděla jsi Marcii nebo Nancy?“

Brenda zavrtěla hlavou. „Ve vstupní hale byla mrtvá blondýna,“ řekla. „Možná to byla Marcie; neprohlížela jsem si ji. Nancy neznám. Nebyla to taková silná bruneta v kožené bundě?“

„To je ona,“ přitakal Bud.

„V chodbě před kuchyní,“ sdělila Brenda. „Mart’ani ji dostali.“

„Sakra!“

„Ještě tam Mart’ani jsou?“ zeptal se José.

„Pokud vím, zůstali dva,“ řekla Brenda. „Pár jsem jich viděla mrtvých.“

Bud si vyměnil pohled s Josém. „Eště tu chceš zůstat?“ optal se.

„Jo,“ prohlásil José. „Cítím se tu bezpečněji. Jseš si jistej, že chcete odjet?“

„Sem si sakra jistej,“ opáčil Bud. „Slyšels, co říkala vo tom hmyzu, co se dobejvá dovnitř. Dřív nebo později se tu ukáží termiti nebo mravenci nebo něco podobného a celý tohle místo bude do řiti.“

„Néé,“ protáhl José. „Tohle neberu. Zůstanu tady.“

Bud pokrčil rameny. „Zařveš tady,“ prohlásil.

Brenda se nad Budovým slovníkem otřásla.

„A co ty?“ zeptal se jí Bud. „Máme aut’ák skoro nachystanej k vodrazení a ‘eště tam je pár míst.“

„Rozhodně,“ vyhrkla. „Dostaňte mě odsud!“

„Běž rovnou tady do garáže,“ ukázal jí Bud. „Budu v cuku letu zpátky a pojedeme.“ Brenda přikývla a zamířila naznačeným směrem. Bud a José se za ní chvilku dívali a pak vyrazili přes halu dál. Byli téměř u dveří, když se otevřely a dovnitř vešel Mart’an.

„Mart’ani!“ zavřeštěl José, uskočil a škulb startovacím lankem své motorové pily. Motor zaburácel.

Také Bud nahodil svou pilu a pocítil náhlé přání, aby tak nespěchal s odložením paprskometu.

José napřel svou pilu přímo proti Mart’anovu opancéřovanému břichu a vzduch roztrhlo příšerné skřípění kovu o kov; Bud sebou při tom zvuku trhl.

Nemohl si však zakrýt uši, protože sám držel běžící motorovou pilu. Namísto toho švihl bzučící čepelí po Mart’anově paži.

Zuby se zachytily o okraj Mart’anova pancíře a pila v Budových rukách vyhazovala a vibrovala, zatímco on se ji snažil uvolnit.

Také Mart’an zápasil — Bud viděl jeho umrlčí tvář a nadmutou hlavu, ačkoliv vrcholek přední části průhledné helmy toho tvora pokrývala silná skvrna bílé pastovité hmoty. Mart’anovy červené oči byly doširoka otevřené a vytřeštěné a on sám se snažil vysvobodit svou paži ze škubajícího se řetězu, který ji držel. Jednu ze svých zbraní upustil — měl dvě, v každé ruce jednu — a pokoušel se odstrčit čepel pil obrněnou pěstí.

Ta bílá hmota na jeho přilbě — co to je? Bud si vzpomněl na mrtvého Mart’ana v pokoji se Stevovou mrtvolou, jak tam ležel s prasklou přilbou, mrtvý poté, co byl vystaven účinkům pozemského vzduchu...

„José,“ zařval. „Míř na přilbu!“

„To je ono, člověče,“ zahulákal José v odpověď. Široce rozmáchlým obloukem zdvihl pilu.

Čepel přejela po čirém plastu, škrábala po ní, aniž se čeho zachytila — a pak narazila na ten bílý hnus.

Zuby se zahryzly do skvrny a rozhazovaly na všechny strany hoblíny bílého rychloobvazu. Tenzif Kair zaječel hrůzou, a aniž se staral o mřížení, vypálil z KA—77, kterou stále držel.

Výstřel prolétl halou a roztrávil zkosené zrcadlo.

Budova pila se uvolnila — a Josého také, když se stáhl k novému rozmachu. Kair postřehl příležitost, a když Bud napřáhl pilu ke Kairově přilbě, Kair znovu vystřelil a tentokrát mřil na snášející se čepel.

Budova pila se rozlétla na kousky — a s ní i jeho levá ruka, kterou držel horní rukojeť. Zaječel, upustil to, co zbylo z

pily a padl pozpátku směrem od Mart'ana.

Přistál do sedu na podlaze se zdviženou levou paží; zíral na zčernalý pahýl v místech, kde bývala jeho ruka. Rána nekrvácela; zásah ji vypálil.

To však nezastavilo bolest; Bud viděl pahýl i celý svět skrze rudou mlhu palčivé agónie.

Mezitím José znovu zasáhl a tentokrát se zuby pily zakously do již existujících prasklin v plastu Mart'anovy přilby, rozšiřovaly je a prodlužovaly.

Kair mával zbraní a snažil se ji namířit na Josého, avšak Terran divoce uhýbal, křepčil a přitom otáčel pilou tak, aby udržoval kontakt s Mart'anovou přilbou.

A pak se z Kairovy přilby odštípl velký kuš.

Kair věděl, že to znamená jeho smrt; neexistoval způsob, jak zabránit smrti otravou vzduchem. Byl odhodlán vzít s sebou alespoň Terrana, který jeho smrt způsobil; uchopil svou KA—77 do obou rukou a obrátil ji proti Josému...

Právě v tom okamžiku José přitlačil pilu na měkkou, jakoby oteklou mart'anskou hlavu, která byla nyní obnažená a nechráněná.

Vytryskla tmavá mart'anská krev a Kairovy prsty se křečovitě sevřely kolem spouštěcího knoflíku.

Výstřel vytvořil skrze Josého břicho a páteř díru o průměru dobrých šesti palců.

Oba protivníci se zhroutili na zem.

Bud na ně hleděl přes svou zmrzačenou paži. Uvědomil si, že José se ještě hýbe — a Mart'an také, ačkoliv Mart'anovy pohyby byly jen křečovitě stahy.

Musí Mart'ana dorazit, rozhodl se Bud v oparu bolesti, a pak se podívá, jak by se dalo Josému ulevit v jeho trápení. Ještě má jednu zdravou ruku; může zvednout jednu z mart'anských zbraní a použít ji. Vyhrabal se na kolena a sáhl po jednom paprskometu.

V tom okamžiku do dveří vtrhl druhý Mart'an s namířenou zbraní.

40.

NEDOBROVOLNÍ SPOJENCI

Quisaz Hadrak na chvíli odbočil, aby se podíval, co leží za dveřmi s vylomeným zámekem; nic nenamítal, když Kair pokračoval kupředu bez něj. Ostatně Terranů už zbývalo jen málo, v této části budovy se pravděpodobně nenacházeli a byla to záležitost několika kroků. Hadrak věděl, že ho dožene za několik vteřin.

Pak zaslechl nezvyklé bzučení jakýchsi terranských strojů. Uslyšel Kairovy výkřiky. Slyšel, jak Kairova zbraň vypálila jednou, podruhé, potřetí.

Hadrak zapomněl na podivné nakupení kontejnerů v prohloubené části podlahy; prolétl rozbitými dveřmi a hnál se chodbou za Kairem.

Přišel však příliš pozdě na to, aby Kaira zachránil; zdravotnickým materiálem vyspravená přilba byla rozbitá a Kairův mozek byl na kaši. Kair ležel vedle umírajícího Terrana s dírou ve vnitřnostech.

A další Terran klečel o několik stop dál. Jeho levá paže končila seškvařeným pahýlem.

„Stát!“ vykřikl Hadrak terranským jazykem a mířil svou KA—77 na klečícího Terrana.

Málem přikročil blíž a vystřelil, ale už dost dlouho zabíjet Terran ukvapeně a tenhle byl zmrzačený a neozbrojený.

Může být užitečný při řízení terranských vozidel; instrukce, poskytnuté samici se žlutými vlákny na hlavě nemusí být úplné.

Terran ztuhl a hleděl na něj.

Hadrak chvíli pohled opětoval a potom pohlédl dolů na ostatní. Zachvěl se.

Pro Kaira se nic udělat nedalo. Hadrak s lítostí namířil KA—77 na obnaženou hlavu svého podřízeného a stiskl spouštěcí knoflík.

Pak letmo pohlédl na zmrzačeného Terrana a udělal totéž s Terranem, který tam ležel mrtvý či umírající.

Tak zbyli sami dva.

Vzít Terrana do zajetí bude obtížné. Nyní, když byl sám, Hadrak věděl, že bude muset být neustále ve střehu. Nemohl riskovat odložení zbraně. Třeba se Terran přesto dá přesvědčit, aby pomohl.

„Já jsem Quisaz Hadrak,“ oslovil Hadrak Terrana. „Jak se jmenuješ?“

„Bud Garcia,“ odpověděl Terran. Jeho hlas zněl slabě a nejistě — nepochybně následkem bolesti ze zranění. Hadrak nebyl zdravotník, ale jistý základ znal; poklekl s KA—77 stále namířenou na Terrana a zatápal v Kairově torně.

O chvíli později už držel v ruce otupovač nervů; nastavil jej na maximum a přiložil jej k Terranově zraněné paži.

Bud přihlížel, jak Mart'an — možná poslední Mart'an — zbavuje Josého a svého spolubojovníka utrpení. Překvapilo ho, když se Mart'an představil.

Nic z toho se však nezdálo důležité; záleželo jen na bolesti. Všechno ostatní bylo podružné. Proto se nevzpíral, když Mart'an vytáhl přístroj a zamířil s ním k pahýlu ruky; zranění už nemohlo nic zhoršit a Mart'an se choval, jako by se mu snažil pomoci.

Pak se přístroj pahýlu dotkl a paži se mu rozlila utišující necitlivost. Rudý opar agónie se zvedl; jednoduše odplynul a zmizel.

Užasle pohlédl na pahýl. „Sakra,“ vypravil ze sebe.

„Říkal jsi 'jak to?'“ otázal se Mart'an.

„Ne, řek' 'sem 'sakra',“ odsekl Bud. „Ty mluvíš anglicky?“

„Ano,“ potvrdil Mart'an.

„Jak žes to říkal, že se jmenuješ?“

„Quisaz Hadrak.“
„Quicksand Hatrak. Oukej, proč ne?“ zašklebil se Bud.
Hadrak se nestaral o to, aby Terranovu výslovnost opravoval. „Quicksand Hatrak“ bylo prozatím dobrým přiblížením.
„Musíme spolupracovat, abychom unikli tomuto místu,“ řekl.
Bud na něj vytřeštil oči. „Unikli?“ otázal se.
„Ano,“ odvětil Hadrak. „Máš vozidla?“
„Proč chceš uniknout?“ zeptal se Bud.
Hadrak mávl rukou ke stropu. „Hmyz učiní toto místo... neobyvatelné? Je to správné slovo?“
„Naprosto výstižný,“ ujistil ho Bud.
„Musíme jít, než přijde,“ pokračoval Hadrak a pečlivě volil slova toho nezvyklého, jazyka.
„Vy ho nemůžete ovládat? Nebo zavolat kamarády, aby vás vyzvedli?“
„Ne,“ přiznal Hadrak. „Měli jsme poruchu na zařízení.“
Bud odfrkl. „To 'sem si moh' myslet,“ prohlásil. „Je prima vědět, že se to stává všude a ne jenom u nás na Zemi.“
„Přišel jsi o ruku,“ řekl Hadrak. „Vaše vozidla žádají dvě ruce, je to tak?“
„No, v podstatě jo,“ připustil Bud. Uvědomil si, že Mart'an neví, že tu ještě nějakí lidé zůstali; zjevně nemá žádná tepelná čidla nebo vyvinuté stopovací přístroje.
„Já mám dvě ruce,“ pokračoval Hadrak, „ale mám malé znalosti vašich vozidel a vašich cest.“
„Takže se chceš dohodnout?“ otázal se Bud. „Jít do party?“
„Ano.“
„Tvoji lidé zabili jenom tady tucet mejch, nemluvě o tom, co prováděj' po celý planetě,“ namítl Bud. „Proč bych ti měl pomáhat? Proč bych ti měl věřit?“
„Protože sám ovládat vozidlo nemůžeš,“ řekl Hadrak.
„A co když to nejní dost dobrej důvod?“ vyzvídal Bud.
„Mám zbraně,“ prohlásil Hadrak a významně potěžkal KA—77. „Raději bych jednal jako dobrovolní partneři, ale když mi nedáš volbu, použiji zbraň.“
Bud o tom přemýšlel. Díval se na různé zbraně, roztroušené po podlaze — jedna motorová pila a ty dvě mart'anské věci. Na žádnou z nich nemohl dosáhnout a motorovou pilu jednou rukou nezvládne.
„Oukej,“ ozval se nakonec. „Přesvědčils mě.“
„Dobře,“ odvětil Hadrak. „Veď mě do garáže.“
Bud pokrčil rameny a vedl ho. Hadrak se ještě několik vteřin zdržel tím, že sebral Kairovy zbraně; nesl nyní čtyři KA—77, což bylo přinejmenším nepohodlné. Protože však neměl uspokojivý přehled o všech Terranech, nemohl si dovolit nechat za sebou žádné zbraně. Jednu držel pohotově v jedné ruce a ostatní druhou rukou přidržoval pod paží.
Když Bud vešel do garáže, tři přítomné ženy se k němu otočily a usmály se úlevou, že ho po hluku souboje z haly vidí živého. Betsy něco rychle schovala.
„Je José...“ spustila Brenda.
Pak do jejich zorného pole vstoupil Hadrak se zbraní namířenou na Budova záda a ženy ztuhly.
„Tohle je Quicksand Hatrak,“ vysvětlil Bud. „Chce jet s náma.“
„Ať si táhne po svých!“ zaječela Brenda.
„A co ostatní Mart'ani?“ nadhodila Katie.
„To je dobrá otázka,“ prohlásil Bud. „Co vostatní Mart'ani, Hadraku? Utíkáš vod svejch kámošů?“
„Jsem poslední z mého oddílu naživu,“ odpověděl Hadrak. „Ty a tví přátelé jste zabili ostatní, i když jsme se já i moji vojáci zbavili mnoha Terranů.“
„A jak ti máme věřit, že nezabiješ i nás?“ vyzvídala Brenda.
„Protože potřebuji pomoc Terrana při ovládání jednoho tohoto vozidla.“
„Takže on potřebuje jednoho z nás,“ řekla Brenda.
„Hej,“ vložil se do hovoru Bud dřív, než mohla Brenda pokračovat nebo Hadrak něco odpovědět, „tady je to bud' všechno nebo nic a myslím, že pan Mart'an Hatrak to chápe — 'esli ublíží komukoliv z nás, nebude žádná spolupráce. 'Ste všichni pro?“
„Jsem pro,“ prohlásila Katie okamžitě.
Brenda přejela pohledem ostatní a pak méně nadšeně řekla: „Jsem pro.“
„Jsem zatraceně pro,“ procedila Betsy mezi zuby. „Dotkni se mé dcery, ty mart'anský všiváku, a já ti vyškrábu ty hloupé červené oči, i kdyby to mělo být to poslední, co kdy udělám.“
„Už jsem měl možnost pozorovat divokost terranských samic, když bránily svá mláďata,“ odpověděl Hadrak.
„Nemusíš se o svého potomka bát.“
„Dobrá,“ řekla Betsy.
„Takže jak na tom je aut'ák?“ zeptal se Bud.
„Nádrž je plná,“ informovala ho Betsy.
„Baterie je z větší části nabitá,“ ohlásila Katie. „Mělo by nám to vydržet až do Brownsburgu.“
„Dobrá!“ prohlásil Bud. „A teď zkontrolujeme řízení —' viděly 'ste, co se přihodilo Stanovi.“
Hadrak tu poznámku vyslechl se zájmem. Všiml si mezery v řadě vozidel, vzpomněl si na zvláštní zvuky, které zaslechl, a spojil si tyto skutečnosti dohromady.
„Stan“ pravděpodobně ovládal vozidlo, které bylo nedostatečně připravené, a následkem toho zahynul — to zpětně dokazovalo, že jeho rozhodnutí spolehnout se na terranského řidiče bylo mnohem moudřejší. Tyhle stroje se očividně

nedaly řídit tak snadno, jak naznačovala zajatkyně.

A jestliže Stan zahynul a zde jsou čtyři živí Terrané, kdo to tam pak leží mrtvý vedle Tenzifa Kaira? Kdo to vyskočil z okna do moře se Slithreem Dim? Výčet, který jim zajatkyně podala, jasně ukazoval na to, že v té době nebylo více než pět živých a volných Terranů, avšak zde jsou čtyři a tři další zemřeli.

Ta samice očividně lhala, navzdory Kairovým důrazným výslechovým technikám. Na tomto místě bylo víc než patnáct Terranů.

Terranům se nedá věřit.

Pokud se však Hadrak chtěl dostat z budovy, z které se stává vražedná past, neměl v tomto okamžiku na vybranou mnoho jiných možností, než se spolehnout na tyto Terrany. Řídit vozidla je nebezpečné.

Jakmile však budou bezpečně mimo ta hmyzí hejna...

Hadrak se sám pro sebe usmál, a jak se díval na Terrany, kteří prováděli poslední prohlídku připravovaného vozidla, polaskal svou KA—77,

41.

JÍZDA SMRTI

Bud přibouchl kapotu a rozhlédl se kolem.

„Předpokládám, že 'eště nikdo z vás nezkratovával zapalování.“

Tři ženy — vlastně dvě ženy a děvče — zavrtěly hlavou. Marťan tam jednoduše stál a otázce zjevně nerozuměl. Bud vzdychl.

„Asi to vyzkouším,“ řekl.

„Určitě tady někde nejsou klíče?“ otázala se Brenda.

„Nejspíš je má stará Gelmanová v kabelce,“ řekl Bud. „Prohledal 'sem všechny klíče na kroužku a taky celou garáž, 'esli tu někde nenajdu věšák na klíče nebo něco podobného...“

„Díval ses do palubní schránky?“

„Ale jdi, kdo by nechával klíče od auta v palubní schránce?“ namítla Katie.

„Vůbec neuškodí, když se podíváme,“ stála na svém Brenda. Otevřela dveře spolujezdce, zaplula dovnitř a za chvíli se zase vynořila a vítězoslavně mávala klíčenkou.

„Ať mě vomejvají,“ prohlásil Bud. „Dej je sem!“

„Ty chceš řídit?“ podivila se Brenda.

„Vždyť máte jen jednu ruku!“ řekla Betsy.

Bud pohlédl na své levé předloktí. „Boha jeho, máte pravdu,“ uznal. „Tak kdo řídí?“

„Já ne,“ ozvala se Brenda. „Já jsem děvče z velkoměsta — nikdy jsem se to neučila.“

„Já jsem moc mladá,“ oznámila Katie.

Bud a Betsy pohlédli na Marťana; pak Betsy řekla: „Asi to bude na mně.“

„To bude dobrý,“ opáčil Bud. Pak se rozhlédl po garáži. „Chcete vzít něco s sebou? Když už máme klíče, můžeme votevřít kufr.“

„Já jej otevřu,“ nabídla se Brenda. „Tohle ještě dokážu.“

Doprovodila svá slova činy a Bud naložil nějaké užitečné nářadí a zásoby z polic garáže.

Pak Marťan přistoupil.

„Toto skladovací oddělení je nepřístupné z vnitřku vozidla,“ podotkl.

„Správně,“ přisvědčil Bud.

„Výborně.“ Hadrak do kufru složil tři ze svých čtyř KA—77 a malý vak s dalšími zásobami a vybavením, a než mohl kdokoliv zareagovat, přibouchl víko.

„Moment,“ ozval se Bud. „Chci si tam 'eště hodit bundu.“ Otevřel zadní dveře na své straně vozu a sáhl pro svůj ranec.

To byl ten pravý okamžik. Dosud neměl příležitost, ale teď nadešel ten okamžik. Může vytáhnout z rance ten marťanský paprskomet a zbavit se starého Quicksanda Hatraka...

Vzhlédl skrze zadní sklo Cadillacu a spatřil, že ho Marťan pozoruje.

Také viděl, že Marťanův paprskomet míří přímo na Brendinu hlavu.

Vzdychl. Oukej, tak to asi není ten pravý okamžik.

Rozhlédl se po vnitřku vozu. Mohl by snad zasunout paprskomet pod přední sedadlo a v nestřeženém okamžiku jej vytáhnout...

A možná by nemohl. Marťan je opatrný, neustále ve střehu. Kdyby zahlédl zbraň, mohl by reagovat velice špatně.

Bud s povzdechem zdvihl ranec a odnesl jej dozadu. Brenda opět otevřela kufr a Bud položil bundu i se zabaleným paprskometem na hromadu věcí.

Pak se kufr opět zabouchl.

Bud chvíli hleděl na zakřivený růžově zbarvený plech a přemýšlel o vši té palebné síle, která se tam skrývá. Jestli se vůbec kdy dostanou do Brownsburgu, ten arsenál může něco znamenat pro toho, kdo jej má v moci — a měl by trochu pomoci v boji proti marťanským útočníkům.

Bud jenom doufal, že to všechno nepadne opět do rukou Hadrakových přátel.

„Oukej,“ prohlásil konečně. „Všichni na palubu!“

„Brendo, podej mi klíče,“ zavolala Betsy. Brenda jí je hodila.

Katie se vyšplhala na zadní sedadlo.

„Pomoz mi s vratama,“ požádal Bud Hadraka.

Mart'an odpověděl: „Ne, já si teď sednu.“ Otevřel přední dveře a vsoukal se na sedadlo spolujezdce a jeho přilba se otírala o čalouněný strop. Bud si všiml, jak se Betsy poodtáhla, když se Mart'an octl tak blízko.

„Brendo,“ zavolal Bud.

Otevřeli spolu vrata garáže a vyhlédli do noci.

Nad hlavou jim jasně zářily hvězdy; hluboko pod nimi jiskřilo moře. A mezi tím se třepetaly mury a narážely do oken a stěn. Kdesi zařinčelo rozbíjené sklo. „Deme,“ řekl Bud. „Nasedáme.“

Posadil se za Betsy a Brenda za Hadraka.

„Doufejme, že naskočí,“ prohlásila Betsy a otočila klíčem.

Startér zavrněl. Motor zakašlal, zaprskal — a zaburácel.

„Pomalů vopatrně,“ připomněl Bud. „Vzpomeň si na Stana.“

Betsy přikývla, zařadila jedničku a po palcích se plížila kupředu. Když Cadillac vyjížděl z garáže na nájezdovou cestu, zapnula reflektory.

První zatáčku vybrali krokem; Betsy neměla nejmenší chuť následovat bugatku z útesu dolů. Prosmýkla se kolem křídla vrat garáže na rampu a reflektory se zhoupaly vzhůru.

A z oblohy sestoupila třepetající se obluda. Když křídla obří mury zabušila na kapotu, vůz se s trhnutím zastavil.

„Přitahuje ji světlo!“ štěkla Brenda.

„Vypněte reflektory!“ zařval Bud.

„Bez nich nic neuvidím!“

„Vypněte je!“ opakoval Bud.

Betsy poslechla — avšak mura neodlétna.

Hadrak přešel pohledem ovládací prvky, na chromované desce vnitřní strany dveří. „Co z toho ovládá okno?“ zeptal se.

Brenda se nahnula přes jeho opěradlo a ukázala mu to a Hadrak začal spouštět okno.

Když bylo téměř úplně otevřené, vyklonil se a vypálil po mure.

Zraněný hmyz se odtřepetal pryč.

„Vypadáte jako vopravdovej pistolník,“ poznamenal Bud.

Hadrak se na něj podíval, ale neřekl nic. Obrátil se k Betsy a vyzval ji: „Jed.“

„Potřebuji světla...“

„Použivej, co chceš,“ zavelel Hadrak.

Betsy opět rozsvítila a pomalíčku vyjížděla s Cadillacem po rampě. Zabočila na parkoviště a vedla jej kolem zčernalého vraku svého starého Chevyho, kolem spálených trupů ostatních tří vozů...

Všichni ucítili, jak auto poskočilo, když přešla mrtvého Mart'ana; všichni slyšeli nepříjemné chrupnutí. Buda napadlo, zda to udělala schválně, či zda to byla jediná cesta z parkoviště.

Pak se octli na příjezdové cestě — a opět na ně nalétly mury, tentokrát tři. Hadrak vystřelil půl tuctu ran, než dvě z nich uprchly a třetí třepetavě spadla mezi polámané holé stromy u cesty.

„Je možné, aby se toto vozidlo pohybovalo více rychle?“ otázal se Hadrak.

„Nejsou po cestě další vraky?“ odpověděla Betsy otázkou. „Vy jste jediný, kdo to ví, pane Mart'ane.“

„Nevím o žádných dalších překážkách,“ odvětil Hadrak.

„Dobrá,“ prohlásila Betsy.

Přišlápla plynový pedál k podlaze.

Cadillac mohutně zaburácel a vystřelil po příjezdové cestě, zatímco Bud a Brenda se drželi, jako by jim šlo o život.

„Šlápni na to, mami!“ zavýskla zezadu Katie.

Hadrakovi trvalo vteřinu nebo dvě, než si zvykl na zvýšenou rychlost, a potom začal střílet po přibližujícím se hmyzu.

Zpočátku to byly pouze mury, ale jak se řítily po cestě s kvílením pneumatik v každé zatáčce, Bud určitě zpozoroval i jiné druhy — možná jepice, tiplice nebo komáry — nemohl si být jistý, protože je buď sestřelila z oblohy Hadrakova zbraň, nebo je díky Betsyině jízdě minuli a nechali za sebou.

A pak šlápla na brzdu a Cadillac se smykem otočil, jak vjel z příjezdové cesty na dálnici, až odlétl štěr.

Po asfaltu byly rozesety vraky tuctu osobních i nákladních aut; po zabočení jim Betsy nevěnovala bližší pozornost. Sešlápla plyn a zamířila po pětaosmdesáté na sever, kličkovala mezi troskami jako lyžař při slalomu a kde byla přehrazena celá šířka vozovky, protlačila se kolem po krajnici, aniž zpomalila.

Hmyz na ně nalétával téměř tucet mil a Hadrak jej sestřeloval z oblohy, jednoho tvora po druhém dříve, než se dostali dost blízko na to, aby auto ohrozili.

Pak se intervaly mezi výstřely začaly prodlužovat a zvuk KA—77 přecházel z neustálého bubnování ve zpomalující se nízkou kadenci. Stromy podél silnice byly stále listnatější.

„Nechali sme je za sebou,“ oznámil Bud, když ze svého okna sledoval nebe a neviděl na něm nic jiného, než hvězdy.

„Bylo na čase,“ podotkla Brenda.

„Zastav vozidlo,“ nařídil Hadrak.

Betsy ihned zareagovala a přešlápla plynového pedálu na brzdový; vůz se zaskřípáním zastavil a zanechal na asfaltu široké pruhy kouřící gumy.

„Co je?“ chtěla vědět.

„Moje zbraň má nízký náboj,“ řekl Hadrak. „Musím ji vyměnit za jednu ze skladovacího oddělení. Dej mi klíč.“ Napřáhl ruku.

Betsy na něj upřeně hleděla. „Jak nízký?“ zeptala se.

„To není tvůj zájem,“ odpověděl Hadrak. „Dej mi klíč.“

„Za chvíličku,“ opáčila Betsy. „Nejdřív si chci vyjasnit, kam vlastně jedeme. Do Brownsburgu, ne?“

„Připojíme se k mé jednotce.“

Betsy zavrtěla hlavou. „Nemyslím,“ prohlásila. „Podle mne jedeme do Brownsburgu, kde se připojíme k tamním obráncům. Ty budeš zajatcem, ale zůstaneš naživu.“

„Nemyslím,“ řekl Hadrak a namířil jí zbraň na hlavu. „Dej mi klíč.“

„Věděla jsem to.“ Betsy vytáhla klíče ze zapalování — a hodila je Budovi, který je chytil ve vzduchu rychlým pohybem zdravé ruky.

„Otevři mu kufr, Bude,“ vyzvala ho.

Hadrak zaváhal, pak se obrátil a sáhl po klíče.

Řidičku zastřelil nemohl; nikdo z ostatních nemohl vozidlo ovládat a on byl stále ještě daleko od místa, kde ho měli vyzvednout. Nemohl ani dovolit, aby Terran otevřel kufr v jeho nepřítomnosti — kdyby se Terran zmocnil KA—77, bylo by po jejich křehkém meziplanetárním spojení. Vylezl z auta a Terrana jménem „Bud“ pečlivě sledoval.

To byl jediný ze zajatců, o kterém mu bylo řečeno, že je bojovník. Může být nebezpečný i bez jedné ruky.

Hadrak se tak soustředil na Buda, že nikdy nespátřil pistoli, kterou Betsy vytáhla z kalhot. Prvním projevem její přítomnosti pro něj byl výstřel zblízka do přílby.

První střela roztržila plast; druhá prolétla Hadrakovi hlavou. Skácel se na vozovku a zůstal tam ležet omráčený, avšak živý a při vědomí.

Bud křikl: „Dobrá práce, Betsy!“ Pospíšil si ke kufru, zdvihl víko a jeden po druhém vytáhl zdravou rukou mart'anské paprskomety.

Rozdal je ženám v autě — každé jednu — pak zabouchl kufr a hodil Betsy klíče. Nakonec vzal svou ukořistěnou zbraň do ruky a auto obešel, aby se podíval na umírajícího Mart'ana. Hadrak tam ležel napůl v bezvědomí a kašlal, jak ho dusil jedovatý pozemský vzduch.

Bud přemýšlel, co by měl v tomto okamžiku říci. Pomyslel na to, jaké vzletné proslovy by mohl pronést o tom, že žádní zatracení Mart'ané nikdy nevyrvou Zemi jejím rodilým obyvatelům, o tom, že technická převaha a překvapivý útok nepostačí, o tom, že Pozenšťané budou bojovat bez ohledu na okolnosti, o tom, že se nikdy nevzdají.

Přemýšlel o tom, že by zdůraznil, že to byli obyčejní lidé, nikoliv vojáci, kteří zlikvidovali Hadrakův oddíl, ačkoliv byli neorganizovaní a neozbrojení. Myslel na to, že by řekl, že sama Země Mart'anům vzdoruje svým jedovatým vzduchem a nekontrolovatelným hmyzem. Myslel na to, že by se přihlásil k pomstě za své zastřelené kamarády, za Marcii a Nancy, Lennyho, Blitze a Trhlého Joea, za všechny ty ubohé turisty a Steva a Josého. Že by se přihlásil k pomstě za svou ztracenou levičku. Táhlo mu hlavou, že by to mohl prohlásit jako odplatu za Toppwood a za začátek konce mart'anských vetřelců.

Pak se rozhodl neplýtvat dechem. Namířil KA—77 na Hadrakův obličej a pronesl svůj proslov, poslední zvuk, který mart'anský velitel družstva kdy uslyší.

„Hajzle,“ pravil Bud, než stiskl spouštěcí knoflík.

Pak se nasoukal zpátky do auta, přibouchl dveře a zpod kol vystřelil štěrky, jak Betsy zařadila rychlost. Auto rychlostí osmdesáti mil v hodině vyrazilo nocí k Brownsburgu.

VRAŽEDNÉ SÍDLO

Invaze byla rychlá a nemilosrdná. Nic na světě se nemůže měřit s vyspělou technikou meziplanetárních agresorů. Po jejich prvním úderu zůstala obrana na celém světě naprosto k ničemu.

Neporazitelný válečný stroj Mart'anů slídí po venkově a šíří hrůzy všemi směry. Malá skupinka lidí hledá útočiště v Gelmanově sídle. Rozlehlá budova, postavená výstředním milionářem, je bizarním bludištěm a křiklavou turistickou atrakcí. Pro uprchlíky se nyní stala jedinou nadějí na přežití.

Mart'anská Četa smrti však lidi uvnitř rozlehlé stavby obklíčila. Do sídla se dostává místní hmyz, zvětšený díky mart'anské vědě do gigantických rozměrů, a útočí na všechno, co se hýbe. Nastalá šarvátka přerůstá v děsivý boj, který určí, kdo z Gelmanova sídla odejde živý.

- 128 -